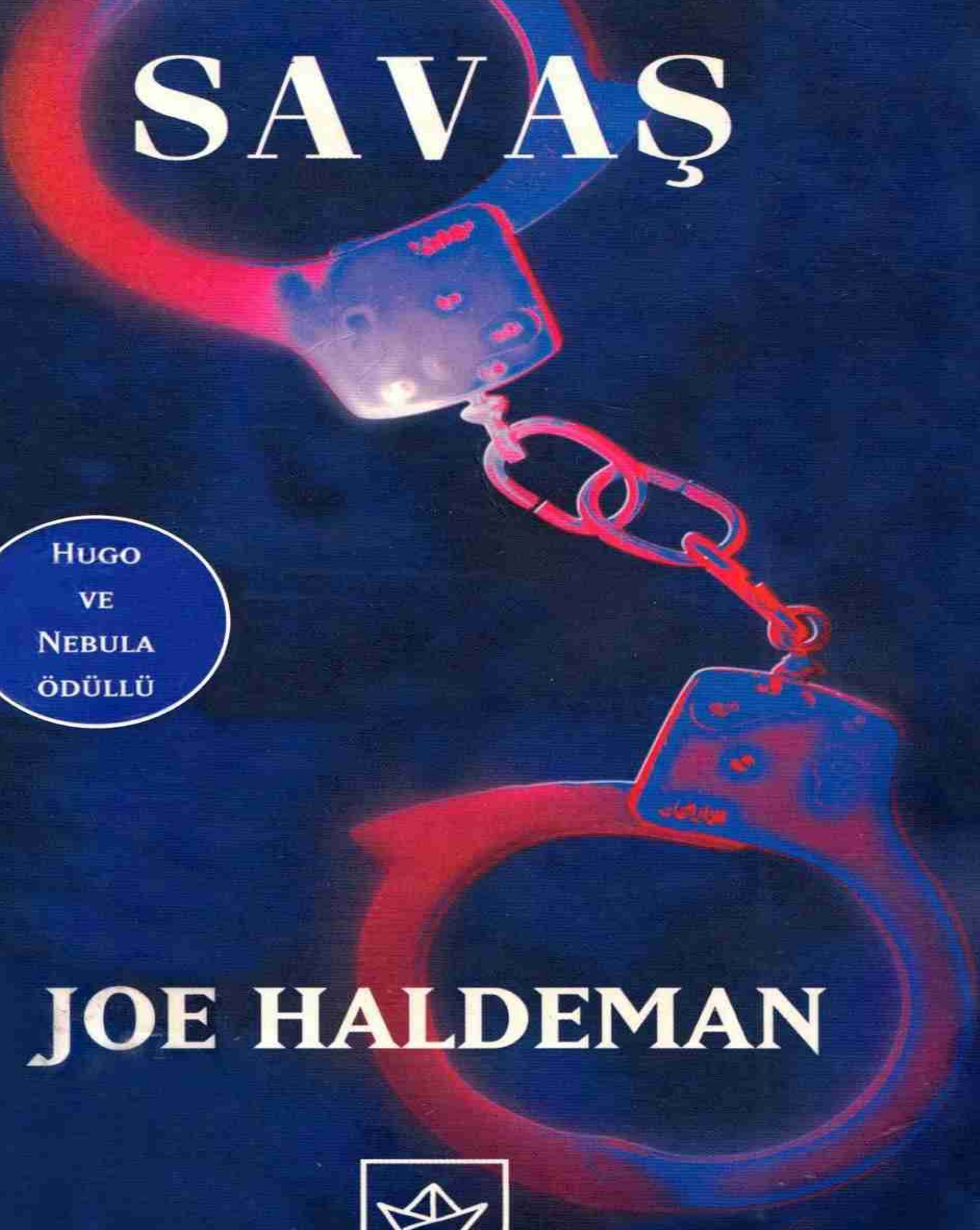
BİTMEYEN SAVAŞ

HUGO VE NEBULA ÖDÜLLÜ

JOE HALDEMAN

ithaki

Joe Halderman, "çağımızın geleceği en iyi gören yazarlarından biri."

— David Brin

Önemli bilimkurgu yazarları için de bir Knox ailesi olsaydı, Haldeman 'ı oraya tıkmamız gerekirdi.

— Stephen King

ISBN: 975-6902-09-4

Yayınevi

Edebiyat-10
Bilimkurgu-7
Bitmeyen Savaş
Joe Haldeman
ISBN 975-6902-09-4
Özgün Adı: The Forever War
Çeviri: Ardan Tüzünsoy

Yayına hazırlayan: Savaş Kılıç
Kapak Tasarımı: Füsun Altıner
Teknik Hazırlık: Penguen Kitap Kaset Bas. Yay. Ltd. ŞtL
Kapak ve iç baskı: Mart Matbaacılık
1. Baskı İstanbul, MART 1999
İthaki Yayınları Caferağa Mah. Sakızgülü Sk. 33/2 Kadıköy
81300 İstanbul
Telefon: 0 216 348 36 97 Faks: 0 216 338 26 33

BİTMEYEN SAVAŞ

Joe Haldeman

Çeviren: Ardan Tüzünsoy

YAZARIN NOTU

Bu *Bitmeyen Savaş'ın* son versiyonudur. İki versiyon daha var ve yayıncım Avon Books burada her şeyi açıklamama izin verme nezaketini gösterdi.

Elinizdeki kitabın ilk yazıldığı halidir. Ama geçmişi oldukça karmaşıktır.

Bitmeyen Savaş'ın sonraları Hugo ve Nebula Ödüllerini, ve başka ülkelerde "En İyi Roman" ödüllerini kazanması ironiktir, çünkü yetmişlerin başında bu kitabı satmak kolay değildi. St. Martin's Press denemeyi göze almadan önce on sekiz yayınevi tarafından reddedilmişti. Genel tepki "Çok iyi bir kitap", şeklindeydi, "ama kimse Vietnam hakkında bir bilimkurgu romanı okumak istemez". Yirmibeş yıl sonra ise, genç okurların çoğu *Bitmeyen Savaş* ile o zamanlar içinde bulunduğumuz sonsuz gibi görüneni arasındaki paralellikleri anlamıyorlar bile ve bunun bir sakıncası yok. Kitap Vietnam hakkında, çünkü yazarı o savaştaydı. Ama genel olarak savaş hakkında, askerler ve onlara ihtiyacımız olduğunu düşündüren sebepler hakkında.

Tüm o yayıncılar gözden geçirirken kitap aynı zamanda *Analog* dergisinde dizi halinde parça parça yayınlanıyordu. Editör Ben Nova çok yardımcı olmuştu, sadece baskıya hazırlamakta değil, bu şeyin var olmasını sağlamakta da! Dergide önemli bir yer verdi. St. Martin's Press'in dikkatini çekmesini sağlayan da onun imzasıydı. O zamanlar yetişkinler için bilim kurgu basmamalarına rağmen ciltli baskı olarak bir denemeye karar verdiler.

Ama Ben orta bölümdeki Asla Geri Dönemezsin adlı bir hikayeye karşı çıktı. Yazı olarak beğendiğini, ama *Analog'un* okurları için fazla kötümser olduğunu söyledi. Ben de ona daha olumlu bir öykü yazıp "Asla Geri Dönemezsin"i çekmeceye kaldırdım. Daha sonra Ted White tarafından *Amazing* Dergisinde *Bitmeyen Savaş'ın* sonu olarak yayınlandı.

Aradan uzun zaman geçmesine rağmen, kitap kabul edildiğinde ortadaki orijinal bölümü neden geri koymadığımı hala bilmiyorum. Belki kendi zevkime güvenmiyordum, belki de sadece hayatı zorlaştırmak istemedim.

Ama o ilk kitap, Hollywood'da dedikleri gibi "yetişkinlere uygun konuşma ve durumlara yer veren versiyondur.

O versiyonun karton kapaklı baskıları on altı yıl kadar basıldılar. (Kapakta, beyaz fonda uzay giysili ve eli kılıçlı bir adam vardı ve her yerde sembolik saatler vardı.)

Daha sonra 1991'de Avon Books rakiplerinden fazla fiyat vererek kitabı yayınlama hakkını kazandı. Editörler orijinal versiyonumu kullanmama izin verdiler. Ne yazık ki tüm değişiklikler yapılmadı ve ilk versiyondan kalan bazı şeyler yüzünden kitabın kendi içinde bazı çelişkiler var. (Bunun kapağındaysa komik bir şapka giymiş Robin Williams'a benzeyen gelecek zamana ait bir asker var.)

Bu son versiyonda ise her şey düzeltildi, kapak resmi de o kadar komik değil. Kitaptaki *tarihler* biraz komik; insanlar 1996'da yıldızlararası bir savaşa girmediğimizin farkındalar. Subayların ve Astsubayların Vietnam'da savaşmış olmaları için bu tarihi özellikle seçmiştim, bu yüzden açık anakronizmlere rağmen olduğu gibi bırakmaya karar verdik. Paralel bir evren olduğunu farz edin.

Ama belki de gerçek olan bu ve biz rüya görüyoruz.

Joe Haldeman Cambridge, Massachusetts

Ben ve daima Gay için

ER MANDELLA

1

“Bu gece size birini sessizce öldürmenin sekiz yolunu göstereceğiz.” Bunu söyleyen adam benden beş yaş bile büyük göstermeyen bir çavuştu. Yani sessizce olsun olmasın, bir çatışmada birini öldürmüşse bile bunu çocukken yapmıştı.

İnsan öldürmenin seksen yolunu biliyordum, ama çoğu fazlasıyla gürültülüydü. Sandalyemde doğruldum ve ilgi gösteren kibar bir hal takınarak gözlerim açık uykuya daldım. Hemen hemen herkes de öyle yaptı. Bu tıkınma sonrası derslerine hiçbir zaman önemli bir şey koymadıklarını öğrenmiştik.

Projektör beni uyandırdı ve “sekiz sessiz yol”u gösteren filmi izlemeye başladım. Filmdekilerin bazılarının beyinleri silinmiş olmalıydı, çünkü gerçekten öldürülüyorlardı.

Filmden sonra ön sıradan bir kız elini kaldırdı. Çavuş işaret etti ve ayağa kalktı, rahat durumundaydı. Fena değildi, ama boynu ve omuzları biraz basık gibiydi. Birkaç ay boyunca ağır bir sırt çantası taşıyan herkes böyle olur.

“Efendim” (mezun olana kadar çavuşlara “efendim” diye hitap etmek zorundaydık) “bu yöntemlerin çoğu, sanki biraz... aptalca görünüyorlardı.”

“Örneğin?”

“Örneğin birini kürek ya da benzeri bir aletle böbreklerine vurarak öldürmek. Yani, ne zaman yanınızda silah ya da bıçak değil de, sadece bir kürek ya da benzeri bir alet olur ki? Hem neden doğruca kafasına indirmeyelim?”

“Miğferi olabilir,” diye mantıklı bir açıklama yaptı.

“Üstelik Tauranların böbrekleri bile olmayabilir!”

Çavuş omuzlarını silkti. “Herhalde yoktur.” Yıl 1997’ydi ve kimse bir Tauran görmemişti; hatta kurutulmuş bir kromozomdan daha büyük bir Tauran parçası bile bulamamışlardı. “Ama vücut kimyaları bizimkine benziyor ve onları aynı şekilde karmaşık yaratıklar olarak kabul etmek

zorundayız. Mutlaka zayıflıkları, yaralanabilecekleri noktaları olmalı. Siz de bu yerleri bulmak zorundasınız.

“Önemli olan bu.” Parmağıyla ekranı gösterdi. “O sekiz suçlu sizin iyiliğiniz için gebertildiler, çünkü Tauranları nasıl öldüreceğinizi bulmak, ve elinizde ister megavatlık bir lazer, ister tırnak törpüsü olsun, bunu becermek zorundasınız.”

Kız yerine oturdu, pek ikna olmuşa benzemiyordu.

“Başka sorusu olan?” Kimse el kaldırmadı.

“Pekâlâ. Hazırol!” Ayağa kalktık, bize bir şeyler bekliyormuş gibi bakıyordu.

Koro halinde, her zamanki bıkkın “Hastir efendim,” çıktı.

“Daha yüksek sesle!”

“HASTIR EFENDİM!” Bu, ordunun sıradan moral kaynaklarından biriydi.

“Bu daha iyiydi. Unutmayın, yarın şafaktan önce manevralar var. 03:30’da tıkınma, 04:00’te de birlik toplanacak. 03:40’dan sonra uyuklayan, bir şerit kaybeder. Dağılın.”

Tulumumun fermuarını çektim ve bir fincan soya ve bir esrarlı sigara için karların içinden dinlenme salonuna gittim. Beş ya da altı saat uykuyla idare etmeye alışıktım; bu ordudan uzakta, tek başıma olabildiğim tek zamandı. Birkaç dakika haber fakslarına göz attım. Aldebaran bölgesi açıklarında bir gemi daha haklanmış. Bu dört yıl önceydi. Bir misilleme filosu oluşturuyorlarmış, ama oraya varmaları bir dört yıl daha alır. O zamana kadar Tauranlar tüm liman gezegenleri iyice hallederler.

Kışlada herkes sızmış ve ana ışıklar kapatılmıştı. Aydaki iki haftalık çalışmadan döndüğümüzden beri millet dökülüyordu. Elbiselerimi dolaba tıktım, listeye baktım ve *31-d* yatakta olduğumu gördüm. Kahretsin, tam ısıtıcının altında.

Yanımdakini uyandırmamak için perdeyi elimden geldiğince sessizce aralayıp içeri süzüldüm. Kim olduğunu göremiyordum, ama umurumda da değildi. Yorganın altına girdim.

Bir ses “Geciktin Mandella,” diyerek esnedi. Rogers’dı.

“Uyandırdığım için üzgünüm,” diye fısıldadım.

“Takma kafana.” Kız döndü ve bana sarıldı. Sıcak ve yumuşacıktı.

Kalçasına elimden geldiğince kardeşçe bir şaplak attım. “İyi geceler, Rogers.”

“İyi geceler, Aygır.” Jestime daha anlamlı bir karşılık verdi.

Neden hazır olduğunuzda yanınızdaki hep yorgun olur da yorgun olduğunuzda azgın birinin yanına düşersiniz? Kaçınılmaz olana boyun eğdim.

2

“Pekâlâ, şu lanet şeyi biraz daha iyi taşıyın! Kiriş takımı! Kaldırın kıçınızı, kaldırın!”

Gece yarısına doğru hava biraz ılınmış, kar da sulu kara dönmüştü. Permaplast kiriş iki yüz elli kilo ağırlığındaydı ve buzla kaplı olmadığı zaman bile taşırken adamın canını çıkarıyordu. Dört kişiydik, her uçta ikişer kişi donmuş parmaklarımızla plastik kirişi taşıyorduk. Yanımda Rogers vardı.

Arkamdaki “Çelik!” diye bağırdı, yani elinden kaçırmak üzereydi. Çelik değildi, ama ayağınızı kıracak kadar ağırdı. Herkes bırakıp yana sıçradı. Düşerken üzerimizi kar ve çamur içinde bıraktı.

Rogers “Lanet olsun Petrov,” dedi, “neden Kızılhaç’a falan gitmedin sen? Bu bok o kadar ağır değil.” Kızların çoğu konuşmalarında biraz daha dikkatliydiler. Rogers ise daha erkeksiydi.

“Pekâlâ, kaldırın kıçınızı kirişçiler... yapıştırıcı takımı! Buraya! Buraya!”

Yapıştırıcılarımızdan ikisi kovalarını sallayarak koştular. “Gidelim, Mandella. Taşaklarım donuyor.”

Kız mantıktan çok içinden gelen duygularla “Benim de,” dedi.

“Bir... iki... Kaldırın!” Tekrar kaldırdık ve sendeleyerek köprüye doğru ilerledik. Dörtte üçe yakını tamamlanmıştı. İkinci müfreze bizi yenecek gibiydi. Aslında umurumda bile olmazdı, ama köprüsünü ilk bitiren müfreze eve uçacaktı. Geri kalanlarımız için de dört mil boyunca pislik vardı ve tıkınma vaktine kadar dinlenme yoktu.

Kirişi götürüp gürültüyle yerine oturttuk ve statik kelepçeleri çıkıntılara taktık. Yapıştırıcı takımının dişi olan yarısı biz daha iyice yerleştirmeden üzerine yapıştırıcı sürmeye başlamıştı bile. Arkadaşı diğer tarafta kirişi bekliyordu. Yer takımı köprünün ayağında bekliyordu, ellerindeki hafif, gergin permaplastları şemsiye gibi başlarının üzerinde tutuyorlardı. Yüksek sesle “bunu hak etmek için ne yapıyorlar?” diye sordum, Rogers da iki hoş, ama pek de akla yakın olmayan olasılık söyledi.

Diğer kirişin yanına giderken binbaşı (adı Dougelstein’dı, ama biz ona Pekâlâ diyorduk) ıslık çalarak “Pekâlâ asker çocuklar ve kızlar, on dakika. Yanınızda varsa için," diye kükredi. Elini cebine attı ve tulumlarımızı ısıtan kontrolü açtı.

Rogers’la birlikte kirişin ucuna oturduk ve ot tabakamı çıkardım. Yanımda bir sürü esrarlı sigara vardı, ama gece tıkınması bitene kadar onları içmememiz söylenmişti. Yanımdaki tek tütün birkaç santimlik bir puro parçasıydı. Kutunun kenarını siper alarak yaktım, ilk iki nefesten sonra pek de fena değildi. Rogers da uymak için bir nefes çekti, ama yüzünü ekşitti ve geri verdi.

“Orduya alındığında okulda mıydın?” diye sordu.

“Evet. Fizikte daha yeni derece almıştım. Öğretmen sertifikası alacaktım.”

Ciddiyetle başını salladı. “Ben biyolojideydim..,”

“Belli.” Eğilip bir avuç kar aldım. “Ne kadar gidebildin?”

“Altı yıl, fakülte ve teknik.” Botunu yere sürterek donmuş buzlu süt kıvamında bir kar ve çamur tepesi oluşturdu. “Bu bok olmak zorunda mıydı sanki?”

Omuzlarımı silktim. Cevap vermek gereksizdi, hele UNEF’in bize verip durduğu cevabı. Gezegenin zekâsal ve fiziksel açıdan seçkinleri, insanlığı Tauran dehşetinden koruyacakmış. Soya boku. Hepsi büyük bir deneydi, o kadar. Tauranları karada savaşmaya zorlayıp zorlayamayacağımızı görmek için.

Beklediğim gibi Pekâlâ düdüğü iki dakika erken çaldı, ama Rogers, ben ve diğer iki kirişçi, yapıştırıcı ve yer takımları kirişimizi kaplamayı bitirene kadar bir dakika daha oturduk. Giysilerimizin ısıtıcısı kapatılınca hızla üşüyorduk, ama prensip gereği hareketsiz kaldık.

Bizi soğukta çalıştırmanın hiçbir anlamı yoktu. Tipik ordu mantıksızlığı. Tamam. Gideceğimiz yer soğuk olacaktı, ama buz ya da kar gibi de değil. İstasyon gezegenlerin neredeyse hepsi her zaman mutlak sıfırın bir iki derece üzerinde ya da altında olurlardı (çünkü ışınlayıcılar parlamaz) ve ilk ürpertiyi hissettiğinizde, artık öldünüz demektir.

Işınlamayla yolculuk on iki yıl önce ben on yaşındayken icat edilmişti. Bir cismi yeterli hızı olan bir ışınlayıcının önüne bırakınca, galaksinin başka bir yerine yollanıyordu. Gideceği yeri tahmin etmek için bir formül bulmaları da uzun sürmedi: ışınlayıcı olmadan gideceği hattı (yani

Einsteinvari bir yerölçüm)izleyerek, ilk ışınlayıcıya giriş hızıyla bir başka ışınlama bölgesine ulaşıyordu. İki ışınlayıcı arasında gidiş zamanı...tam olarak sıfır.

Matematik fizikçileri eşzamanlılığı yeniden tanımlamak ve genel göreliliği çöpe atıp yeni baştan kurmakla oldukça uğraşmışlardı. Politikacılar da bu işe çok sevinmişlerdi, çünkü artık bir gemi dolusu koloniciyi Fomalhaut'a, bir zamanlar aya bir avuç adamı yollarken harcadıklarından daha az bir masrafla gönderebiliyorlardı. Politikacıların kendi ülkelerinde sorun çıkarmak yerine Formalhaut'ta muhteşem bir maceraya atıldıklarını görmek isteyecekleri çok insan vardı.

Gemilere her zaman birkaç milyon mil geriden takip eden robot gemiler eşlik ederdi. İstasyon gezegenler hakkında bilgimiz vardı, ışınlayıcıların çevresinde dolanan küçük enkaz parçalarıydılar; robot geminin amacı da, bir gemi ışık hızının 0.999'uyla giderken bir liman gezegene çarparsa dönüp bunu bize bildirmekti.

Bu felaket hiç yaşanmadı, ama bir gün bir robot gemi yalnız döndü. Verileri incelendi ve kolonicilerin gemisinin başka bir araç tarafından izlenip yok edildiği anlaşıldı. Bu Boğa takımyıldızında, Aldebaran yakınında olmuştu, ama Aldebaran'lı biraz uzun bir ifade olduğu için düşmana Tauran adını vermişlerdi.[1]

Bu olaydan sonra koloni araçları silahlı bir muhafız korumasında gitmeye başladılar. Silahlı muhafız genellikle tek başına gidiyordu, Kolonizasyon Grubunun adı da UNEF, yani Birleşmiş Milletler Keşif Gücü olarak kısaltıldı. Vurgu "Güç" üzerindeydi.

***

Sonra Genel Birlik'teki bir sivri zekâ yakın ışınlayıcıların liman gezegenlerini korumak için kara askerlerinden bir birlik oluşturmamız gerektiğine karar verdi. Bu da 1996'daki Seçkin Askerler Yasası'nın çıkmasına ve savaş tarihinin en seçkin ordusuna kadar uzandı.

Ve işte buradaydık, 150'nin üzerindeki IQlarımız ve olağanüstü sağlıklı güçlü bedenlerimizle elli kadın ve elli erkek orta Missouri'nin çamur ve karları içinde seçkince sürünüyor, akıcı olan tek maddenin sıradan dik bir sıvı helyum havuzu olduğu dünyalarda köprü kurma yeteneğimizi sergiliyorduk.

3

Bir ay kadar sonra, son eğitim çalışmamız olan Charon gezegenindeki manevralar için ayrıldık. Güneşe en yakın olduğu noktaya yaklaşmasına rağmen ona olan uzaklığı hâlâ Pluton'unkinin iki katından fazlaydı.

Asker gemisi iki yüz kolonici ve bazı bitkilerle hayvanları taşımak için yapılmış bir sığır arabasından bozma bir araçtı. Biz bunun yarısı kadardık diye çok yerimiz olduğunu sanmayın. Boş yerlerin çoğuna ekstra yakıt ve askeri malzeme doldurulmuştu.

Yolculuğun tamamı üç hafta sürdü, yolun yarısı iki gee'lik bir ivmeyle, diğer yarısı da yavaşlamakla geçti. Plüton'un yörüngesi yakınından geçerken en yüksek hızımız ışık hızının yirmide biri kadardı: karmaşık rölativite hesaplarına girecek kadar fazla değil.

Normalin iki katı ağırlıkla geçen üç hafta...pek de pikniğe benzemez. Günde üç kez dikkatle egzersiz yapıyor ve mümkün olduğunca yatay konumda kalıyorduk. Yine de çok kemik kırıldı, ciddi çıkıklar oldu. Erkekler kontrol edemedikleri organlarıyla yerleri berbat etmemek için özel destekli giysiler giymek zorundaydılar. Uyumak neredeyse imkânsızdı; boğulma ve ezilme kabusları, kan toplanmasını ve yatmaktan oluşan yaraları engellemek için periyodik olarak dönmeler. Kızın biri öyle bitkin düştü ki bir kaburgası açılıp vücudundan çıkmasına rağmen uyumaya devam etti.

Daha önce defalarca uzaya çıkmıştım, bu yüzden sonunda yavaşlamayı kesip serbest düşüşe geçtiğimizde çok rahatladım. Ama bazıları aydaki eğitimimiz dışında uzaya çıkmamışlardı ve ani baş dönmesiyle dengesizliğe dayanamadılar. Geri kalanlarımız ellerimizde süngerler ve emicilerle odaları dolaşıp kısmen sindirilmiş Konsantre, Yüksek proteinli, Az posalı, Biftek tadında Gıda (Soya) küreciklerini temizliyorduk.

Yörüngeden çıkarken Charon'u net olarak gördük. Görecek pek bir şey de yoktu. Üzeri yer yer lekeli, loş, pis beyaz bir küreydi o kadar. Üssün iki yüz metre kadar uzağına indik. Basınçlı bir araç çıktı ve mekikle buluştu,

böylece giyinmemize gerek kalmadı. Birleştik ve basit, grimsi plastikten bir kutu olan ana binaya doğru ilerledik.

İçerideki duvarlar da aynı kasvetli renkteydi. Birliğin geri kalanları masalara oturmuş muhabbet ediyorlardı. Freeland'in yanında boş bir yer vardı.

"Jeff... İyi misin?" Hâlâ biraz solgun görünüyordu.

"Tanrılar insanın serbest düşüşte hayatta kalmasını isteselerdi, ona dökme demirden bir nefes borusu verirlerdi."

Derin derin iç çekti. "Biraz daha iyiyim. Birazcık duman için ölüyorum."

"Evet."

"Sen iyi atlattın. Okulda görmüştün, değil mi?"

"Evet, bitirme tezim boşlukta kaynak yapma üzerineydi. Üç hafta Dünya yörüngesindeydim." Oturup bininci defa ot tabakama uzandım. Hâlâ yerinde değildi. Hayat Destek Birimi nikotin ve THC ile uğraşmak istememişti.

Jeff "Eğitim yeterince kötüydü," diye homurdandı, "ama bu bok... "

"Hazırol!" İkili ve üçlü olarak, darmadağın bir halde ayağa kalktık. Kapı açıldı ve içeri bir general girdi. Biraz gerildim. Gördüğüm en yüksek rütbeli askerdi. Üniformasına tutturulmuş bir dizi şerit vardı, aralarındaki mor bir şerit de eski Amerikan ordusunda savaşıp çarpışmada yaralandığını gösteriyordu. Şu Hindiçini meselesi olmalıydı, ama o daha ben doğmadan fiyaskoyla sonuçlanmıştı. O kadar yaşlı görünmüyordu.

"Oturun, oturun." Eliyle sırtımızı sıvazlar gibi bir hareket yaptı. Sonra ellerini beline dayayıp yüzünde hafif bir gülümsemeyle ekibi süzdü. "Charon'a hoş geldiniz. İniş için güzel bir yaz gününü seçtiniz, dışarıda sıcaklık tam olarak sekiz nokta on beş derece. Önümüzdeki iki yüz yıl boyunca pek değişmesini beklemiyoruz." Bazıları yapmacık yapmacık güldüler.

"Miami Üssü'nün tropik ikliminin tadını çıkarmaya bakın. Güneş tarafının merkezindeyiz, eğitiminizin çoğu karanlık tarafta olacak. Orada ısı iki nokta sıfır sekiz derece.

"Dünyadaki ve Ay'daki eğitiminizi Charon'da hayatta kalmak için bir ön eğitim olarak görebilirsiniz. Burada tüm marifetlerinizi göstermeniz gerekecek: aletler, silahlar, manevralar. Ve göreceksiniz, bu soğukta aletler gerektiği gibi işlemezler; silahlar ateş etmek istemez. Ve insanlar ç-o-k yavaş hareket ederler."

Elindeki listeyi inceledi. “Şu anda kırk dokuz kadın ve kırk sekiz erkeksiniz. Dünya’da iki ölüm, bir de psikozlu. Eğitim programınızın genel hatlarını okudum ve doğrusu bu kadar çoğunuzun tamamlamasına şaşırdım.

“Ama şunu bilin ki içinizden elli kişi bile bu son aşamayı geçerse memnun olacağım. Mezun olmamanın tek yolu da ölmek. Burada. Dünya’ya dönmenin tek yolu, buna ben de dahilim, bir dizi çatışmaya katılmak.

“Eğitiminizi bir ayda tamamlayacaksınız. Buradan yarım ışık yılı uzaktaki Stargate ışınlayıcısına gideceksiniz. Yerinize gelecek olanlar gelene kadar, en büyük liman gezegen olan Stargate 1’deki yerleşim merkezinde kalacaksınız. Bunun bir aydan çok sürmeyeceğini umuyoruz; siz gider gitmez başka bir grup gelecek.

“Stargate’ten ayrılınca stratejik önemi olan bir ışınlayıcıya gidecek, orada askeri bir üs kuracak ve saldırıya uğrarsanız düşmanla çarpışacaksınız. Aksi halde yeni emirler gelene kadar üssü koruyacaksınız.

“Eğitiminizin son iki haftası karanlık tarafta çok benzer bir üs kurmakla geçecek. Orada Miami Üssünden tamamen kopuk olacaksınız: iletişim yok, tıbbi yardım yok, destek yok. İki hafta bitmeden önce uzaktan kontrol edilen uydular savunma sistemlerinizi sınayacaklar. Silahlı olacaklar."

Onca parayı bizi eğitimde öldürmek için mi harcamışlardı?

“Charon’un devamlı personelinin tamamı savaşmış eski askerlerdir. Yani hepimiz kırk elli yaşlarındayız. Ama size yetişebileceğimizi sanıyorum. İçimizden ikisi sürekli yanınızda olacak ve size en azından Stargate’e kadar eşlik edecekler. Ekip kumandanınız Yüzbaşı Sherman Stott, ve başçavuşunuz Çavuş Octavio Cortez. Baylar?”

Ön sıradaki iki adam hemen ayağa kalkıp bize döndüler. Yüzbaşı Stott generalden biraz daha ufaktı, ama aynı malzemeden yapılmıştı: sert ve porselen kadar pürüzsüz bir yüz, alaycı, belli belirsiz bir gülümseme, geniş çenesini çevreleyen tam bir santimetrelik bir sakal; en fazla otuzunda gösteriyordu. Belinde büyük, barutlu tipte bir silah taşıyordu.

Çavuş Cortez ise ayrı bir hikayeydi, bir korku hikayesi. Kafası tıraşlı ve şekilsizdi, dümdüz olan tarafta kafatasının büyük bir parçasının alındığı belliydi. Yüzü kapkaranlıktı, kırışık ve yaralarla kaplıydı. Sol kulağı yoktu, gözleri ise ancak bir makinenin düğmeleri kadar anlamlıydı. Sakal ve bıyığı, ağzının çevresinde dolaşan sıska, beyaz bir tırtıla benziyordu. Yüzündeki okul çocuğu gülümsemesi başka birinde hoş görünebilirdi, ama

o gördüğüm en çirkin, korkunç görünüşlü yaratıktı. Yine de, kafasını görmeyip alttaki bir seksen civarındaki kısma bakarsanız, bir vücut geliştirme merkezinin reklamındaki “sonra” reklamı için rahatlıkla poz verebilirdi. Ne Stott’un ne de Cortez’in şeridi yoktu. Cortez'in yanında, sol kolunun altında manyetik bir donanımın içinde taşıdığı küçük bir cep lazeri vardı. Tahtadan sapları aşınmıştı.

“Şimdi, sizi bu iki beyin şefkatli ellerine bırakmadan önce, tekrar hatırlatıyorum:

“İki ay önce bu gezegende tek bir canlı bile yoktu, yalnızca 1991’deki keşiften kalma bazı araçlar vardı. Kırk beş adamdan oluşan bir ekip bir ay uğraşıp bu üssü kurdular. Yirmi dördü, yarıdan fazlası, yapım sırasında öldüler. Burası insanların yaşamaya çalıştığı en tehlikeli yer, ama gideceğiniz yerler de bu kadar, ya da daha kötü olacak. Başınızdaki subaylar önümüzdeki bir ay hayatta kalmanızı sağlamaya çalışacaklar. Onları dinleyin ve örnek alın; hepsi burada sizin yapmanız gerekenden çok daha uzun zaman dayandılar. Yüzbaşı?” General kapıdan çıkarken yüzbaşı ayağa kalktı.

“Hazırol!” Son hece sanki bir patlama gibiydi, hepimiz kaskatı kesildik.

“Şimdi, bunu bir kez söyleyeceğim o yüzden dinleseniz iyi olur,” diye kükredi. “Burada savaş durumundayız ve savaş durumunda itaatsizlik ya da dikbaşlılık için tek bir ceza vardır.” Belinden tabancayı çekti ve bir sopa gibi namlusundan tuttu. “Bu 1911 Ordu modeli otomatik bir tabanca, 45 kalibrelik, ilkel ama etkili bir silahtır. Çavuş ve ben disiplini sağlamak için silahlarımızı kullanmak ve öldürmekle yetkiliyiz. Bizi zorlamayın çünkü yaparız. Yaparız.” Tabancayı geri koydu. Meşin kılıfın kilidi ölüm sessizliği içinde gürültüyle çıtladı.

“Çavuş Cortez ve ben bu odada oturanlardan fazla adam öldürdük. İkimiz de Vietnam’da Amerikan tarafında savaştık ve ikimiz de on yıldan uzun bir zaman önce Birleşmiş Milletler Uluslararası Muhafızları’na katıldık. Ben binbaşı olmak üzereyken bu birliği yönetme ayrıcalığı için ayrıldım, Başçavuş Cortez de kıdemli yüzbaşı olacakken ayrıldı, çünkü ikimiz de *çarpışma* askerleriyiz ve bu da 1987’den beri ilk *çatışma* durumu.

“Başçavuş bu komuta altında görevlerinizin neler olacağı hakkında daha detaylı bilgiler verirken söylediklerimi aklınızdan çıkarmayın. Söz sizde, Başçavuş.” Topukları üzerinde dönerek uzun adımlarla odadan çıktı. Tüm

bağırıp çağırması sırasında yüzündeki ifade bir milimetre olsun değişmemişti.

Başçavuş bilye yataklarıyla hareket eden ağır bir makine gibi kımıldadı. Kapının kapanma sesi gelince ağır ağır bize döndü ve şaşırtıcı derecede nazik bir sesle “Rahat, oturun,” dedi. Ön taraftaki bir masaya oturdu. Masa çatırdadı, ama dayandı.

“Yüzbaşının konuşması, benim de görünüşüm korkunç, ama ikimiz de iyi niyetliyiz. Benimle oldukça yakın olarak çalışacaksınız, o yüzden beynimin önünde duran bu şeye alışsanız iyi olur. Yüzbaşıyı manevralar dışında pek fazla görmeyeceksiniz. ”

Başının düz olan tarafına dokundu. “Beyinlerden söz açılmışken, Çinlilerin uğraşmalarına rağmen benimkinin hâlâ tamamına yakını yerinde. UNEF’e katılan bizim gibi eski askerlerin hepsi de sizin Seçkin Askerler Yasası’yla seçilmenizi sağlayan ölçülere uymak zorundaydı. Yani hepinizin zeki ve dayanıklı olduğunuzu sanıyorum ama unutmayın ki yüzbaşı ve ben de zeki ve sertiz *ve* deneyimliyiz.”

Listede bir göz gezdirdi, gerçekten bakmadı. "Şimdi, yüzbaşının dediği gibi, manevralar sırasında disiplin tek bir şekilde sağlanacak. Ölüm cezası. Ama normalde sizi itaatsizlik yüzünden öldürmemiz gerekmeyecektir, Charon bizi bu dertten kurtaracaktır.

“Kışlaya gelince, o ayrı bir hikaye. İçeride ne yaptığınız pek umurumuzda değil. Bütün gün elleşin ve bütün gece düzüşün, fark etmez. Ama giyinip dışarı çıktığınızda, bir Roma askerini bile utandıracak disiplin içinde olmalısınız. Tek bir aptallığın hepimizi öldürebileceği durumlar olacak.

“Neyse, yapacağımız ilk iş sizi savaş giysilerinize sokmak. Zırhçı kışlanızda bekliyor; sizi birer birer alacak. Gidelim.”

4

“Biliyorum, bir savaş giysisinin neler yapabileceği konusunda Dünya’da ders gördünüz.” Zırhçı ufak tefek, saçları dökülmüş bir adamdı, tulumunda rütbesini belirten hiçbir şey yoktu. Teğmen olduğu için Çavuş Cortez ona “efendim” diye hitap etmemizi söylemişti.

“Ama bazı noktaları iyice açıklamak istiyorum, ve Dünya’daki eğitmenlerinizin net olarak açıklamadığı ya da bilemediği birkaç şeyi de ekleyeceğim. Başçavuşunuz büyük bir nezaket göstererek bana yardımcı olmayı kabul etti. Çavuş?”

Cortez tulumunu çıkardı ve insan şeklinde bir mengene gibi açılmış duran bir savaş giysisinin bulunduğu hafif yüksek platforma çıktı. Arkasını dönerek kollarını giysinin sert kollarına soktu. Bir tıkırtı duyuldu ve giysi hızla kapandı. Parlak yeşil renkteydi ve başlığın üzerine beyaz harflerle CORTEZ yazısı işlenmişti.

“Kamuflaj, Çavuş.” Yeşil renk solarak beyaza, sonra pis bir griye dönüştü. Cortez “Charon ve liman gezegenlerinizin çoğu için bu iyi bir kamuflajdır,” dedi, sesi derin bir kuyudan geliyor gibiydi. “Ama başka birçok kombinasyon da mümkün.” Gri beneklenip parlayarak yeşil ve kahverengilerden bir kombinasyona dönüştü: “Orman.” Sonra düzelerek sert, açık bir toprak rengine döndü: “Çöl.” Koyu kahverengi, daha da koyulaştı ve kapkara oldu: “Gece ya da uzay.”

“Çok iyi, Çavuş. Bildiğim kadarıyla eğitiminizden sonra giysinin mükemmelleştirilen tek özelliği bu. Kontrolü sol bileğinizin yanında ve kabul ediyorum, kullanması zor. Ama doğru kombinasyonu bulduğunuzda sabitlemek kolay.

“Dünya’da giysi içinde pek eğitim görmediniz, bu şeye sakin bir ortamda alışmanızı istemedik. Savaş giysisi bugüne dek yapılmış en ölümcül silahtır ve hiçbir silahla dikkatsizlik yüzünden kendini öldürmek onunla olduğu kadar kolay değildir. Dönün, Çavuş.

“Söz ettiğimiz şey,” Omuzlarının arasındaki geniş, kare şeklindeki bir çıkıntıyı gösterdi. “Egzos çıkışları. Bildiğiniz gibi giysi dışarıdaki hava ne

olursa olsun sizi rahat bir ısıda tutmaya çalışır. Giysinin malzemesi, mekanik gereksinimler de düşünüldüğünde elde edebileceğimiz en iyi yalıtkan. Bu yüzden bu çıkışlar ısınır: hele dışarıdaki havayla karşılaştırırsak, çok ısınır; çünkü vücut ısısını dışarı verirler.

“Tek yapmanız gereken, donmuş gaz parçalarından birine yaslanmak; etrafta bir sürü var. Gaz daha çıkışlardan çıkamadan soğur; ve çıkarken, çevresindeki ‘buzu’ iter ve parçalar... ve saniyenin yüzde biri kadar bir zamanda, boynunuzun hemen altında bir el bombasının eşdeğerini bulursunuz. Hiçbir şey hissetmezsiniz bile.

“Son iki ayda bu ve benzeri hatalardan onbir kişi öldü. Ve sadece birkaç baraka inşa ediyorlardı.

“Waldo özelliklerinin sizi ya da arkadaşlarınızı ne kadar kolayca öldürebileceğini herhalde biliyorsunuz. Çavuşla el sıkışmak isteyen var mı?” Duraksadı, sonra yanına gidip eldivenini sıktı. “O çok deneyimli. Siz de öyle olana kadar, çok dikkatli olun. Bir yerinizi kaşırken sonuçta belinizi kırabilirsiniz. Unutmayın, yarı logaritmik tepki: bir kiloluk basınç iki buçuk kiloluk güç ortaya çıkarır; bir buçuk kiloluk ise beş kilo verir; iki kiloluk on bir; iki buçuk kilo, yirmi üç kiloluk güç. Birçoğunuzun eli elli kilonun çok üstünde bir güç uygulayabilir. Teorik olarak, bu katlanırsa bununla çelik bir kirişi ikiye bölebilirsiniz. Ama eldivenlerinizin malzemesi zarar görür ve çok çabuk ölürsünüz, en azından Charon’da. Basınç değişimi ile anında donma arasında bir yarış olur. Hangisi kazanırsa kazansın ölürsünüz.

“Güç katlama daha az olsa da, bacak waldoları da tehlikelidirler. İyice öğrenene kadar koşmaya ya da sıçramaya çalışmayın. Bir süre uçabilirsiniz, yani ölebilirsiniz.

“Charon’un yerçekimi Dünya’nınkinin dörtte üçü kadar, yani o kadar da kötü sayılmaz. Ama Luna gibi gerçekten küçük bir dünyada koşarak zıplarsanız yirmi dakika aşağı inmeden ufukta süzülebilirsiniz. Tabii saniyede seksen metre hızla bir dağa da çarpabilirsiniz. Küçük bir astroitte ise koşarak yerçekiminin etkisinden kurtulmak ve galaksilerarası bir uzay yolculuğuna çıkmak işten bile değil. Yolculuk için yavaş bir yol.

“Yarın sabah size bu cehennem makinesinin içinde nasıl hayatta kalacağınızı öğretmeye başlayacağız. Öğleden sonra ve akşam ise sizi birer birer çağıracak ve giydireceğim. Hepsi bu, Çavuş.” Cortez kapıya yürüdü ve hava kabinine hava veren vanayı açtı. Bir sıra kızılötesi lamba yandı, havanın içeride donmasını engelliyorlardı. Basınçlar dengelenince vanayı

kapattı, kapıyı açtı ve içeri girerek tekrar kapattı. Bir pompa bir dakika kadar çalışarak hava kabinini boşalttı; sonra dışarı çıktı ve dış kapıyı kilitledi.

Tıpkı Luna’dakiler gibiydi.

“Önce Er Omar Almizar gelecek. Diğerleri gidip yataklarınızı bulun. Sizi hoparlörle çağıracağım.”

“Alfabetik sırayla mı efendim?”

“Evet. Kişi başına on dakika kadar. Adın Z ile başlıyorsa, seni atlayabiliriz.”

Bu Rogers’tı. Herhalde o da bunu istiyordu.

5

Güneş tam tepemizde küçük, beyaz bir noktaydı. Umduğumdan çok daha parlaktı; seksen AU[2] uzakta olduğumuz için Dünyadakinin ancak 6400'de biri kadar parlaktı. Yine de güçlü bir sokak lambası kadar ışık veriyordu.

"Bu ışık bir liman gezegende bulacağınızdan daha fazla."

Yüzbaşı Stott'un sesi kulaklarımızda yankılandı. "Sevinin, bastığınız yeri görebiliyorsunuz."

Kışla ile malzeme barakasını birleştiren permaplast kaldırımda tek sıra dizilmiştik. Tüm sabah içeride yürüme çalışması yapmıştık, bu da hiç farklı değildi, egzotik manzara dışında. Işık biraz azdı; ama arada hiç atmosfer olmadığı için tüm ufuk apaçık görülebiliyordu. Doğal olamayacak kadar düzgün, siyah bir tepe bir kilometre kadar uzağımızda, bir ufuktan diğerine uzanıyordu. Zemin kapkaraydı, yer yer beyaz ya da mavimsi buz parçaları vardı. Malzeme kulübesinin yanında OKSİJEN etiketli bir varilin içinde küçük, kardan bir dağ vardı.

Giysi oldukça rahattı, ama aynı anda hem kukla hem de kuklacı olmayı andıran tuhaf bir his veriyordu. Bacağınızı oynatmak için güç veriyorsunuz ve giysi bu gücü alıp büyütüyor ve sizin *yerinize* bacağınızı oynatıyor.

"Bugün sadece binaların çevresinde yürüyeceğiz ve kimse binaların çevresinden *ayrılmayacak."* Yüzbaşı 45'liğini takmıyordu (tabii şans getirsin diye giysisinin altına takmamışsa) ama hepimiz gibi onun da bir lazer parmağı vardı. Herhalde onunki güç kaynağına bağlıydı.

En az ikişer metre arayla permaplasttan indik ve düz kayalığın üzerinde yüzbaşıyı izledik. Bir saat kadar spiral çizerek dikkatle yürüdük ve sonunda uzak uçta durduk.

"Şimdi herkes çok dikkat etsin. Şu mavi buz parçasına gideceğim (yirmi metre kadar uzakta, büyük bir parçaydı) ve hayatta kalmak istiyorsanız bilmeniz gereken bir şey göstereceğim."

Bir düzine dikkatli adımla yürüdü. "Önce bir kaya parçasını ısıtmalıyım. Filtrelerinizi indirin." Kolumun altındaki düğmeye dokundum ve filtre

kayarak görüntü dönüştürücümün önüne yerleşti. Yüzbaşı parmağını bir basketbol topu büyüklüğünde siyah bir kaya parçasına doğru uzattı ve lazerini kısa bir süre ona tuttu. Parıltı yüzbaşının gölgesini uzatarak üzerimizden geçirdi. Kaya paramparça oldu.

“Bunların soğuması uzun sürmez.” Durdu ve bir parça aldı. “Bu herhalde yirmi ya da yirmi beş derecedir. İzleyin.” Elindeki sıcak kaya parçasını buz parçasına doğru attı. Karmakarışık bir yol izledi ve kenarından sekti. Bir tane daha attı, o da aynısını yaptı.

“Bildiğiniz gibi, tam *kusursuz* bir izolasyonunuz yok. Bu kayalar hemen hemen botlarınızın tabanıyla aynı sıcaklıkta. Bir hidrojen parçasının üzerinde durmaya çalışırsanız, aynı şey sizin de başınıza gelir. Tabii kaya *zaten* ölü.

“Bu durumun nedeni kayayla buzun arasında kaygan bir yüzeyin oluşması (sıvı hidrojenden küçük bir gölcük) ve hidrojen buharından bir yastıkla sıvının üzerine birkaç molekül sürmesi. Bu da kayayı, ya da *sizi,* buzun olduğu yerlerde sürtünmesiz bir cisme dönüştürür ve botlarınızın altında sürtünme olmadan ayakta *duramazsınız.*

“Giysinizin içinde bir ay kadar yaşadıktan sonra düşseniz bile hayatta kalabilirsiniz, ama *şu anda* yeterli bilginiz yok. İzleyin.”

Yüzbaşı gerildi ve buz parçasının üzerine sıçradı. Ayakları altından kaydı ve havada dönerek ellerinin ve dizlerinin üzerine indi. Kayarak uzaklaştı ve ayağa kalktı.

“Yapmanız gereken, egzos çıkışlarınızı donmuş gazla temas ettirmemek. Buza göre fırın gibi sıcaktırlar, ve arkalarındaki herhangi bir ağırlıkla temas etmeleri patlamayla sonuçlanır.”

Bu gösteriden sonra bir saat kadar daha yürüdük ve kışlaya döndük. Hava kabininden geçtikten sonra giysilerin oda ısısına ulaşmaları için biraz zaman geçirmek zorundaydık. Birisi gelip başlığını benimkine tosladı.

“William?” Yüz koruyucusunun üzerine MCCOY yazısı işlenmişti.

“Merhaba Sean. Özel bir şey mi?”

“Bu gece yanında biri olacak mı diye merak ettim.”

Öyle ya; unutmuştum. Burada yatma çizelgesi yoktu, herkes eşini kendi seçiyordu. “Tabii, yani, şey, hayır hayır, kimseye söz vermedim. İstiyorsan, tabii”

“Sağol, William. Görüşürüz.” Uzaklaşırken onu izledim, eğer bir savaş giysisini seksi gösterebilecek biri varsa, o da Sean’dır, diye düşündüm.

Ama bunu o bile beceremiyordu.

Cortez yeterince ısındığımıza karar verdi ve bizi giyinme odasına aldı, biz de giysilerimizi yerlerine götürdük ve şarj araçlarına astık. (Her giyside enerjisi yıllarca yetecek küçük bir plütonyum külçesi vardı, ama mümkün olduğunca enerji pilleri kullanmamız gerekiyordu.) Bir sürü acemilikten sonra nihayet herkes bağlanabildi, ve soyunmamıza izin verildi: parlak yeşil yumurtalardan çıkan doksan yedi çıplak civciv. Soğuktu, (hava, yer ve özellikle de giysiler) ve soyunma odalarına doğru oldukça düzensiz bir şekilde fırladık.

Ceket, pantolon ve terlik giydim, yine de üşüyordum. Fincanımı aldım ve soya kuyruğuna girdim. Herkes ısınmak için sıçrayıp duruyordu.

“S-sence, ne k-kadar soğuk M-Mandella?” McCoy’du.

“Düşünmek, bile, istemiyorum.” Sıçramayı bırakıp fincanı bir elime alarak elimden geldiğince hızla kendimi ovuşturmaya başladım. “En az Missouri kadar soğuk.”

“Bu lanet yeri biraz ısıtsalardı ya.” Ufak tefek kadınlar her zaman daha çok etkilenir. McCoy da en küçüğümüzdü, ancak bir elli boyunda, incecik belli bir bebekti.

“Klima çalışıyor. Fazla sürmez.”

“Senin gibi, koca bir et yığını olmayı, isterdim.” Olmadığına memnundum.

6

İlk zayiat, üçüncü gün, çukur açmayı öğrenirken oldu.

Silahlarında böylesine enerji olan bir askerin donmuş zeminde sıradan bir kazma ve kürekle çukur açması pek pratik olmazdı. Yine de bütün gün bomba atıp birkaç hafif sarsıntıdan başka bir şey elde edememek de var, bu yüzden genellikle kullanılan yöntem el lazeriyle bir çukur açıp soğuduktan sonra içine zaman ayarlı bir patlayıcı yerleştirmek ve mümkünse üzerini bir şeylerle örtmektir. Ama Charon'da ortalıkta pek taş yok, daha önce bir çukur açmadıysanız tabii.

Bu yolla ilgili zorluk kaçmaktaydı. Güvende olmak için ya gerçekten katı bir şeyin arkasında ya da en az yüz metre ötede olmamız gerektiği söylenmişti. Düzeneği kurduktan sonra üç dakikanız var, ama hemen var gücünüzle koşamazsınız. Güvenli olmaz, Charon'da.

Kaza çok derin, büyük bir yeraltı sığınağı yapılabilecek türden bir çukur açarken oldu. Bunun için bir çukur açmamız, sonra çukur yeterince derin olana dek kraterin dibine inip işlemi sürekli tekrarlamamız gerekiyordu. Kraterde beş dakika gecikmeli patlayıcılar kullanıyorduk, ama bu süre pek yeterli sayılmazdı: Kraterin ağzına doğru çok yavaş, ağır adımlarla çıkmak zorundaydık.

Hemen hemen herkes ikişer çukur açmıştı, ben ve üç kişi hariç herkes. Galiba Bovanovitch'in başı derde girdiğinde yalnızca biz fark ettik. Hepimiz en az iki yüz metre uzaktaydık. Kırk kez büyütmeye ayarlı olan görüntü dönüştürücümle onun kraterin ağzında kaybolduğunu gördüm. Daha sonra sadece Cortez'le konuşmasını dinleyebildim.

“Dipteyim, Çavuş.” Bu tür manevralarda normal telsiz konuşmaları kapatılıyor, yalnızca eğitimdeki asker ile Cortez haberleşebiliyordu.

“Tamam, merkeze doğru ilerle ve molozları temizle. Yavaşça. Pimi çekene kadar acele etme."

“Tabii, Çavuş.” Ayağının altından küçük taşların tıkırtıları geliyordu. Dakikalarca bir şey söylemedi.

“Dibe vardım.” Sesi nefes nefese geliyordu.

“Buz mu kaya mı?”
“Kaya, Çavuş. Yeşil maddeden.”
“Öyleyse düşük ayar kullan. Bir nokta iki, açılım dört.”
“Lanet olsun, Çavuş, bu sonsuza kadar sürer.”
“Evet, ama o maddenin içinde sıvı halde kristaller var: biraz hızlı ısıtırsan çatlatırsın. Ve seni orada bırakmak zorunda kalırız, kızım. Ölü ve paramparça bir halde.”
“Tamam, bir nokta iki, açılım dört.” Kraterin iç duvarı yansıyan lazer ışığıyla kıpkırmızı oldu.
“Yarım metre derinliğe ulaşınca açılımı ikiye çıkar.”
“Roger.” Tam on yedi dakika sürdü, üçü iki açılımdaydı. Ateş eden kolunun ne kadar yorulduğunu tahmin edebiliyordum.
“Şimdi birkaç dakika dinlen. Çukurun dibinin parıltısı kesilince patlayıcıyı kur ve bırak. Ve *yürüyerek* çık, anlaşıldı mı? Bol bol zamanın olacak.”
“Anladım, Çavuş. Yürüyeceğim.” Sesi sinirli geliyordu. Tabii, insan her gün yirmi mikrotonluk bir takiyon bombasından adım adım uzaklaşmak zorunda kalmıyor. Birkaç dakika nefesini dinledik.
“İşte gidiyor.” Hafif bir sürtünme sesi, bomba aşağı iniyordu.
“Şimdi yavaş ve rahat ol. Beş dakikan var.”
“E, evet. Beş.” Adımları ilk başta ağır ve düzenliydi. Kenara tırmanmaya başladıktan sonra ise sesler daha düzensiz, hatta biraz tuhaf gelmeye başladı. Ve dört dakika kala “Lanet!” Gürültülü bir sürtünme sesi, ardından takırtılar ve çarpma sesleri. “Lanet-lanet.”
“Sorun ne, asker?”
“Lanet olsun.” Sessizlik. “Lanet.”
“Asker, vurulmak istemiyorsan, bana *sorunun ne olduğunu* söyle!"
“Ben —lanet, sıkıştım. Boktan bir yer kayması— lanet BİRŞEYLER YAPIN! Kımıldayamıyorum, lanet olsun kımıldayamıyorum, ben, ben-”
“Kes sesini! Ne kadar derindesin?”
“Lanet bacaklarımı kımıldatamıyorum. YARDIM EDİN...”
“Kahretsin, kollarını kullan öyleyse, it! Tek elinle bir ton kaldırabilirsin. Üç dakika.
Küfür etmeyi bırakıp kısık sesle mırıldanmaya başladı, sanırım Rusça konuşuyordu. Nefes nefeseydi, düşen taşların sesi duyuluyordu. “Kurtuldum.” İki dakika.

“Yapabildiğince hızla uzaklaş.” Cortez’in sesi soğuk, duygusuzdu.

Doksan saniye sonra kraterin ağzında belirdi. “Koş, kızım... Koş haydi.” Beş ya da altı adım koştu ve düştü, birkaç metre savrulduktan sonra kalktı, koşmaya başladı, tekrar düştü, tekrar kalktı.

Çok hızlı gidiyor gibiydi, ama Cortez “Tamam Bovanovitch, yüzüstü yat ve öyle kal," dediğinde ancak otuz metre kadar yol alabilmişti. On saniye vardı, ama duymadı ya da biraz daha uzaklaşmak istiyordu ve dikkatsizce attığı uzun adımlarla yükselerek koşmaya devam etti ve birinde tam en yüksek noktadayken bir şimşek çaktı ve gümbürtü koptu ve bir şey boynunun altına çarptı, ve başsız bedeni savrularak boşlukta uzaklaştı. Ondan geriye kalan kuru şeyin üzerini kapatmak için taş toplarken, ardında iz olarak bıraktığı kanın anında donarak yavaşça yere inmesiyle oluşan kristal tozundan ize hiçbirimiz dokunmadık.

Cortez o gece ders vermedi, gece tıkınmasına bile gelmedi. Hepimiz birbirimize karşı çok kibardık, ve kimse bunun hakkında konuşmaktan çekinmiyordu.

Rogers’la eşleştim (herkes iyi bir arkadaşıyla eşleşti) ama sadece ağlamak istiyordu ve öyle uzun ve şiddetli ağladı ki sonunda beni de ağlattı.

7

“Vuruş takımı *A* ileri!” On ikimiz birden karmakarışık bir halde uydurma barakaya doğru ilerledik. Bir kilometre kadar ötedeydi, arada dikkatle hazırlanmış engellerle dolu bir yol vardı Bütün buzlar önceden temizlendiği için oldukça hızlı hareket edebiliyorduk, ama on günlük deneyimle bile hafif bir jogging temposunun üzerine çıkmaya hazır değildik.

Bir mikrotonun onda biri gücünde talim bombalarıyla yüklü bir roketatar taşıyordum. Herkesin lazer parmaklan bir açılımda sıfır nokta sıfır sekize ayarlıydı, yani ancak bir el feneri kadardı. Bu bir tatbikattı; baraka ve robot koruyucusu bir kez kullanıp atılamayacak kadar pahalıya mal olmuştu.

“Takım *B*, izleyin. Takım liderleri, siz devralın.”

Yarı yol işaretinin yakınlarında bir taş yığınına yaklaştık ve takım liderim Potter “Durun ve gizlenin,” dedi. Taşların arkasına kümelendik ve *B* Takımını bekledik.

Karartılmış giysileri içinde zorlukla görülebilen bir düzine kadın ve adam yaklaştılar. Onları açıkça görebildiğimiz anda sola doğru koşmaya başlayıp görüş alanımızdan çıktılar.

“Ateş!” Barakanın olduğu yerde kırmızı ışık halkaları yarım güçte dans ettiler. Bu tatbikat bombaları beş yüz metreyle sınırlıydı; ama belki de şansım yaver giderdi, ben de roketatarı barakanın görüntüsüne doğrulttum, kırk beş derece açıyla tuttum ve üçlü bir atış yaptım.

Daha benim bombalarım yere inmeden barakadan karşı ateş açıldı. Otomatik lazerleri bizim kullandıklarımızdan daha güçlü değildi, ama bir tam isabet görüntü dönüştürücünüzü bozup sizi kör bırakabilirdi. Rastgele bir alana ateş ediyordu, ardına saklandığımız kayalara yaklaşmıyordu bile.

Barakanın otuz metre kadar önünde magnezyum parlaklığında üç ışık yanıp söndü. “Mandella! O aleti iyi kullandığını sanıyordum.”

“Lanet olsun Potter. Sadece yarım güçle atıyor. Yaklaştığımızda her birini tepelerine indiririm.”

“Eminim yaparsın.” Bir şey söylemedim. Sonsuza kadar takım lideri olarak kalmayacaktı. Hem iktidar sarhoşu olmadan önce pek de kötü bir kız

değildi.

Bombacı takım liderinin yardımcısı olduğu için Potter’ın telsizine bağlıydım ve *B* takımıyla konuşmalarını duyabiliyordum.

“Potter, ben Freeman. Kayıp var mı?”

“Ben Potter. Hayır, görünüşe bakılırsa sizi hedef aldılar.”

“Evet, üç kişi kaybettik. Şu anda seksen, yüz metre kadar aşağınızda çekilmiş durumdayız. Hazır olduğunuzda destek verebiliriz.”

“Tamam. Başlayalım.” Yumuşak bir tıkırtı: *“A* takımı, beni izleyin.” Kayanın arkasından çıktı ve çantasının altındaki soluk pembe ışığı açtı. Ben de benimkini açtım ve onun yanında koştum, takımın geri kalanı da yayılarak izledi. *A* takımı bizi korurken kimse ateş etmedi.

Tek duyabildiğim Potter’ın nefesi ve botlarımın gıcırtısıydı. Pek bir şey göremiyordum, ben de görüntü dönüştürücünün gücünü ikiye çıkardım. Görüntü biraz bulandı ama yeterince aydınlandı.

Baraka, *B* takımını olduğu yere mıhlamış gibiydi, yoğun bir ateş altındalardı. Sadece lazerle karşılık veriyorlardı, bombacılarını yitirmiş olmalıydılar.

“Potter, ben Mandella. *B* takımının yükünü hafifletsek nasıl olur?”

“İyi bir korunak bulur bulmaz. Sence de uygun mu, asker?” Tatbikat süresince onbaşılığa terfi ettirilmişti.

Sağa yöneldik ve bir kaya parçasının arkasında yere uzandık. Diğerlerinin çoğu da yakınlarda korunak buldular, ama birkaçı yere kapaklanmak zorunda kaldı.

“Freeman, ben Potter.”

“Potter, ben Smithy. Freeman gitti; Samuels gitti. Sadece beş kişi kaldı. Yardım edin de biz de... ”

“Roger, Smithy.” Klik. *“A* takımı, açılın. *B*’lerin başı iyice dertte.”

Kayanın kenarından bir göz attım. Mesafe belirleyicim barakanın üç yüz elli metre kadar uzakta olduğunu söylüyordu, hâlâ çok uzaktı. Biraz yükseğe doğrultup üç atış yaptım, sonra birkaç derece aşağıya üç tane daha. İlk attıklarım yirmi metre kadar uzağına düştü, ama ikinci posta barakanın tam önünde patladı. Açıyı korumaya çalışarak aynı yöne doğru şarjörde kalan on beşini de boşalttım.

Kayanın arkasına çöküp yeniden doldurmam gerekirdi, ama on beş atışın nereye indiğini görmek istiyordum, bu yüzden yeni bir şarjör almak için arkama uzanırken gözlerimi barakadan ayırmadım..

Lazer görüntü dönüştürücüme vurduğunda çıkan kırmızı parıltı öyle yoğundu ki sanki gözlerimi delip geçmiş, kafatasımın arkasından geri sekmişti. Dönüştürücünün aşırı yükten kapanması sadece birkaç milisaniye sürmüş olmalıydı, ama gözümün önünde kalan parlak yeşil görüntü dakikalarca canımı yaktı.

Resmi olarak ölü olduğum için telsizim otomatik olarak kesildi ve sözde çarpışma bitene kadar olduğum yerde kalmak zorundaydım. Kendi tenimin hissi (ki o da görüntü dönüştürücünün parladığı yerde acıyordu) ve kulaklarımdaki çınlama dışında hiçbir algı olmayınca, korkunç derecede uzun bir zaman gibi geldi. Sonunda biri başlığıyla benimkine tosladı.

“İyi misin, Mandella?” Potter’ın sesiydi.

“Üzgünüm, yirmi dakika önce sıkıntıdan öldüm."

“Kalk ve elimi tut.” Dediğini yaptım ve toplanıp kışlaya döndük. Bir saatten uzun sürmüş olmalıydı. Dönerken yol boyunca başka hiçbir şey söylemedi (tuhaf bir iletişim yolu) ama hava kabininden geçip de ısındıktan sonra giysimi çıkarmama yardım etti. Hafif bir dillemeye hazırlandım, ama giysim açılınca, daha gözlerim ışığa bile alışmadan boynuma sarıldı ve ağzıma ıslak bir öpücük kondurdu.

“İyi atıştı, Mandella."

“Ne?”

“Görmedin mi? Tabii görmedin. Vurulmadan önceki son atışlarından dördü tam isabet.” Baraka işinin bittiğine karar verdi, bize de yürüyerek dönmek kaldı.

“Harika.” Gözlerimin altını kaşıdım ve kurumuş deri döküldü. Kız kıkırdadı.

“Halini bir görmelisin. Tıpkı bir-”

“Tüm personel toplantı yerine.” Yüzbaşının sesiydi. Her zamanki gibi, kötü haber.

Bir ceket ve terlik uzattı. “Gidelim.” Toplantı yeri tıkınma odası koridorunun hemen aşağısındaydı. Kapıda bir dizi yoklama düğmesi vardı; adımın yanındakine bastım. İsimlerden dördü siyah bantla kapatılmıştı. İyi, sadece dört. Bugünkü manevralarda kimseyi yitirmemiştik.

Yüzbaşı yüksek kürsüsünde oturuyordu, yani en azından hazırol saçmalığı olmayacaktı. Bir dakika geçmeden oda dolmuştu; yumuşak bir çan sesi herkesin tamam olduğunu belirtti.

Yüzbaşı Stott ayağa kalkmadı. “Bugün *oldukça* iyiydiniz. Kimse ölmedi, oysa bazılarınızın ölmesini bekliyordum. Bu bakımdan beklentilerimi aştınız, ama başka *her* bakımdan berbattınız.

“Kendinize dikkat ettiğinize memnunum, çünkü her biriniz bir milyon doların ve bir insan hayatının dörtte birinin üzerinde bir yatırımı temsil ediyorsunuz.

“Ama çok aptal bir robot düşmana karşı yapılan bu tatbikatta içinizden otuz yedisi lazer atışı altında ilerleyip tatbikat icabı ölmeyi becerdi; ölü insanların yemeğe ihtiyacı olmadığı için sizin de önümüzdeki üç gün yemeğe ihtiyacınız olmayacak. Bu çarpışmada ölen herkes günde sadece iki litre su ve bir ölçek vitamin alabilecek.” Homurdanmaya ya da başka bir şey yapmaya kalkışmayacak kadar akıllıydık, yine de oldukça sıkıntılı bakışlar oldu, özellikle yanık kaşları ve gözlerinin çevresinde pembe, dörtköşe yanık izi olan yüzlerde.

“Mandella.”

“Efendim?”

“Sen en kötü yanmış olan kayıpsın. Görüntü dönüştürücün normale ayarlı mıydı?”

Lanet olsun. “Hayır efendim. Güç ikideydi.”

“Anladım. Tatbikatta takım liderin kimdi?”

“Geçici Onbaşı Potter, efendim.”

“Er Potter, ona görüntü yoğunlaştırıcısını kullanmasını emrettin mi?”

“Efendim, ben... ben hatırlamıyorum,"

“Demek öyle. O halde hafızanı tazelemek için ölülere katılabilirsin. Sence uygun mu?”

“Evet efendim.”

“İyi. Ölüler bu gece son bir yemek yesin, yarından itibaren rejime başlıyorsunuz. Sorusu olan?” Herhalde şaka ediyordu.

“Pekâlâ. Dağılın.”

En kalorili görünen yemeği seçtim ve tepsimi alarak Potter’ın yanına oturdum.

“Yaptığın aptalca bir kahramanlıktı. Yine de sağol.”

“Boş ver. Zaten biraz kilo vermek istiyordum.” Bence hiç fazlalığı yoktu.

“İyi bir egzersiz biliyorum,” dedim. Gözlerini tepsisinden kaldırmadan güldü. “Bu gece için biri var mı?”

“Jeffe sormayı düşünüyordum.”

“Öyleyse acele etsen iyi olur. Maejima’ya sulanıyor.” Bu doğruydu. Herkes öyle yapıyordu.

“Bilmiyorum. Belki de gücümüzü saklamalıyız. Şu üçüncü gün-”

“Haydi.” Tırnağımla elinin üzerini hafifçe kaşıdım. “Missouri’den beri eşleşmedik. Belki yeni bir şey öğrenmişimdir.”

“Belki.” Hınzır bir ifadeyle başını bana doğru çevirdi. “Tamam.”

Yeni numarası olan oydu. Fransız tirbuşonu diyordu. Kimin öğrettiğini ise söylemedi. Elini sıkmak isterdim. Gücümü geri kazanınca tabii.

8

Miami Üssü'ndeki iki haftalık eğitim bize toplam on bir kişiye malolmuştu. Dahlquist'i de sayarsak on iki. Herhalde bir eli ve iki bacağı olmadan tüm hayatını Charon'da geçirmek zorunda kalmak ölmek sayılabilir.

Foster bir toprak kayması sırasında ezildi ve Freeland de giysisi bozulduğunda biz onu içeri taşıyamadan dondu. Diğer ölenlerin çoğu pek de iyi tanımadığım tiplerdi. Ama hepsinin izi kaldı. Ve bizi daha dikkatli yapmak yerine daha da fazla korkuttular.

Artık karanlık taraftaydık. Bir mekik yirmi kişilik gruplar halinde bizi getirdi ve bir helyum II havuzuna dikkatle saklanmış olan bir yığın yapı malzemesinin yanına indirdi.

Malzemeyi havuzdan çıkarmak için makaralar kullandık. İçine girmek güvenli değildi, çünkü her tarafınıza bulaşıyor ve altında ne olduğunu anlamak zorlaşıyordu; bir hidrojen parçasına basabilir ve her şeyi bitirebilirdiniz.

Lazerlerimizle havuzu buharlaştırmayı önermiştim, ama on dakikalık yoğun ateş helyum düzeyini yeterince düşüremedi. Kaynamadı da; helium II bir süpersıvı idi ve buharlaşma olacaksa da bu yüzeyde, bir anda olacaktı. Sıcak noktalar olmayacaktı, tabii fokurdama da.

"Fark edilmemek için" ışık kullanmayacaktık.

Görüntü dönüştürücünüzün gücünü üç ya da dörde çıkardığınızda bol bol yıldız ışığı oluyordu, ama arttırdığınız her derece detayın biraz daha azalması demekti. Güç dörtte manzara tek renkli, kaba bir resme benziyordu ve tam önünüzde değillerse diğerlerinin kasklarındaki isimleri okuyamıyordunuz.

Manzara zaten o kadar da ilginç değildi. Yarım düzine kadar orta boy meteor krateri (hepsinin içinde de tastamam aynı miktarda helyum II vardı) ve hemen ufkun üzerinde birkaç cılız dağ bozuntusu vardı. Biçimsiz zemin donmuş örümcek ağı gibiydi; ayağınızı her bastığınızda çıtırdayarak bir iki santim batıyordunuz. İnsanın sinirlerini bozuyordu.

Tüm malzemeyi havuzdan çıkarmak neredeyse bir gün sürdü. Nöbetleşe dinlendik, bunu ayakta, oturarak ya da yüzüstü yatarak yapıyorduk. Ben üç pozisyonda da rahat edemiyordum, bu yüzden barakayı bir an önce bitirip basınç vermek istiyordum.

Yeraltına yapamazdık (helyum II ile dolardı); bu yüzden yapılacak ilk iş bir yalıtım platformu, yani üç tabaka kalınlığında vakumlu permaplast bir sandviç yapmaktı.

Geçici onbaşıydım, on kişilik bir ekibim vardı. Permaplast tabakaları inşaat alanına taşıyorduk (birini iki kişi rahatlıkla taşıyabiliyordu) ki adamlarımdan biri kaydı ve sırtüstü düştü.

“Lanet olsun Singer, bastığın yere dikkat et.” İki kişiyi böyle yitirmiştik.

“Üzgünüm, Onbaşı. Yorgunum. Sadece ayağım takıldı.”

“Tamam, dikkatli ol.” Doğruldu, yanındakiyle birlikte plakayı yerleştirdi ve başka bir tane almak için döndü.

Gözüm Singer’ın üzerindeydi. Birkaç dakika sonra açıkça sendelemeye başlamıştı, sibernetik zırhlı giysisi içinde bunu yapması pek de kolay değildi.

“Singer! Zemini döşedikten sonra seni görmek istiyorum.”

“Tamam.” İşini bitirdi ve ağır ağır geldi.

“Göstergene bir bakayım.” Göğsündeki kapağı açıp sağlık monitörünü ortaya çıkardım. Vücut ısısı iki derece fazlaydı; kan basıncı ve tansiyonu yükselmişti. Ama kırmızı çizgiye kadar da değil.

“Hasta falan mısın?”

“Lanet olsun, Mandella. İyiyim, sadece yorgunum. Düştüğümden beri biraz sersemlemiş gibiyim.”

Doktorun hattına geçtim. “Doktor, ben Mandella. Bir dakika gelir misin?”

“Tabii, neredesin?” El salladım ve havuzun yanından geldi.

“Sorun nedir?” Singer’ın göstergesini gösterdim.

Bütün o diğer işaretlerin ve ıvır zıvırın ne anlama geldiğini biliyordu, bu yüzden biraz zamanını aldı. “Görebildiğim kadarıyla Mandella sadece ısınmış.”

Singer “O kadarını ben de biliyorum,” dedi.

“Belki de giysisine zırhçı bir baksa iyi olur.” Aramızda giysi bakımı konusunda hızlandırılmış bir kurs görmüş iki kişi vardı; onlar bizim “zırhçılarımızdı.”

Sanchez’in hattına girdim ve alet çantasıyla gelmesini istedim.

“İki dakika sonra, Onbaşı. Bir döşeme plakası taşıyorum.”

“Bırak oraya ve buraya gel.” Huzursuzlanmaya başlamıştım. Onu beklerken doktorla birlikte giysisine baktık.

Doktor Jones “O-oh,” dedi. “Şuna baksana.” Arkasına geçip gösterdiği yere baktım. Isı değiştiricisindeki çıkışlardan ikisi eğrilmişti.

Singer “Sorun ne?” diye sordu.

“Isı değiştiricinin üzerine düştün, değil mi?”

“Tabii, Onbaşı. Sorun bu işte. İyi çalışmıyor olmalı.”

Doktor “Bence hiç çalışmıyor,” dedi.

Sanchez alet çantasıyla geldi ve olanları ona anlattık. Isı değiştiricisine baktı, sonra bir çift fiş sokarak çantasındaki küçük monitörden dijital bir sonuç aldı. Neyi ölçtüğünü bilmiyordum, ama sekiz basamakta da sıfır çıktı.

Hafif bir klik duydum, Sanchez özel frekansıma geçmişti. “Onbaşı, bu adam ölü.”

“Ne? Lanet şeyi tamir edemez misin?”

"Belki. Belki olur, üzerinden çıkarabilirsem. Ama mümkün değil.”

“Hey! Sanchez!” Singer genel hattaydı. “Sorunun ne olduğunu buldun mu?” Nefes nefeseydi. *Klik.* “Patlama oğlum, üzerinde çalışıyoruz.” *Klik.* “Barakaya basınç verene kadar dayanamaz. Giysisinin dışından da ısı değiştirici üzerinde çalışamam.”

“Yedek bir giysiniz var, değil mi?”

“İki tane var, herkese uyabilecek türden. Ama onu nerede-”

“Tamam. Git giysilerden birini ısıt.” Genel hatta geçtim.

“Dinle Singer, seni o şeyden çıkarmamız gerek. Sanchez’in yedek bir giysisi var, ama değiştirmen için çevrene bir ev kurmamız gerek. Anladın mı?"

“Ha-ha.”

“Dinle, senin üzerine bir kutu yapacağız ve hayat destek birimine bağlayacağız. Böylece giysi değiştirirken nefes alabileceksin.”

“Çok k-karı-şık bir şey.”

“Bak, sadece bizimle gel-”

“Ben iyiyim oğlum, sadece biraz dinleneyim-” Kolundan tutup inşaat alanına doğru götürdüm. İyice yalpalıyordu. Doktor da diğer koluna girdi, ikimiz düşmesine engel oluyorduk. “Onbaşı Ho, ben Onbaşı Mandella.” Ho hayat destek biriminden sorumluydu.

“Git başımdan Mandella, işim var.”

“Daha da fazla işin olacak.” Ona durumu kısaca anlattım. Onun grubu HDB’yi hazırlamak için (bu durumda sadece bir hava hortumu ve ısıtıcı olması yeterdi) koştururken ben de adamlarıma altı tabaka permaplast getirttim, böylece Singer ve yedek giysi için yeterince büyük bir kutu yapabilecektik. Dev bir tabuta benzeyecekti, bir metre kare ve altı metre uzunluğunda.

Tabutun zemini olacak tabakanın üzerine giysiyi yerleştirdik. “Tamam Singer, haydi.”

Cevap yok.

“Haydi Singer.”

Cevap yok.

“Singer!” Orada öylece duruyordu. Doktor Jones göstergesine baktı.

“Bayılmış, oğlum, kendinden geçmiş.”

Hızla düşündüm. Kutuda başka birine ancak yetecek kadar yer olabilirdi. “Bana yardım edin.” Singer’ı omuzlarından tuttum ve Doktor da ayaklarından tuttu ve onu dikkatle boş giysinin dibine yerleştirdik.

Sonra da ben giysinin üzerine yattım. “Tamam, kapatın.”

“Bak, Mandella, orada biri olacaksa bu ben olmalıyım.”

“Hastir Doktor. Benim işim. Benim adamım.” Bu tamamen yanlıştı. William Mandella, Kahraman çocuk.

Kenara bir plaka kapattılar (HDB girişi ve çıkış için iki deliği vardı) ve ince bir lazer ışınıyla alt tabakaya kaynak yapmaya başladılar. Dünya’da olsa sadece yapıştırıcı kullanırdık, ama burada tek sıvı helyumdu ve birçok ilginç özelliği olmasına rağmen kesinlikle yapışkan değildi.

On dakika kadar sonra tamamen kapatılmıştık, HDB’nin uğultusunu hissedebiliyordum. Giysimin ışığını açtım (karanlık tarafa indiğimizden beri ilk kez) ve parıltı gözlerimin önünde mor lekelerin dans etmesine neden oldu.

“Mandella, ben Ho. En az iki ya da üç dakika giysinin içinde kal. İçeri sıcak hava veriyoruz, ama sıvının bu tarafında toplanıyor.” Bir süre morun kayboluşunu izledim.

“Tamam, hâlâ soğuk, ama dayanabilirsin." Giysimi açtım. Tamamen açılmadı, ama dışarı çıkmam pek de zor olmadı. Giysi hâlâ sürtünerek çıkarken parmaklarımdan ve kıçımdan biraz deri yolacak kadar soğuktu.

Singer’a ulaşmak için tabutta ayaklanın önde sürünmem gerekti. Işığımdan uzaklaşınca hızla karanlık oldu. Giysisini açtığımda yüzüme sıcak, leş gibi bir koku çarptı. Derisi soluk ışığın altında koyu kırmızı ve benek benek görünüyordu. Nefesi çok hafifti ve kalbinin atışını görebiliyordum.

Önce ihtiyaç borularını çıkardım (pis bir iş) sonra da biyolojik alıcıları; sonra da karşıma kollarını giysiden çıkarmak derdi çıktı.

Kendiniz yaparken çok kolay. Bu tarafa büküp şu tarafa çeviriyorsunuz ve kolunuz çıkıyor. Dışarıdan yapmak ise bambaşka: Kolunu bükmem ve sonra aşağıya erişip giysinin koluna aynı işlemi yaptırmam gerekiyordu. Bir giysiyi dışarıdan hareket ettirmek bayağı kas yapıyor.

Bir kolunu çıkardıktan sonra gerisi çok kolaydı; sadece sürünerek ilerledim, ayaklarımı giysinin omuzlarına koyarak serbest olan kolunu çektim. Kabuğundan çıkan bir istiridye gibi giysisinden çıkıverdi.

Yedek giysiyi açtım ve uzun itip kakmalar sonucunda bacaklarını sokmayı becerebildim. Biyolojik alıcıları ve ön ihtiyaç borusunu taktım. Diğerini kendisinin takması gerekecekti; çok karmaşıktı. Bilmem kaçıncı kez dişi doğmadığıma memnun olmuştum; onlar şu lanet borulardan iki tane takmak zorundalar, bizse sadece bir tane, bir de basit hortum.

Kollarını giysinin kollarına sokmadan bıraktım. Giysi zaten hiçbir iş için kullanılamazdı; waldoların herkes için ayrı ayrı ayarlanması gerekirdi.

Göz kapakları titreşti. “Mandella. Hangi- cehennemde-”

Yavaşça açıkladım, çoğunu anlamış gibiydi. “Şimdi seni kapatıp kendi giysime gireceğim. Bizimkilere bu şeyin kenarını kestireceğim ve seni dışarı çıkaracağım. Anladın mı?”

Başını salladı. Bunu görmek çok garipti: Giysinin içinde başınızı olumlu ya da olumsuz anlamda salladığınızda hiçbir anlamı olmuyor.

Giysime girdim, bağlantıları yaptım ve genel hatta geçtim. “Doktor, sanırım iyi olacak. Artık bizi buradan çıkarın.”

“Tamam.” Ho’nun sesiydi. HDB’nin uğultusunun yerini çatırtı, sonra da bir titreşim aldı. Bir patlamaya engel olmak için kutuyu boşaltıyorlardı.

Kutunun bir köşesi kıpkırmızı, sonra beyaz oldu ve başımın bir karış kadar ötesinde parlak kızıl bir ışın belirdi. Elimden geldiğince geri çekildim. Işın kaynak yerini ve üç köşeyi keserek başladığı yere döndü. Kutunun yanı erimiş permaplast parçalarını uzatarak yavaşça düştü. “Sertleşmesini bekle, Mandella.”

“Sanchez, o kadar da aptal değilim.”

“İşte geliyor.” Birisi bir halat uzattı. Bu onu tek başıma çekmemden çok daha akıllıcaydı. Kollarının altından geçirerek boynunun arkasında bağladım. Sonra çıkarak çekmelerine yardım ettim, ama bu aptalcaydı. Zaten bir düzine kişi bunu yapıyordu.

Singer çıktığında iyiydi, hatta Doktor Jones göstergelerini kontrol ederken dimdik oturuyordu. Herkes sorular soruyor ve tebrik ediyordu ki, birdenbire Ho “Bakın!” diyerek ufka doğru işaret etti.

Siyah bir gemiydi, hızla yaklaşıyordu. Bunun haksızlık olduğunu, son birkaç güne kadar saldırmayacaklarını düşünüyordum ki, gemi tam üzerimizde belirdi.

9

İçgüdüsel olarak hepimiz yere kapaklandık, ama gemi saldırmadı. Fren roketlerini çalıştırdı ve kızaklarının üzerine inmek için alçaldı. Sonra inşaat alanının yakınında durmak için biraz kızakları üzerinde yol aldı.

Gemiden uzay elbiseli iki kişi indiğinde herkes olup bitenleri anlamıştı ve koyunlar gibi ortalıkta dolanıyordu.

Genel frekansta tanıdık bir sesin cızırtısı duyuldu. “Yaklaştığımızı hepiniz gördünüz ve biriniz bile lazer atışıyla karşılık vermediniz. Bir işe yaramazdı, ama biraz savaş ruhunuz olduğunu gösterirdi. Gerçek savaş durumuna en fazla bir haftanız var ve çavuşla *ben* burada olacağımıza göre, hayatta kalmak için biraz daha istekli olmanızı istiyorum. Geçici çavuş Potter.”

“Buradayım, efendim.”

“Kargoyu boşaltmak için on iki kişi al. Canlı bir hedef geldiğinde savaşmak için en azından bir şansınız olsun diye *hedef* çalışması yapmanız için yüz küçük robot gemi getirdik.

“İşe koyulun. Gemi Miami’ye dönmeden önce sadece otuz dakikamız var.”

Kontrol ettim, daha çok kırk dakika gibiydi.

Yüzbaşı ve çavuşun orada olmaları pek bir şey fark ettirmiyordu. Hâlâ tek başımızaydık; onlar sadece gözlemliyordu.

Zemini kurduktan sonra barakayı bitirmemiz sadece bir gün sürdü. Hava kabini ve dört pencere dışında bir özelliği olmayan gri bir dikdörtgendi. Tepesinde her yana dönebilen gigavatlık bir lazer vardı. Operatör (ona “topçu” denilemezdi) iki elinde otomatik düğmeler tutarak bir sandalyede oturuyordu. Düğmelerden birine elini basılı tuttuğu sürece lazer ateş etmezdi. Bırakırsa, havada hareket eden her cisme otomatik olarak nişan alır ve ateş ederdi. Hedef belirleme ve nişan alma, barakanın yanına dikili bir kilometre yüksekliğinde bir anten aracılığıyla yapılıyordu.

Ufuk bu kadar yakın ve insan refleksleri bu kadar yavaşken, işe yaraması umulabilecek olan tek sistem buydu. Tam otomatik yapamıyorduk, çünkü,

teorik olarak, dost gemiler de yaklaşabilirdi.

Nişan alan bilgisayar aynı anda ortaya çıkan on iki hedef arasından seçim yapabilirdi (önce büyük olanlarına ateş ederdi). Ve yarım saniye içinde on ikisini de haklardı.

Tesis, operatör hariç her şeyi kaplayan güçlü bir koruyucu tabaka ile düşman ateşinden kısmen korunuyordu. Ama bunlar otomatik düğmelerdi. Yukarıdaki bir adam içerideki seksenini koruyordu. Ordu bu tür aritmetikte hep iyiydi.

Baraka bittikten sonra yarımız sürekli içeride kalarak (ve kendimizi hedef gibi hissederek) lazeri nöbetleşe kullandık, diğer yarımız da manevralara devam etti.

Üsten dört kilometre kadar uzakta geniş bir donmuş hidrojen "gölü" vardı; en önemli manevralarımızdan biri bu tehlikeli maddeyi nasıl aşacağımızı öğrenmekti.

Pek zor değildi. Üzerinde ayakta duramazdınız, bu yüzden yüzüstü yatıp kaymanız gerekiyordu.

Kenardan itecek birisi varsa, başlamak sorun değildi. Yoksa, bir dizi hafif sıçrayışla hareket etmeye başlayana kadar elleriniz ve ayaklarınızla mümkün olduğunca itmeniz gerekti. Bir kez başladınız mı, buz bitene kadar gidiyordunuz. El ve ayaklarınızı uygun yöne doğru bastırarak hafifçe yön değiştirebilirdiniz, ama bu yavaşlamanıza yaramazdı. O yüzden çok hızlı gidip de başlığınızın durma şokunu ememeyeceği bir durumda kalmamanız daha iyiydi.

Miami tarafında yaptığımız her şeyi yaptık: atış talimi, tahrip, saldırı düzenleri. Barakaya doğru düzensiz aralıklarla robot gemiler de yolladık. Yani operatörler uyarı ışığı yanar yanmaz kolları bırakma becerilerini günde on ya da on beş defa göstermek zorundaydılar.

Bunu herkes gibi ben de dört saat yaptım. İlk "saldırıya" kadar gergindim, sonra ne kadar basit olduğunu anladım. Işık yandı, bıraktım, silah nişan aldı ve robot gemi ufukta belirdiğinde —*zzt*! Erimiş metal ufka doğru yayılırken hoş bir renk oluşturuyordu. Bunun dışında pek heyecanlı değildi.

Bu yüzden hiçbirimiz yaklaşan "mezuniyet çalışması" için endişelenmiyor, tıpkı öncekiler gibi olacağını sanıyorduk.

Onüçüncü günde Miami üssü saniyede kırk kilometre hızla ufkun iki karşıt yönünden aynı anda gelen iki füzeyle saldırdı. Lazer ilkini kolayca

buharlaştırdı, ama İkincisi vurulmadan önce barakanın sekiz kilometre kadar yakınına geldi.

Manevradan dönüyorduk, barakaya bir kilometre kadar uzaktaydık. Saldırı anında tam barakaya bakıyor olmasam olanları görmeyecektim.

İkinci füze tam barakanın üzerine bir erimiş parçacık sağanağı yağdırdı. Onbir parça isabet etti ve sonradan anladığımıza göre, olan şuydu:

İlk kayıp Maejima'ydı, o çok sevilen Maejima; barakanın içinde sırtından ve başından vurularak anında ölmüştü. Basınç düşünce HDB yüksek güce çıktı. Friedman ana havalandırma çıkışının önünde duruyordu ve karşı duvara savrularak kendinden geçecek kadar sert biçimde çarptı; diğerleri onu giysisine sokamadan basınçtan öldü.

Diğer herkes o fırtınanın içinden çıkıp giysilerini giymeyi becerdi, ama Garcia'nın giysisi delinmişti ve ona bir faydası olmadı.

Biz ulaştığımızda HDB'yi kapatmışlardı ve duvardaki delikleri onarıyorlardı. Birisi bir zamanlar Maejima olan tanınmayacak haldeki şeyi kazımaya çalışıyordu. Ağladığını ve öğürdüğünü duyabiliyordum. Garcia ve Friedman'ı gömmek için dışarı çıkarmışlardı. Yüzbaşı, Potter'dan onarım ile ilgili ayrıntıları kendi üzerine aldı. Çavuş Cortez ağlayan adamı bir köşeye çekti ve tek başına dönerek Maejima'nın kalıntılarını temizlemeye başladı. Kimseye yardım etmesini emretmedi ve kimse de gönüllü olmadı.

10

Mezuniyet çalışması olarak apar topar bir gemiye tıkıldık. *(Earth's Hope,* Charon'a gelirken bindiğimiz gemi) ve bir gee'nin biraz üzerinde bir hızla Stargate'e postalandık.

Yolculuk bitmeyecek gibiydi, öznel zamanla altı ay sürüyordu ve sıkıcıydı, ama bu leşle Charon'a gittiğimiz zamanki kadar değil. Yüzbaşı Stott her gün eğitimimizi sözlü olarak tekrarlattı ve her gün bitkin düşene kadar egzersiz yaptık.

Stargate 1 Charon'un karanlık tarafına benziyordu, ama daha beterdi. Stargate l'deki üs Miami Üssü'nden daha küçüktü, karanlık tarafta yaptığımızdan biraz daha büyüktü ve bir hafta tesisleri büyütmeye yardım etmek zorundaydık. Oranın ekibi bizi gördüklerine çok sevinmişti, özellikle de biraz yıpranmış görünen iki kadın.

Küçük yemek salonuna doluştuk. Stargate 1'in başındaki isim olan Albay Williamson bazı sinir bozucu haberler verdi.

"Hepiniz rahat edin. Ama masalardan inin, yeterince yer var.

"Yaşadıklarınızı, Charon'daki eğitiminizi biliyorum. Hepsinin boşa gittiği söylenemez. Ama gideceğiniz yerde işler çok farklı olacak. Daha sıcak."

Durarak bunun etkisinin yayılmasını bekledi.

"Bulunan ilk ışınlayıcı olan Aleph Aurigae, normal bir yıldız olan Epsilon Aurigae'nin çevresinde yirmi yedi yıllık bir yörüngeyle dönüyor. Düşmanın bir operasyon üssü var, ama Aleph'in düzenli bir liman gezegeninde değil, Epsilon çevresinde yörüngede olan bir gezegende. Gezegen hakkında fazla bir şey bilmiyoruz, sadece 745 günde bir Epsilon'un çevresinde bir tur attığını, Dünya'nın yaklaşık dörtte üçü büyüklüğünde olduğunu ve 0.8'lik bir beyazlık derecesi olduğunu biliyoruz, yani büyük ihtimalle bulutlarla kaplı. Ne kadar sıcak olacağını tam olarak söyleyemiyoruz, ama Epsilon'dan uzaklığına göre bir tahmin yürütürsek Dünya'dan daha sıcak olacaktır. Tabii aydınlık tarafta mı karanlık tarafta mı, ekvatorda mı kutuplarda mı çalışacağınızı —savaşacağınızı bilmiyoruz.

Atmosferin solunabilir olma olasılığı çok zayıf; zaten ne olursa olsun giysilerinizin içinde kalacaksınız.

“Artık gideceğiniz yer hakkında tüm bildiklerimi biliyorsunuz. Sorusu olan?”

Stein “Efendim,” diye ağır ağır konuştu, “nereye gittiğimizi artık biliyoruz. Peki oraya vardığımızda ne yapacağımızı bilen var mı?”

Williamson omuzlarını silkti. Bu yüzbaşınıza bağlı ve çavuşunuza ve *Earth’s Hope'un* kaptanına ve *Hope'un* lojistik bilgisayarına. Elimizde henüz size bir hareket planı sunacak kadar bilgi yok. Uzun ve kanlı bir çarpışma olabilir; sadece yürüyüp parçaları toplamanız da söz konusu olabilir. Tauranlar barış da önerebilirler,” Cortez bir kahkaha attı, “bu durumda da bizim elimizdeki bir koz, pazarlık gücümüz olursunuz.” Cortez’e hafif bir bakış attı. “Kim bilir.”

O geceki sevişme eğlenceliydi, ama gürültülü bir kumsal partisinin ortasında uyumaya çalışmak gibiydi. Hepimizin uyuyabileceği kadar büyük olan tek yer yemek salonuydu; başbaşa kalacaklar için sağa sola birkaç şilte serdiler ve Stargate’in kudurmuş onsekiz adamını, ordu geleneğine (ve yasasına) uygun olarak uysal olan ve eş ayırımı yapmayan, sert zeminde uyumaktan başka hiçbir şey istemeyen kadınlarımızın üzerine saldılar.

On sekiz adam sanki mümkün olduğunca çok eşleşme denemek zorundalarmış gibiydi, performansları da etkileyiciydi (tabii tamamen nicel olarak). İçimizden hesap tutanlar biraz daha yetenekli olanlara tezahürat yapıyordu. Sanırım doğru sözcük bu.

Ertesi sabah (ve Stargate 1’de olduğumuz her sabah) yataktan zorlukla çıkıp giysilerimizi giydik ve dışarı çıkarak “yeni ek bina” üzerinde çalışmaya gittik. Stargate sonunda *Hope'un* sınıfında yarım düzine ağır kruvazörün koruduğu, binlerce kişilik sürekli personeliyle savaşta taktik ve lojistik karargahımız olacaktı. Başladığımızda iki kulübe ve yirmi kişi vardı; ayrılırken ise dört kulübe ve yirmi kişi. Karanlık tarafla karşılaştırırsak yaptığımız işten sayılmazdı, bol ışığımız vardı ve sekiz saat işe karşılık on altı saat içeride kalıyorduk. Ve son bir sınav için robot gemi saldırısı da yoktu.

Mekikle *Hope*'a döndüğümüzde kimse ayrıldığına sevinmiyordu (tabii bazı popüler kadınlar biraz dinlenmenin iyi olacağını söylemişlerdi). Stargate, Tauranlara karşı silahlarımızı kuşanmadan önceki son basit ve

güvenli görev yerimizdi. Williamson'un da belirttiği gibi, nasıl olacağını talimin etmek imkânsızdı.

Çoğumuz ışınlanmaya da hevesli değildik. Hiçbir şey hissetmeyeceğimizi, sadece başından sonuna serbest düşüş olacağını söylüyorlardı.

İkna olmamıştım. Fizik öğrencisiyken genel görelilik ve yerçekimi teorileri üzerine bildik dersleri görmüştüm. O zamanlar kesin olan bilgimiz azdı (Stargate ben ilkokuldayken keşfedilmişti) ama matematiksel model yeterince açıktı.

Stargate ışınlayıcısı yaklaşık üç kilometre çapında kusursuz bir küreydi. Sonsuza dek bir yerçekimsel çöküş durumunda bulunuyordu, yani ışık hızına yakın bir hızla merkezine doğru çökmesi gerekirdi. Görelilik onu orada tutuyordu, en azından oradaymış gibi gösteriyordu... genel göreliliği incelediğinizde tüm gerçekliğin yanılsama ve gözlemciye göre değişken olması gibi ya da Budizm'i incelediğinizde. Ya da askere alındığınızda.

Ne olursa olsun, uzay zamanında kuramsal bir noktada gemimizin bir ucu ışınlayıcının yüzeyinin hemen üzerinde, diğer ucu ise bir kilometre uzakta (tabii bizim değer ölçümüzle) olacaktı. Normal bir evrende bu gelgitsel bir gerilime neden olur ve gemiyi parçalardı, biz de teorik yüzeyde sonsuza dek başıboş yol alan ya da saniyenin trilyonda birinde merkeze doğru çekilen bir milyon kilogram çözünmüş maddeye dönüşürdük. Değer ölçümüz de bir halta yaramazdı.

Ama haklı çıktılar. Stargate l'den havalandık, birkaç rota düzeltmesi yaptık ve sonra yaklaşık bir saat boyunca sadece düştük.

Sonra bir zil çaldı ve yerçekiminin iki katı kadar sabit ivmeli bir yavaşlama altında koltuklarımıza gömüldük. Artık düşman bölgesindeydik.

11

Çatışma başladığında neredeyse dokuz gündür yerçekiminin iki katı güçle yavaşlıyorduk. Yataklarımızda sıkıntıyla yatarken tek hissettiğimiz iki hafif sarsıntıydı, füzeler ateşlenmişti. Sekiz saat kadar sonra hoparlör cızırdadı: "Tüm ekip dikkat. Ben kaptanınız." Pilot Quinsana altı üstü bir teğmendi, ama gemide hepimizden, Yüzbaşı Stott'dan bile daha yüksek rütbeliydi ve kendisine kaptan diyebiliyordu. "Siz kargo bölümündeki homurdananlar, siz de dinleyebilirsiniz.

"Az önce elli gigatonluk iki takiyon füzesiyle düşmana saldırdık ve hem düşman aracını hem de bizden yaklaşık üç mikrosaniye önce ateşledikleri başka bir cismi yok ettik.

"Düşman, gemi zamanıyla 179 saattir bize yetişmeye çalışıyor. Çatışma anında düşman, Aleph'e göre ışık hızının yarısının biraz üzerinde bir hızla hareket ediyordu ve *Earth's Hope*'dan yalnızca otuz AU kadar uzaktaydı. Bize göre 0.47c ile hareket ediyordu, yani uzay zamanıyla dokuz saatten biraz fazla bir süre sonra yan yana gelecektik (çarpışacaktık). Füzeler gemi saatiyle 07:19'da ateşlendiler ve düşmanı 15:40'da yok ettiler, iki takiyonon bombası da düşman cisimlerin bin kilometre yakınında patladı."

Füzeler, ateşleme sistemi çok basitçe kontrol edilen bir takiyon bombası olan türdendi. Yüz gee'lik sabit bir oranda hızlanıyorlar ve düşman gemisinin yaklaşan kütlesi kendilerini patlattığında buna bağıntılı bir hızda ilerliyorlardı.

"Düşman araçlarının bir daha karşımıza çıkacağını sanmıyoruz. Beş saat içinde Aleph'e göre hızımız sıfır olacak; sonra da dönüş yolculuğuna başlayacağız. Dönüş yirmi yedi gün sürecek." Her zamanki homurtular ve cansız küfürler Tabii herkes bunu zaten biliyordu; ama hatırlatılması gerekmezdi.

Böylece sabit iki yerçekimi gücünde ağır ağır beden eğitimi ve talimle geçen bir aydan sonra, saldıracağımız gezegeni ilk defa gördük. Uzaydan gelen istilacıların ta kendisiydik.

Bizi Epsilon’un iki AU dışında bekleyen kör edici beyazlıkta bir yarım aydı. Yüzbaşı düşman üssünün yerini elli AU uzaktan belirlemişti ve biz de geniş bir yay çizerek gezegenin gövdesini onlarla aramızda tutmuştuk. Bu onlara sinsice yaklaştığımız anlamına gelmiyordu (tam tersine; üç kez saldırdılar ama sonuç alamadılar) ama bize daha iyi bir savunma pozisyonu sağladılar. Yani yüzeye çıkmak zorunda kalana kadar. Gemi ve onun Yıldız Filosu ancak o zaman gerçekten güvende olabilirdi.

Gezegen biraz yavaş hareket ettiğinden (on buçuk günde bir tur) gemi yörüngesinin sabit olması için 150,000 kilometre uzakta olması gerekiyordu. Bu da gemidekilerle düşmanın arasında 6,000 mil kayalık ve 90,000 mil boşlukla kendilerini oldukça güvende hissetmelerini sağlıyordu. Ama bu, yerdeyken bizimle geminin savaş bilgisayarı arasında tam bir saniyelik zaman farkı demekti. İnsan o nötrino yukarı çıkıp inene kadar geberebilirdi.

Aldığımız emirler basitçe üsse saldırmak ve düşman araç gereçlerine en az zararı vererek kontrolü ele geçirmekti. En az bir düşmanı canlı ele geçirmeliydik. Ancak kendimiz ne olursa olsun canlı ele geçmeyecektik. Ve bu bizim elimizde değildi; savaş bilgisayarından özel bir sinyal ve enerji pilinizdeki o plütonyum parçası % .01 randımanla parçalanır ve sürekli genişleyen, oldukça sıcak bir plazmaya dönüşüverirdiniz.

Bizi altı keşif gemisine tıktılar (her birinde on iki kişilik bir müfreze) ve sekiz gee ile *Earh’s Hope'dan* ayrıldık. Her gemi üsten 108 kilometre uzaktaki buluşma noktasına kadar rastgele bir yol izleyecekti. Düşmanın uzay araçlarına karşı savunma sistemini şaşırtmak için aynı anda on dört robot gemi yollandı.

İniş mükemmel sayılırdı. Bir gemi önemsiz miktarda hasar gördü, gövdesinin bir tarafındaki ısıdan koruyucu madde neredeyse buharlaşıyordu, yine de başardı ve atmosferde hızını azaltarak döndü.

Zikzaklar çizdik ve buluşma noktasına ilk gelen gemi olduk. Tek bir sorun vardı. Suyun dört kilometre altındaydı.

90,000 mil uzaktaki o makinenin bu yeni bilgiyi eklerken çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Sanki sert zemine iniyormuşuz gibi ilerledik: fren roketleri, düşüş, iniş takımları açıldı, suya çarptık, sektik, çarptık, sektik, çarptık, daldık.

İyice gidip dibe iniş yapmak düşünülebilirdi (ne de olsa geminin şekli buna uygundu ve su da altı üstü başka bir sıvıydı) ama geminin gövdesi dört

kilometrelik bir su sütununu kaldıracak kadar güçlü değildi. Çavuş Cortez gemide bizimleydi.

“Çavuş, şu bilgisayara bir şeyler yapmasını söyle! Yoksa hepimiz...”

“Öf, kes sesini Mandella, ve Tanrı’ya güven.” Tanrı Cortez söylerken şüphesiz küçük harfli idi.

Güçlü bir kabarcık fokurtusu geldi, ardından bir tane daha ve sırtımdaki basıncın hafifçe artması geminin yükseldiği anlamına geliyordu. “Hava yastıkları mı?” Cortez cevap vermeye tenezzül etmedi, ya da kendi de bilmiyordu.

Evet öyleydi. Yüzeyin on, on beş metre kadar yakınına kadar çıkıp orda kaldık. Lombozdan üzerimizde dövülmüş gümüş gibi parlayan gökyüzünü görebiliyordum. Bir balık olmanın ve tüm dünyanın üzerini kaplayan bir çatı olmasının nasıl bir şey olacağım düşündüm.

Bir başka geminin suya girdiğini gördüm. Büyük bir köpük ve kabarcık bulutu çıkardı ve kısa bir süre battıktan (arka tarafı hafifçe aşağı dönük bir halde) sonra delta kanatlarının altında büyük yastıklar açıldı. Sonra bizim seviyemize çıktı ve kaldı.

“Ben Yüzbaşı Stott. Şimdi dikkatle dinleyin. Bulunduğunuz yerden düşman tarafına doğru yirmi sekiz kilometre uzakta bir kumsal var. Keşif geminizle bu kumsala ilerleyecek ve oradan da Tauranlara saldırınızı başlatacaksınız.” Bu iyi haberdi, sadece seksen kilometre yürümek zorunda kalacaktık.

Yastıkları söndürdük, yüzeye çıktık ve yayılarak, ağır ağır kumsala doğru ilerledik. Dakikalarca sürdü. Gemi sürtünerek yavaşladığında kabin basıncını dışarıdaki basınca ayarlayan pompaların uğultusunu duydum. Daha gemi durmadan koltuğumun arkasındaki acil çıkış kapısı açıldı. Aracın kanadına çıktım ve yere atladım. Sığınacak yer bulmak için on saniye vardı. Gevşek çakılların üzerinden ağaçlara, uzun ve seyrek, mavimsi yeşil çalılara doğru koştum. Fundaların arasına girdim ve dönerek gemilerin gidişini izledim. Bırakılan robot gemiler yavaşça yüz metre kadar yükseldiler ve insanın kemiklerini sarsan bir gürültüyle her yöne dağıldılar. Gerçek keşif gemileri yavaşça yeniden suya girdiler. Belki de bu iyi bir fikirdi.

Çok çekici bir dünya sayılmazdı, ama hayatta kalmak için eğitim aldığımız soğuk kabustan çok daha kolay yaşanır bir yerdi. Gökyüzü tek tonda mat gümüş rengiydi ve okyanusun üzerindeki sisle öylesine

uyumluydu ki nerede suyun bitip havanın başladığını söylemek olanaksızdı. Dünya'nınkinin dörtte üçü kadar olan yerçekimiyle küçük dalgacıklar siyah çakıldan sahile oldukça yavaş ve nazikçe vuruyorlardı. Gelgitle birlikte hareket eden milyarlarca çakıl taşının sesi elli metreden bile gürültülü geliyordu.

Sıcaklık 79 dereceydi ve hava basıncı Dünya'dakine göre düşük olmasına rağmen denizi kaynatacak kadar sıcak değildi. Suyun karayla bitiştiği çizgide sürekli buhar püskürüyordu. İnsanın burada giysisiz olarak ne kadar dayanabileceğini düşündüm. Sıcaklık mı yoksa oksijenin az oluşu mu (kısmi basınç Dünya ortalamasının sekizde biriydi) daha önce öldürürdü? Yoksa ikisinden de hızlı davranacak ölümcül bir mikroorganizma mı vardı..?

"Ben Cortez. Herkes buraya gelsin ve yanımda toplansın." Biraz solumda kumsalda duruyor, eliyle başının üzerinde bir daire çiziyordu. Çalıların arasından ona doğru yürüdüm. Gevrek ve dayanıksızdılar, buharlı havaya rağmen kuru görünüyorlardı. Pek iyi bir korunma sağlayamazlardı.

"0.05'lik bir kavisle kuzeydoğuya ilerleyeceğiz. Birinci Müfrezenin önden gitmesini istiyorum. İki ve Üç yirmi metre geride, sağ ve soldan izleyecek. Komuta grubu olan Yedinci Müfreze ortada, İki ile Üç'ün yirmi metre gerisinde. Beş ve Altı, yanın daire şeklinde kapalı bir kanatla arkadan gelecek. Herkes anladı mı?" Tabii, bu ok başı manevrasını gözümüz kapalı bile yapabilirdik. "Tamam, kımıldayın hadi."

Ben Yedinci Müfrezede, "komuta grubu"ndaydım. Yüzbaşı Stott beni oraya emir vermem için değil, fizik eğitimim yüzünden koymuştu.

Komuta grubu altı müfrezenin tamponluğunu yaptığı, en güvenli sayılabilecek yerdi: insanlar buraya ancak diğerlerinden biraz daha uzun yaşamalarını gerektirecek taktiksel bir neden varsa yazılabiliyordu. Cortez emir vermek için oradaydı. Chavez giysi arızalarını onarmak için oradaydı. Tıp mezunu Doktor Wilson (diploması olan tek doktor) oradaydı ve yörüngede kalmayı seçen yüzbaşıyla bağlantımız olan telsiz teknisyeni Theodopolis de.

Geri kalanımız da özel eğitimlerimiz ya da normalde taktiksel sayılamayacak yeteneklerimiz nedeniyle komuta grubuna alınmıştık. Hiçbir şekilde tanımadığımız bir düşmanın karşısına çıkarken neyin önemli olabileceğini kestirmek mümkün değildi. Bu yüzden ben de oradaydım, çünkü aramızda bir fizikçiye en yakın olan bendim. Rogers da biyologdu.

Tate kimyager. Ho, Rhine altıncı his testinde her seferinde tam not alabilirdi. Bohrs yirmi bir dili akıcı ve ana dili gibi konuşabilen bir dil uzmanıydı. Petrov'un özelliği, bünyesinde tek bir yabancı sevmezlik molekülü bile bulunmayışıydı. Keating yetenekli bir akrobattı. Debby Hollister (Şanslı Hollister) para kazanma konusunda büyük bir yetenek sahibiydi, ayrıca her zaman yüksek bir Rhine potansiyeli vardı.

12

Yola çıktığımızda, giysilerimizin orman kamuflaj kombinasyonunu kullanıyorduk. Ama bu çorak iklimde orman olarak kabul edilebilecek şeyler çok azdı; ormanda ilerleyen cafcaflı palyaçolara benziyorduk. Cortez siyaha çevirtti, ama Epsilon'un ışığı gökyüzünün her yerinden eşit ölçüde geldiği ve bizimkilerden başka gölge olmadığı için bu da işe yaramadı. Sonunda boz renkli çöl kamuflajında karar kıldık.

Denizden uzaklaşarak kuzeye doğru ilerledikçe çevremizdeki bitki örtüsü değişmeye başladı. Dikenli sapların (sanırım onlara ağaç denilebilirdi) sayısı azalmıştı ama daha büyük ve sağlamdılar; her birinin dibinde on metreye yakın bir çapta basık bir koni şeklinde yayılan aynı mavimsi yeşil renkte karmaşık bir asma kütlesi vardı. Her ağacın tepesinde bir insan kafası büyüklüğünde hoş, yeşil bir çiçek vardı.

Denizden beş kilometre kadar içeride otlar başladı. Ağaçların "mülkiyet hakkı"na saygı gösterircesine her asma konisinin çevresinde çıplak topraktan bir hat bırakıyorlardı. Böyle bir açıklığın kenarında mavi—yeşil, çekingen anız gibi ortaya çıkıyor, ağaçtan uzaklaştıkça kalınlaşıp uzayarak iki ağaç arasındaki mesafenin alışılmadık derecede fazla olduğu bazı yerlerde omuz yüksekliğine ulaşıyordu. Otlar ağaç ve asmalardan daha açık bir yeşildi. Giysilerimizin rengini Charon'da en çok görünürlük için kullandığımız parlak yeşile çevirdik. Otların en gür olduğu yerlerden ilerlersek hiç fark edilmiyorduk.

Her gün yirmi kilometreden fazla yol alıyorduk, iki gee altında aylar geçirdikten sonra çok iyi sayılırdı. İkinci güne kadar gördüğümüz tek hayvan türü parmak boyunda, fırça kılı gibi yüzlerce kılcal bacağı olan siyah bir solucandı. Rogers civarda mutlaka daha büyük yaratıklar olması gerektiğini, ağaçların dikenli olması için başka bir neden olamayacağını söylemişti. Bu yüzden hem Tauranlara hem de tanımsız "büyük yaratık"lara karşı iki misli tetikteydik.

Potter'ın ikinci müfrezesi en öndeydi; bir sorunu ilk fark edecek olan büyük olasılıkla onun müfrezesi olduğu için genel frekans ona ayrılmıştı.

Hepimiz “Çavuş, ben Potter,” dediğini duyduk. “İleride hareket var.

“Yere yatın öyleyse!”

“Yerdeyiz. Bizi gördüklerini sanmıyorum. ”

“Birinci müfreze, liderin sağına gidin. Yerde kalın. Dört, sola gidin. Pozisyon alınca bana haber verin. Altıncı müfreze, geride kalın ve arkayı koruyun. Beş ve üç, komuta grubuna katılın.”

İki düzine adam bize katılmak üzere otların arasından çıktılar. Cortez dördüncü müfrezeden haber almış olmalıydı.

“Güzel. Ya siz, birinci müfreze? Tamam, iyi. Kaç tane var?”

“Sekiz tane görebiliyoruz.” Potter’ın sesiydi.

“Güzel. Söylediğimde ateş açın. Öldürmek için ateş edin.”

“Çavuş, ...bunlar sadece hayvan.”

“Potter, Tauranların neye benzediğini biliyorduysan, bize daha önce söylemeliydin. Öldürmek için ateş edin.”

“Ama bir esir—”

“Bir esir almamız gerek, ama onu üsse kadar kırk kilometre boyunca taşıyıp savaşırken bir de ona göz kulak olmamız gerekmiyor. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Çavuş.”

“Tamam. Yedi, siz dâhiler ve hilkat garibeleri, gidip izleyeceğiz. Beş ve üç, gelip destek verin.” Otların arasında sürünerek ikinci müfrezenin yayılıp bir ateş hattı oluşturduğu yere geldik. Cortez “Ben bir şey görmüyorum,” dedi. “İleride hemen solda. Koyu yeşil.”

Otlardan sadece bir ton daha koyuydular. Ama ilkini görünce hepsinin otuz metre kadar ilerimizde ağır ağır kıpırdadıklarını fark edebilirdiniz.

“Ateş!” İlk Cortez ateş etti; sonra on iki kızıl çizgi otları karartıp yok oldu ve yaratıklar panik halinde kaçışmaya çalışırken öldüler.

“Ateş kes, kesin!” Cortez ayağa kalktı. “Geriye bir şeyler kalsın. İkinci müfreze, beni izleyin.” Lazer parmağını önünde tutarak içinden duman tüten cesetlerin arasından geçti, sanki iğrenç çubuk ona yol gösteriyor, katliama doğru çekiyordu... midemin bulandığını hissettim ve tüm o dehşetli eğitim filmlerinin ve eğitimdeki o korkunç kazaların beni bu beklenmedik gerçeğe hazırlamadığını anladım... elimde sihirli bir değnek vardı ve onu bir hayata doğru tutarak dumanı tüten az pişmiş bir et yığınına çevirebiliyordum. Ben asker değildim, hiçbir zaman olmak da istemedim ve hiçbir zamanda istemeyeceğim.

“Tamam, yedinci müfreze, buraya gelin.” Onlara doğru yürürken yaratıklardan biri hafifçe titredi ve Cortez lazer ışınını neredeyse önemsemeyen bir tavırla ona doğru tuttu. Yaratığın ortasında el girebilecek büyüklükte bir yara açtı. O da diğerleri gibi hiç ses çıkarmadan öldü.

İnsanlar kadar uzun değildiler, ama daha geniş yapılıydılar. Siyaha yakın koyu yeşil tüylerle kaplıydılar; lazerin değdiği yerlerdeki tüyler beyazlayıp kıvrılmıştı. Üç bacakları ve bir kolları vardı.

Tüylü kafalarında göze çarpan tek şey ağızlarıydı, düz siyah dişlerle dolu ıslak, kara bir delikti. Son derece çirkindiler, ama en kötü özellikleri insanlardan farklı değil, onlarla ortak bir şeydi... Lazer vücutlarında her yara açtığında bembeyaz parıldayan damarlar ve organlar dışarı çıkmıştı ve kanları koyu kırmızıydı.

“Rogers, bir bak bakalım. Tauranlar mı değiller mi?”

Rogers bağırsakları dökülmüş yaratıkların birinin yanına çöktü ve parıldayan kesici aletlerle dolu düz, plastik bir kutuyu açtı. Bir neşter seçti. “Anlayabilmemizin bir tek yolu olabilir.” Doktor Wilson omuzunun üzerinden izlerken birçok organı kaplayan zarı düzgünce kesti.

“İşte.” İki parmağı arasında siyaha çalan, lifli bir madde tutuyordu, onca zırhın içinde bu nazik hareket komik kaçıyordu.

“Yani?”

“Bu ot, Çavuş. Tauranlar ot yiyip havayı da soluyorlarsa, burada evlerine benzer bir gezegen bulmuşlardır.” Elinden attı. “Bunlar hayvan, Çavuş, lanet olası hayvanlar.”

Doktor Wilson “Emin değilim,” dedi. “Dört, ya da üç ayak üstünde yürüyorlar ve ot yiyorlar diye onları... ”

“Tamam, beyne bakalım.” Rogers başından vurulmuş bir tane buldu ve yaranın üzerindeki kömürleşmiş ince tabakayı sıyırdı. “Şuna bak.”

Neredeyse sadece kemikti. Başka bir tanesinin kafasındaki tüyleri çekip kesti. “Bunun duyu organları ne? Göz yok, kulak yok,...” Ayağa kalktı.

“O lanet kafasında bir ağız ve on santimetrelik kafatasından başka hiçbir şey yok. O da hiçbir boku korumuyor."

Doktor “Bu bir şey ispatlamaz," dedi. “Beynin kıvrımlı bir cevize benzemesi, ya da başta olması gerekmez. O kafatası belki de kemik değil, belki de beynin kendisi, bir tür kristal kafes—”

“Evet ama lanet midesi doğru yerde ve şunlar bağırsak değilse ben de—”

Cortez “Bakın,” dedi, “bu gerçekten ilginç, ama bilmemiz gereken tek şey bu şeyin tehlikeli olup olmadığı; sonra gitmeliyiz, yeterince...”

Rogers “Tehlikeli değiller,” diye başladı. “Bu yaratıkların...”

“Doktor! DOKTOR!” Arkada ateş hattından biri kollarını sallıyordu. Doktor ona doğru koştu, biz de peşinden.

“Sorun ne?” Koşarken arkasından alet çantasını çıkarmıştı.

“Ho. Gitmiş.”

Doktor hemen Ho’nun biyolojik alıcısını açtı. Fazla incelemesi gerekmedi. “Ölmüş.”

Cortez “Ölmüş mü?” dedi. “Hangi lanet olası—”

“Bir dakika.” Doktor monitöre bir fiş taktı ve çantasında bazı tuşlara bastı. “Herkesin on iki saatlik biyolojik alımı kaydedilir. Geriye doğru gidiyorum, böylece ne zaman— işte!”

“Ne?”

“Dört buçuk dakika önce; ateş açtığınızda olmalı— Tanrı’m!”

“Eee?”

“Beyin kanaması. Hayır...” Göstergelere bakıyordu.

“Uyarı... yok, anormal bir durum belirtisi yok; kan basıncı yüksek, nabız yüksek, ama bu şartlar altında normal... buna neden olabilecek hiçbir belirti...” Eğilip giysisini açtı. Güzel doğulu yüzü korkunç bir şekilde buruşmuş, dişetleri ortaya çıkmıştı. Çökmüş göz çukurlarından yapışkan bir sıvı akıyor, kulaklarından hâlâ kan damlıyordu. Doktor Wilson giysiyi kapattı.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sanki kafasının içinde bir bomba patlamış.”

Rogers “Lanet olsun,” dedi, “Telepati hissi çok güçlüydü, değil mi?”

“Haklısın,” Cortez’in sesi düşünceliydi. “Tamam, hepiniz dinleyin. Müfreze liderleri, müfrezelerinizi kontrol edin ve kayıp ya da yaralı olup olmadığına bakın. Yedincide başka kimse var mı?”

Lucky “Başım... çok ağrıyor Çavuş,” dedi.

Dört kişinin daha, ağır baş ağrıları vardı. Biri telepati hissinin biraz güçlü olduğunu söyledi. Diğerleri bilmiyordu.

Doktor Wilson “Cortez, bence bu... canavarlardan uzak durmamız, özellikle onlara daha fazla zarar vermememiz gerektiği çok açık,” dedi. “Ho’yu öldüren her neyse aynı şeye maruz kalabilecek beş kişi daha varken —”

“Tabii, lanet olsun, bana bunu söylemenize gerek yok. Yola çıkalım. Az önce olanları yüzbaşıya anlattım. O da gece mola verene kadar buradan olabildiğince uzaklaşmamız gerektiğine katılıyor.

“Düzene girip aynı yolda devam edelim. Beşinci müfreze öne geçsin; ikinci geriye. Diğerleri eski yerinde.”

Lucky “Ya Ho?” diye sordu.

“Onunla ilgilenilecek. Gemiden.”

Yarım kilometre gitmiştik ki bir parıltı oldu ve bir şimşek düştü. Ho’nun olduğu yerde mantar şeklinde ince, parlak bir bulut yükselerek gri gökyüzünde kayboldu.

13

"Gece" olunca (aslında güneş yetmiş saat daha batmayacaktı) uzaylıları öldürdüğümüz yerden on kilometre kadar uzak küçük bir tepenin üzerinde durduk. Ama, onlar değil *biz* uzaylıydık, bunu unutmamalıydım.

İki müfreze diğerlerinin çevresinde halka şeklinde yerleşti ve bitkin bir halde çöktük. Herkesin dört saat uyuma izni ve iki saat nöbeti vardı.

Potter yaklaştı ve yanıma oturdu. Onun frekansına geçtim.

"Merhaba, Marygay."

"Ah, William," telsizden sesi kalın ve çatlak geliyordu. "Tanrı'm, bu çok korkunç."

"Geçti artık."

"Bir tane öldürdüm, ilk anda, onu tam—"

Elimi dizine koydum. Temas edince plastik bir ses geldi ve elimi geri çektim, gözümün önüne kucaklaşıp sevişen makineler geldi. "Kendini yalnız hissetme, Marygay; suç her ne ise... hepimiz eşit derecede suçluyuz, ama Cortez'in payı üç kat daha..."

"Siz erler çene çalmayı bırakıp biraz uyusanız iyi olacak.

İki saat sonra ikinizin de nöbeti var.

"Tamam, Çavuş." Sesi öyle üzgün ve yorgundu ki dayanamıyordum. Ona sadece dokunabilsem, yerin elektriği emdiği gibi üzüntüsünü alabileceğimi hissediyordum, ama ikimiz de plastik dünyalarımızda sıkışmıştık.

"İyi geceler, William."

"Sana da." İhtiyaç borusu ve her yerinizdeki gümüş klorid alıcılar varken bir giysinin içinde cinsel olarak heyecanlanmak neredeyse imkânsızdı, ama vücudumun duygusal iktidarsızlığa tepkisi bu olmuştu. Belki Marygay'le daha tatlı geceleri düşünüyordum, belki de bunca ölümün ortasında kişisel ölümün de çok yakın olabileceği için dölleyici kamışı son bir kez dikmeyi denemeyi... böyle hoş düşünceler işte. Uyudum ve rüyamda bir makine olduğumu gördüm, gıcırdayıp takırdayan hantal bir varlıktım, insanlar bir şey söylemeyecek kadar kibardılar ama arkamdan kıkırdıyorlardı ve

kafamın içindeki küçük adam kolları çekip düğmelere basıyor ve göstergeleri izliyordu, tam bir deliydi ve o gün için acı kaydediyordu...

“Mandella kalksana sersem, nöbet sıran geldi!”

Tanrı bilir neye karşı nöbet tutmak için kenardaki yerime doğru ayaklarımı sürüyerek gittim... ama öyle bitkindim ki gözlerimi açık tutamıyordum. Sonunda bir uyarıcı yuttum, sonradan cezasını çekeceğimi biliyordum.

Bir saatten uzun bir süre orada oturup önümdeki alanın sağını, solunu, yakınını ve uzağını taradım, görüntü hiç değişmiyordu, otları kıpırdatacak bir parça rüzgâr bile yoktu.

Birdenbire otlar açıldı ve üç bacaklı yaratıklardan biri önümde belirdi. Parmağımı kaldırdım ama sıkmadım.

“Hareket var!"

“Hareket var!”

“Aman Tanr... bir tanesi tam...”

“ATEŞ ETMEYİN! Ne olursa olsun ateş etmeyin!”

“Hareket var."

“Hareket var.” Soluma ve sağıma baktım ve görebildiğim kadarıyla her nöbetçinin tam önünde kör, sağır yaratıklardan bir tane duruyordu.

Belki de uyumamak için aldığım ilaç beni yaptıklarına karşı hassaslaştırmıştı. Saçlarım ürperdi ve aklımın içinde şekilsiz bir *şey* hissettim, birisinin size söylediği bir şeyi tam anlamadığınızda bir daha sormayı istemek, ama artık fırsatı kaçırmış olmak gibi bir duyguydu.

Yaratık kalçasının üstüne oturarak ön bacağına doğru eğildi. Tek kollu büyük yeşil ayı. Gücü kafamda örümcek ağları örüyordu; gece dehşetlerinin yankıları, iletişim kurmaya mı çalışıyor, beni yok etmeye mi, bilemiyordum.

“Tamam, nöbetteki herkes, yavaşça geri çekilin. Ani hareketler yapmayın... Başı ağrıyan falan var mı?”

“Çavuş, ben Hollister.” Bu Lucky’ydi.

“Bir şey söylemeye çalışıyorlar... neredeyse... hayır, sadece.,.”

“Tek anlayabildiğim bizi şey, ... *komik* buluyorlar. Korkmuyorlar.”

“Yani önünde duran şey...”

“Hayır, bu his hepsinden geliyor, hepsi aynı şeyi düşünüyorlar. Nereden bildiğimi sormayın, biliyorum işte.”

“Belki Ho’ya yaptıklarını da komik buluyorlardır.”

“Belki. Tehlikeli olduklarını sanmıyorum. Sadece bizi merak ediyorlar.”

“Çavuş, ben Bohrs.”

“Evet.”

“Tauranlar en az bir yıldır buradalar; belki de bu... gelişmiş oyuncak ayılarla nasıl iletişim kurulacağını öğrenmişlerdir. Bizi gözlüyor olabilirler, belki de bu yaratıklar... ”

Lucky “Bence öyle olsa kendilerini göstermezlerdi,” dedi. “İstediklerinde çok iyi saklanabildikleri ortada.”

Cortez “Zaten,” dedi, “casus olsalar bile yapılacak zarar yapıldı. Onlara karşı harekete geçmek akıllıca olmaz. Ho’ya yaptıkları yüzünden hepinizin onları ölü görmek istediğinizi biliyorum, ben de öyle, ama dikkatli olmalıyız.”

Ben onları ölü görmek istemiyordum, hiç görmemeyi tercih ederdim. Yavaşça geriye, kampın merkezine doğru yürüyordum. Yaratık izlemeye niyetli görünmüyordu. Belki de çevremizin sarıldığını biliyordu. Koluyla ot koparıp tıkınıyordu.

“Tamam, tüm müfreze liderleri, herkesi uyandırın, yoklama alın. Yaralı varsa bana bildirin. Adamlarınıza bir dakika içinde yola çıkacağımızı söyleyin.”

Cortez’in ne umduğunu bilmiyorum, ama yaratıklar tabii ki peşimizden geldiler. Çevremizi sarmadılar; sadece yirmi ya da otuz kadarı sürekli peşimizdeydi. Ama aynı yaratıklar değildi. Bazıları çevreye dağılıyor, gruba yenileri katılıyordu. Yorulmayacakları belliydi.

Her birimizin birer tane uyarıcı almasına izin verildi. Onsuz kimse bir saat yürüyemezdi. Etkisi geçmeye başlayınca ikinci bir hap iyi gelirdi, ama durumumuz buna uygun değildi; düşman üssünden hâlâ otuz kilometre uzaktaydık, bu da en az on beş saat yürüyüş demekti. Ve her ne kadar haplarla yüz saat kadar uyanık ve enerjik kalabilsek de, İkinciden sonra algı ve karar verme yeteneği bulanıyor, sonunda çok tuhaf halisünasyonlar ortaya çıkıyordu, insan saatler boyu huzursuzca kahvaltı edip etmemeye karar vermeye çalışabilirdi.

Yapay uyarı ile ekip ilk altı saat boyunca müthiş bir enerjiyle ilerledi, yedincide yavaşladı ve dokuz saat ve on dokuz kilometrenin sonunda bitkin bir halde durdu. Ayıcıklar bizi hiç gözden kaybetmemişlerdi ve Lucky’ye göre ‘yayını’ hiç kesmemişlerdi. Cortez yedi saat mola vermemize karar verdi, her müfreze bir saat nöbet tutacaktı. Yedinci müfrezede olduğuma hiç

bu kadar sevinmemiştim, çünkü son nöbeti aldık ve böylece altı saat aralıksız uyuyabildik.

Uzanmadan önce uyanık kaldığım son birkaç saniyede, aklıma gözlerimi bir daha kapadığımda bunu son kez yapıyor olabileceğim düşüncesi geldi. Ve anladım ki biraz hapın sarhoşluğundan ve daha çok o gün yaşadığımız korkudan dolayı, umurumda bile değildi.

14

Tauranlarla ilk karşılaşmamız benim nöbetimde oldu.

Uyanıp nöbeti Doktor Jones'dan aldığımda ayıcıklar hâlâ oradalardı. Baştaki dizilişlerine dönmüşlerdi, her nöbetçinin önünde bir tane vardı. Benim önümde duran normalden biraz daha büyük görünüyordu, onun dışında diğerleri gibiydi. Oturduğu yerdeki tüm otlar bitmişti, bu yüzden arada bir sağa sola gidiyordu. Ama her seferinde dönüp tam önüme oturuyordu, bakacak bir organı olsa *baktığını* sanabilirdiniz.

On beş dakikadır yüz yüzeydik ki Cortez gürledi:

"Herkes uyanıp saklansın!"

İçgüdülerime uydum ve yere kapaklanıp yüksek bir ot kümesinin içine doğru yuvarlandım.

"Tepemizde düşman aracı var." Sanki bir vecize söylüyordu.

Kesin olarak söylersek tepemizde değildi, biraz doğumuzdan geçiyordu. Yavaş, belki saatte yüz kilometreyle hareket ediyordu ve pis bir sabun kabarcığının içindeki bir süpürge sapına benziyordu. Aracı kullanan yaratık ayıcıklardan daha insansıydı, ama yine de pek benzemiyordu. Yakından göz atmak için görüntü büyütücümü kırk dereceye çıkardım.

İki kolu ve iki bacağı vardı, ama beli öyle inceydi ki iki elinizle çevresini sarabilirdiniz. İnce belinin altında yaklaşık bir metre genişliğinde, at nalı şeklinde, leğen kemiğini andıran bir yapı vardı ve ondan da görünürde diz eklemi olmayan iki uzun, sıska bacak çıkıyordu. Belinin üstünde vücudu tekrar genişliyordu, göğsü koca leğen kemiğinden aşağı kalmayacak büyüklükteydi. Kolları çok uzun ve sıska olmalarının dışında şaşılacak derecede insansı görünüyordu. Ellerinde çok fazla parmak vardı. Omuzsuz ve boyunsuzdu. Kafası, geniş göğsünden bir guatr gibi şişerek çıkan korkunç bir yapıdaydı. Balık yumurtası gibi iki göz, burun yerine birkaç püskül ve adem elmasının olması gereken yerin aşağısında ağız olması mümkün olan sonuna kadar açık bir delik. Sabun köpüğünün içinde uygun bir ortam olduğu belliydi, çünkü uzun süre sıcak suda beklemiş gibi soluk turuncu bir renkte olan kabarık derisinin dışında üzerinde hiçbir şey yoktu.

Vücudunun dışında cinsel organı yoktu, ama meme bezi olabilecek bir şey de yoktu. Biz de onu erkek kabul ettik.

Bizi ya görmedi ya da ayıcıklardan sandı. Dönüp bakmadı, sadece bizim gittiğimiz yöne, 0.05 kuzeydoğuya doğru yoluna devam etti.

“Sanırım uykumuza dönebiliriz, tabii o şeyi gördükten sonra uyuyabilirseniz. 04:35’de yola çıkıyoruz.” Kırk dakika.

Gezegeni kaplayan kesif bulutlar yüzünden, uzaydan düşman üssünün neye benzediğini ya da büyüklüğünü anlamak olanaksızdı. Sadece yerini biliyorduk, keşif gemilerinin inecekleri yeri tespit ettiğimiz yöntemle öğrenmiştik. Yani orası da su altında ya da yeraltında olabilirdi.

Ama robot gemilerin bazıları sadece av değil, aynı zamanda casus gemilerdi: ve üsse yaptıkları saldırılardan birinde bir tanesi bir resim çekecek kadar yaklaşabilmişti. Üssün telsiz alanından beş kilometre uzaktayken Yüzbaşı Stott oranın bir planını Cortez’e (yalnız onun giysisinde kask siperliği vardı) ışınladı. Durduk ve Cortez müfreze liderlerini yedinci müfrezede toplanmaya çağırdı. İki de ayıcık geldi. Onları düşünmemeye çalıştık.

“Şimdi, yüzbaşı hedefimizin bazı resimlerini gönderdi. Bir harita çizeceğim; müfreze liderleri kopyalayın. Ceplerinden bloknotlar ve kalemler çıkardılar, Cortez de geniş bir plastik tabaka açtı. Üzerindeki elektriği atmak için biraz salladı ve kalemini açtı.

“Şimdi, biz bu yönden geliyoruz.” Kağıdın alt tarafına bir ok yaptı. İlk vuracağımız yer şu barakalar, herhalde kışla ya da ambarlar, ama kim bilir... İlk hedefimiz bu binaları yok etmek... üs düz bir ovada; onlara gizlice yaklaşmamız mümkün değil.”

“Ben Potter. Neden üzerlerine yukarıdan inmiyoruz?”

“Tabii öyle yapalım ve hemen çevremizi sarsınlar. Binaları alacağız.“

Bunu yaptıktan sonra... tek söyleyebileceğim, ne yapacağımızı o anda düşünmemiz gerekeceği. Hava İstihbaratından sadece birkaç binanın fonksiyonunu anlayabiliyoruz; o da bir işe yaramaz. Bir barı yok etmek için dünyanın zamanını harcayıp, çöp bidonuna benziyor diye çok önemli bir lojistik bilgisayarı gözden kaçırmamız da mümkün.”

“Ben Mandella, dedim. Uzay araçları için iniş alanına benzer bir şey yok mu; bence biz...”

“Lanet olsun, oraya geleceğim. Bu barakalardan tüm kampın çevresinde var, yani bir yerden çemberi kırmamız gerekecek. Herhalde şurası olacak,

saldıramadan yerimizin anlaşılma olasılığı daha az.

“Tüm üste silaha benzeyen hiçbir şey yok. Tabii bunun bir anlamı yok; o barakaların her birinde gigavatlık bir lazer saklı olabilir.

“Barakaların beş yüz metre kadar ilerisinde, üssün tam ortasında ise, çiçek şeklinde büyük bir yapı var.” Cortez yedi yapraklı bir çiçeğe benzeyen simetrik bir şekil çizdi. “Bunun ne halt olduğu konusunda ben de sizden fazlasını bilmiyorum. Ama sadece bir tane var, bu yüzden gerektiğinden fazla zarar vermeyeceğiz. Yani... tehlikeli olduğunu düşünürsek paramparça edeceğiz.”

“Mandella, şu senin iniş alanına gelince... öyle bir şey yok.

“Hope'un mıhladığı o gemi mutlaka yörüngede duruyordu, bizimki gibi. Keşif gemisi ya da robot gemiye benzer bir şeyleri varsa da ya burada değiller ya da çok iyi saklanıyorlar.”

“Ben Bohrs. Öyleyse biz yörüngeden inerken neyle saldırdılar?”

“Keşke bilebilseydik, Asker.

“Sayılarını doğaldan talimin edemeyeceğimiz ortada. Resimler üssün üzerinde tek bir Tauran bile göstermiyor. Bunun hiçbir anlamı yok, çünkü yabancı bir ortam. Ama dolaylı olarak... süpürgeleri, şu uçan şeyleri sayabiliriz.

“Elli bir baraka var ve her birinde en fazla bir süpürge var. Dördünün önünde park edilmiş süpürge yok, ama üssün başka yerlerinde üç tane gördük. Bu elli bir Tauran olduğunu ve birinin resim çekildiği sırada üssün dışında olduğunu gösteriyor olabilir.”

“Ben Keating. Ya da elli bir subay.”

“Doğru. Belki de o binalardan birinde saklı ellibin piyade. Bilmek mümkün değil. Belki de on Tauran ve her birinin duruma göre kullandığı beş süpürgesi var.

“Bir şey bizim lehimize, o da iletişim. Megahertz elektromanyetik yayılımlı frekans modülasyonu kullanıyorlar.”

“Telsiz!”

“Her kimsen haklısın. Konuşacağınız zaman kendinizi tanıtın. Bu yüzden bizim fazlı nötrino iletişimimizi tespit edemeyeceklerdir. Ayrıca saldırıdan hemen önce *Hope* küçük, pis bir nükleer bomba atacak; ve üssün hemen yukarısında üst atmosferde patlatacak. Bu da bir süre için iletişimlerini bozacak; hepsi statik yüklenecek.”

“Ama neden... Ben Tate... ama neden bombayı tepelerine indirmiyorlar. Bizi bir sürü dertten...”

“Bu soru bir cevabı hak etmiyor, Asker. Ama cevap, bunu yapabilirler. Ve umalım ki yapmasınlar. Üssü yerle bir ederlerse, bu *Hope'un* güvenliği için olacak. Tabii biz saldırdıktan ve yeterince uzaklaştıktan sonra, yoksa fark etmez.

“İşimizi iyi yaparak buna engel olalım. Üssü işe yaramaz hale getirmeliyiz; aynı zamanda mümkün olduğunca az zarar vermeliyiz. Ve bir esir alacağız.”

“Ben Potter. Yani en az bir esir.”

“Ne diyorsam o. Sadece bir. Potter... müfrezenin başından alındın. Yerine Chavez gelsin.”

“Peki, Çavuş.” Sesindeki rahatlama çok açıktı.

Cortez haritası ve emirleriyle devam etti. İşlevi açıkça belli olan bir bina daha vardı; tepesinde dönebilen geniş bir çanak anten vardı. Bombacılar menzile girer girmez onu yok edecekti.

Saldırı planı çok serbestti. Nükleer bombanın parıltısı başlama işaretimiz olacaktı. Aynı anda üssün üzerinde birçok robot gemi belirecekti, böylece uzay araçlarına karşı savunma sistemlerinin ne olduğunu görecektik. Bu savunmaları tamamen yok etmeden işe yaramaz hale getirecektik.

Bomba ve robot gemilerden hemen sonra bombacılar yedi barakalık bir hattı uçuracaklardı. Herkes oradan üsse dalacaktı... daha sonra olacakları ise herkes tahmin edebiliyordu.

En iyi olasılıkla, üssü o ucundan diğerine kadar temizleyecek, belli hedefleri yok edecek, bir Tauran hariç hepsini temizleyecektik. Ama Tauranların direnişi çok zayıf olmazsa bu pek mümkün görünmüyordu.

Diğer yandan, eğer Tauranlar daha baştan büyük bir üstünlük kurarlarsa, Cortez dağılma emri verecekti. Herkesin geri çekilmek için farklı bir pusulası vardı; her yöne dağılacaktık, kurtulanlar üssün kırk kilometre kadar batısında bir vadide buluşacaklardı. *Hope* da üssü biraz temizledikten sonra, geri dönüş için bir ayarlama düşünecektik.

Cortez “Son bir şey,” diye çıkıştı. “Bazılarınız Potter gibi düşünüyor olabilir, bazı adamlar aynı şeyleri hissediyor olabilir... yani fazla ileri gitmememiz, bunu bir katliama çevirmememiz gerektiğini. Merhamet savaşın bu safhasında göze alamayacağımız bir lüks, bir zayıflık. Düşman hakkında *tek* bildiğimiz yedi yüz doksan sekiz insan öldürdükleri. Onlar

bizim gemilerimize saldırırken hiç çekinmediler, bu ilk kara çarpışmasında da bunu beklemek aptallık olur.

“Eğitimde ölen arkadaşlarınızdan onlar sorumlu, Ho’dan da ve bugün ölecek olanlardan da. Onların yaşamasını isteyenleri anlayamıyorum. Ama zaten fark etmez. Emirler açık ve lanet olsun, siz de biliyorsunuzdur, hepinizde çarpışmadan hemen önce bir tek sözle harekete geçireceğim bir hipnoz telkini var. Bu, işinizi kolaylaştıracaktır.”

“Çavuş...”

“Kes sesini. Zamanımız az; müfrezelerinize dönün ve onlara anlatın. Beş dakika içinde harekete geçiyoruz.”

Müfreze liderleri adamlarına döndüler, Cortez ve on kişi daha, bir de ortalıkta gezinip ayak altında dolaşan üç ayıcık, orada kaldık.

15

Son beş kilometreyi büyük bir dikkatle, en yüksek otların arasından geçerek, arada açık alanları da koşarak kat ettik. Üssün olması gereken yere beş yüz metre kala Cortez üçüncü müfrezeyi keşif için öne sürdü, geri kalanlarımız yere uzanıp kaldık.

Genel frekanstan Cortez'in sesi geldi: "Tam beklediğimiz gibi görünüyor. Sürünerek toplu halde ilerleyin. Üçüncü müfrezeye ulaştığınızda sağa ya da sola doğru takım liderinizi izleyin."

Öyle yaptık ve saldırı yönünde dikey sayılabilecek seksen üç kişilik bir hat oluşturduk. Hat boyunca dolaşıp ot tıkınan on iki kadar ayıcığı saymazsak çok iyi saklanmıştık.

Üssün içinde hayat belirtisi yoktu. Tüm yapılar penceresizdi ve hepsi parlak bir beyazdı. İlk hedefimiz olan barakalar altmış metre kadar ötemizde duran hiçbir özelliği olmayan geniş, yarı gömülü yumurtalardı. Cortez her bombacıya birini verdi.

Üç ateş takımına ayrıldık: *A* takımı ikinci, dördüncü ve altıncı müfrezelerden oluşuyordu; *B* takımı ise birinci, üçüncü ve beşinciydi; komuta müfrezesi C takımıydı.

"Artık bir dakikadan az kaldı filtreler aşağı! Ateş dediğimde hedeflerinizi yok edin. Iskalarsanız Tanrı yardımcınız olsun."

Bir devin geğirmesini andıran bir ses duyuldu ve çiçek şeklindeki binadan beş ya da altı rengarenk kabarcık sıra halinde yükseldi. Giderek artan bir hızla yükseldiler ve neredeyse gözden kayboldular, sonra güneye, tam tepemize doğru patladılar. Yer birdenbire aydınlandı ve uzun zamandır ilk defa gölgemi gördüm, kuzeye doğru uzuyordu. Bomba erken patlamıştı. Bunun pek fark etmeyeceğini; iletişimlerini yine de çorbaya dönüştüreceğini düşünüyordum ki...

"Robot gemiler!" Bir gemi yaklaşık ağaç seviyesinden çığlıklar atarak geldi ve bir kabarcık onu karşılamak için havalandı. Temas ettiklerinde kabarcık patladı ve robot gemi milyonlarca parçaya bölündü. Ters yönden bir başkası geldi ve aynı sonla karşılaştı.

“ATEŞ!” Yedi tane 500 mikrotonluk roketin parlak izleri ve korunmasız bir adamı kolayca öldürebilecek bir geri tepme.

“Filtreler yukarı.” Duman ve tozdan gri bir bulut. Ağır yağmur tanelerine benzer bir sesle düşen toprak parçaları.

“Dinleyin:

Wallace için kanlarınızı döken İskoçlar;
Sonra Bruce ’un izinden giden İskoçlar,
Ölüm döşeğinize hoş geldiniz,
Ya da zafere!"

Kafatasımın içinde olup bitenleri anlamaya çalıştığım için onu zorlukla duyabildim. Sadece hipnoz telkini olduğunu biliyordum, Missouri’de hipnozu kafamıza yerleştirdikleri seansı bile hatırlıyordum, ama bu etkisini hiç de azaltmıyordu. Aklım güçlü sözde-anıların altında karmakarışık oldu. Kıllı dev yaratıklar olan Tauranlar (artık bildiğimiz görüntülerine hiç de benzemiyorlardı) kolonicilerin aracına giriyorlar, anneleri çığlık çığlığa dehşet içinde izlerken bebekleri yiyorlar (koloniciler asla bebek götürmezlerdi; ivmeye dayanamazlardı), sonra mor damarlı koca aletleriyle kadınlara ölene dek tecavüz ediyorlar (insanlara cinsel istek duymaları çok saçmaydı) erkekleri yatırıp canlı canlı etlerini parçalayarak yiyorlardı (sanki insan proteinini sindirebilirlermiş gibi)... bir dakika önce olmuşçasına net hatırlanan berbat, saçmalık derecesinde abartılmış ve mantıksız yüzlerce detay. Ama bilinçli aklım bu aptallığı reddederken çok daha derinlerde, gerçek dürtülerimizi ve doğrularımızı sakladığımız o uyuyan hayvanın içinde bir yerlerde bir şey uzaylı kanına susamış, insanın yapabileceği en yüce şeyin o korkunç canavarlardan birini öldürürken ölmesi olduğuna inanmıştı...

Hepsinin baştan sona soya boku olduğunu biliyordum ve aklımı böyle iğrenç bir şekilde kullananlardan nefret ediyordum, dişlerimin gıcırdadığını duyabiliyor, yanaklarımın kana susamış, spastik bir sırıtışla donduğunu hissedebiliyordum... Önüme bir ayıcık geldi, şaşkın görünüyordu. Lazer parmağımı kaldırmaya başladım, ama biri benden önce davrandı ve yaratığın kafası gri parçalar ve kandan bir bulut oluşturarak patladı.

Lucky yarı ağlayarak kükredi, “Pis... aşağılık lanet olası piçler." Her yandan lazerler parladı ve tüm ayıcıklar öldüler.

Cortez “Lanet olsun, *dikkat edin,"* diye bağırdı. “Şu lanet şeyleri *nişan alarak* kullanın... bunlar oyuncak değil!”

“*A* takımı ileri; *B* ye destek için kraterlere.” Birisi kahakahalar atıyor ve hıçkırarak ağlıyordu. “Ne bok oldu, Petrov?” Cortez’in küfrettiğini duymak garipti.

Geri döndüm ve arkamda, solda Petrov’u gördüm, küçük bir çukurda yatıyor, ağlayıp çığlık çığlığa bağırarak iki eliyle çılgınca kazıyordu.

Cortez “Hastir,” dedi. “*B* takımı! Kraterleri on metre geçince çizgi halinde yere yatın. C takımı; A ile birlikte kraterlere!”

Fırladım ve yüz metreyi on iki sıçrayışta aldım. Kraterler bir keşif gemisini alabilecek kadar genişti, çapları on metreden fazlaydı. Deliğin karşı tarafına sıçradım ve Chin diye birinin yanına indim. İndiğimde dönüp bakmadı bile, hayat belirtisi bulmak için üssü taramaya devam etti.

“*A* takımı, *B* takımının on metre ilerisinde, çizgi halinde yatın.” Sözünü bitirdiği anda önümüzdeki bina geğirdi ve bir sürü kabarcık hatlarımıza doğru saçıldı. Birçoğu geldiğini görerek yere yattı, ama Chin fırlamak için henüz ayağa kalkmıştı ve bir tanesiyle çarpıştı.

Başlığının tepesinden girdi ve hafif bir patlamayla kayboldu. Geriye bir adım atarak kraterin kenarına takıldı, arkasında kan ve beyinden bir iz bırakıyordu. Cansız, kol ve bacakları açık bir halde dibe doğru kaydı, kabarcığın plastik, saç, kemik ve beyni çiğneyerek açtığı tam simetrik deliğe toprak doluyordu.

“Herkes dursun. Müfreze liderleri, kayıp raporu... kontrol... kontrol, kontrol... kontrol, kontrol, kontrol... kontrol. Üç ölü var. Eğilseydiniz *hiç* olmazdı. O şeyin sesini duyduğunuzda hepiniz yere yapışın. *A* takımı, işi bitirin.”

Manevrayı olaysız tamamladılar. “Tamam. C takımı, B'nin yanına... durun! Yere!”

Herkes yere kapaklanmıştı bile. Kabarcıklar yerden iki metre kadar yüksekte düz bir yay çizerek yaklaştılar. Sessizce tepemizden geçip gittiler ve bir ağacı kürdan yığınına çeviren bir tanesi hariç uzaklaşarak kayboldular.

“*B, A*’nın on metre önüne fırlayın. *C, B*’nin yerini doldurun. *B* bombacıları, Çiçeği vurmayı deneyin.”

İki bombacı yapının otuz ya da kırk metre uzağında yerleri parçaladılar. İyi bir panik gösterisiyle aralıksız bir kabarcık dalgasına başladı; ama hiçbiri yere iki metreden fazla yaklaşmıyordu. Yerden kalkmadan ilerlemeye devam ettik.

Birdenbire binada bir aralık belirdi ve açılarak büyük bir kapı genişliğine ulaştı. Tauranlar sürü halinde dışarı fırladılar.

"Bombacılar, ateşi kesin. *B* takımı, sola ve sağa lazer ateşi; onları bir arada tutun. *A* ve *C*, merkeze koşun."

Bir Tauran lazer ateşinden geçmeye çalışırken öldü. Diğerleri oldukları yerde kaldılar.

Giysi içindeyken aynı anda hem koşup hem de başını eğik tutmak çok tuhaf. Hız alan bir patenci gibi bir taraftan diğerine hareket etmek zorundasınız; yoksa havalanırsınız. En az biri daha, *A* takımından biri, çok yükseğe sıçradı ve Chin'le aynı kaderi paylaştı.

İki tarafımda lazer ateşinden oluşan duvarlar ve dokunmak ölüm demek olan alçak bir tavanla kendimi tuzağa düşmüş, kapana kısılmış hissediyordum. Ama buna rağmen mutluydum, rahattım, sonunda o aşağılık bebek yiyenlerden birkaçını öldürme fırsatını yakalamıştım. Soya boku olduğunu bile bile.

Pek de etkin sayılamayacak olan kabarcıklar dışında (anti- personel olarak yapılmadıkları açıktı) karşı koymuyorlardı, binaya da geri dönmediler. Yüz kadarı birbirlerine sokularak yaklaşmamızı izlediler. İki roket hepsini temizleyebilirdi, ama sanırım Cortez esiri düşünüyordu.

"Tamam, 'haydi' dediğimde onları kuşatacağız. *B* takımı ateş etmeyecek... İkinci ve dördüncü müfrezeler sağa, altıncı ve yedinci sola. *B* takımı çizgi halinde ilerleyerek onları sıkıştıracak. 'Haydi!'"

Sola doğru ayrıldık. Lazerler durur durmaz Tauranlar grup halinde bizim kanada doğru yıldırım gibi fırladılar.

"A takımı yat ve ateş! Hedefinizden emin olmadan ateş etmeyin; bizden birini vurabilirsiniz. Ve Tanrı aşkına bir tanesini bırakın!"

Canavar sürüsünün üzerimize gelişi korkunç bir görüntüydü. Uzun adımlarla koşuyorlardı (kabarcıklar onlara dokunmuyordu) ve hepsi daha önce süpürgenin üzerinde gördüklerimize benziyordu; kendileriyle birlikte hareket eden ve tüm vücutlarım saran neredeyse şeffaf bir küre dışında çıplaktılar.

Sağ kanat ateşe başladı, sürünün arkasındakileri vuruyorlardı.

Birdenbire bir lazer Tauranların arasından geçerek diğer tarafa ulaştı, birisi hedefini kaçırmıştı. Korkunç bir çığlık koptu ve hattın aşağısına baktığımda yerde kıvranan birini (galiba Perrry'ydi) gördüm, sağ eliyle kolunu tam dirseğinin altında vurulduğu, için için yanan yerde tutuyordu.

Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu ve kamuflaj devreleri birbirine girer giysi siyah beyaza, ormana, çöle, yeşile, griye dönüşüyordu. Ne kadar süre baktığımı bilmiyorum; doktor koşup tedaviye başlayana kadar ve başımı kaldırana kadar Tauranlar neredeyse üzerimdelerdi.

İlk atışım acele ve yüksekti, ama öndeki Tauran'ın koruyucu kabarcığının tepesini sıyırdı. Kabarcık yok oldu ve canavar tökezleyip devrildi, kasılarak sarsılıyordu. Ağız deliğinden önce beyaz, sonra kırmızıyla karışık bir köpük fışkırdı. Son bir sarsılışla kaskatı kesilerek arkaya büküldü, şekli neredeyse bir at nalı gibiydi. Yüksek perdeli bir ıslık olan uzun çığlığı arkadaşları üzerinden geçerken kesildi. Gülümsediğim için kendimden nefret ediyordum.

Sayıları bizim beş katımız olsa da bu bir katliamdı. Kanadımızın yanında yığılan ceset ve ceset parçalan üzerinden tırmanmaları gerektiğinde bile durmadan geliyorlardı. Aramızdaki yer Tauran kanıyla kıpkırmızı olmuştu (Tanrı'nın tüm çocukları hemoglobin taşıyor) ve tıpkı ayıcıklarda olduğu gibi, bağırsakları eğitimsiz gözlerime insan bağırsağı gibi görünüyordu. Hepsini kanlı parçalara ayırırken başlığım isterik kahkahalarla çınlıyordu, Cortez'i neredeyse duymayacaktım:

"Ateşi kesin... KESİN dedim, lanet olsun! Piçlerin bir ikisini yakalayın, size bir şey yapmazlar." Ateşi kestim, diğerleri de kestiler. Bir sonraki Tauran önümdeki dumanı tüten et yığınının üzerinden sıçradığında o sıska bacaklarından tutmak için daldım.

Dev, kaygan bir balona sarılmak gibiydi. Aşağı çekmeye çalıştığımda kollarımın arasından fırladı ve koşmaya devam etti.

Yarım düzine kişiyle üzerine atılmak gibi basit bir yöntemle bir tanesini durdurmayı başarabildik. O arada diğerleri hattımızı delmiş ve Cortez'in depo olduklarını düşündüğü silindir şeklindeki geniş binalara yönelmişlerdi. Her birinin dibinde küçük bir kapı açılmıştı.

Cortez "Bir esir aldık, diye bağırdı. *"Öldürün!"* Elli metre uzaktalardı ve koşuyorlardı, zor hedeftiler. Etraflarında alçaktan ve yüksekten lazerler uçuştu. Biri ikiye bölünerek düştü, ama diğerleri, yaklaşık on kadarı ilerlediler ve bombacılar ateşe başladığında kapılara neredeyse ulaşmışlardı.

Hâlâ 500 mikrotonluk bombalarla yüklüydüler, ama yakına düşmeleri yetmezdi; sarsıntı onları sadece uçururdu, kabarcıklarının içinde zarar görmezlerdi.

“Binalar! Vurun şu lanet binaları!” Bombacılar nişan alıp ateşlediler, ama bombalar yapıların beyaz dış kısmını kavurmaktan başka bir işe yaramadı, ta ki biri tesadüfen kapının ağzına düşene kadar. Bina sanki dikiş yerleri varmışçasına ikiye ayrıldı; iki yarısı açıldı ve makine parçalarından oluşan bir bulut havalandı ve soluk, dev bir alev yükselip bir anda kayboldu. Bundan sonra hepsi kapılara konsantre oldular, arada bazı Tauranlara yönelttikleri rastgele atışlar hariç; bu da onları öldürmeye değil, içeri giremeden uçurup uzaklaştırmaya yaradı. Çok hareketliydiler.

Bunca zamandır Tauranlar zikzak çizip sıçrayarak binalara girmeye çalışırken onları lazer atışıyla avlamaya çalışıyorduk. Bombaların patlamalarından etkilenmeden yaklaşabileceğimiz kadar yaklaştık, ama yine de iyi nişan alamayacak kadar uzaktaydık.

Yine de onları birer birer vuruyorduk ve yedi binanın dördünü yok etmeyi başardık. Sadece iki yaratık kalmıştı ki yakınında patlayan bir bomba bir tanesini kapının birkaç metre yakınına uçurdu. İçeri daldı ve birçok bombacı arkasından ateş etti, ama hepsi ya kısa düştü ya da zarar veremeden binanın dışında patladılar. Her yere bombalar düşüyor, korkunç bir gürültü çıkıyordu, ama bir devin nefes alışını andıran müthiş bir ses hepsini bastırdı ve binanın olduğu yerde katı görünümlü, silindir şeklinde bir duman bulutu belirdi, cetvelle çizilmişçesine düzgün bir şekilde stratosfere karışıyordu. Diğer Tauran silindirin dibinde yatıyordu; parçalarının uçuştuğunu görebiliyordum. Bir saniye sonra bir şok dalgası bize çarptı, çaresizce dönerek yuvarlandım ve Tauran cesetlerinden oluşan yığına çarptım ve arkasına düştüm.

Kalktım ve giysimin her yerinin kanla kaplı olduğunu görünce bir an paniğe kapıldım. Yabancı kanı olduğunu fark edince rahatladım, ama kendimi pis hissediyordum.

"Yakalayın şu piçi! Yakalayın!” Tauran kargaşada kurtulmuştu ve otlara doğru koşuyordu. Bir müfreze yerini terk etmiş onu kovalıyordu, sonra tüm *B* takımı koştu ve yolunu kesti. Ben de eğlenceye katılmak için koştum.

Üzerinde dört, çevrelerinde de mücadeleyi izleyen elli kadar kişi vardı.

“Lanet olsun, açılın! Bir yerlerde bizi bekleyen binlercesi daha olabilir.” Homurdanarak dağıldık. Her nasılsa hepimiz gezegen üzerinde canlı Tauran kalmadığından emindik.

Cortez esire doğru yürürken geri çekildim. Birdenbire dört adam yaratığın üzerine atıldılar... Uzakta olmama rağmen ağız deliğinden fışkıran

köpükleri görebiliyordum. Kabarcığı patlamıştı. İntihar.

"Lanet!" Cortez tam önündeydi. "Çekilin şu piçin üzerinden." Dört adam kalktılar ve Cortez lazeriyle canavarı titreyen parçalara ayırdı. İnsanın içini ısıtan bir görüntüydü.

"Önemli değil, bir başkasını buluruz... hepiniz! Ok başı düzenine dönün. Çiçeğe saldırın."

Biz de Çiçeğe saldırdık, cephanesinin bittiği belliydi (hâlâ geğiriyordu, ama kabarcık yoktu) ve boştu. Askercilik oynayan çocuklar gibi parmaklarımız tetikte rampalarda ve koridorlarda koşuşturduk. Evde kimse yoktu.

"Salam," yani anten tesisi ve diğer yirmi binada da durum aynıydı, zarar görmemiş olan kırk dört barakada da. Böylece birçoğunun işlevi anlaşılmayan düzinelerce binayı ele geçirmiş, ama asıl amacımız olan uzay biyologlarının üzerindi deney yapabilecekleri bir Tauran yakalamayı başaramamıştık. Neyse, istedikleri tüm parçaları alabilirlerdi. Bu da bir şeydi.

Üssün her santimetrekaresini taradıktan sonra bir keşif gemisi gerçek keşif ekibini, bilim adamlarını getirdi. Cortez "Tamam, uyanın," dedi ve hipnotik etki sona erdi.

Önceleri çok korkunçtu. Lucky ve Marygay gibi birçokları kanlı katliamın yüz kat güçlü anılarıyla neredeyse delirdiler.

Cortez herkesin bir yatıştırıcı hap almasını emretti, çok etkilenenler iki tane. Bana emredilmeden iki tane aldım.

Çünkü bu cinayetti, düpedüz kasaplıktı... uzay araçlarına karşı savunmalarını bozduktan sonra tehlikede değildik. Tauranlarda adam adama dövüş diye bir kavram yok gibiydi. Onları bir araya toplayıp öldürmüştük, insanın başka zekâ sahibi canlılarla ilk karşılaşması. Ayıcıkları sayarsak ikinci de olabilirdi. Oturup iletişim kurmaya çalışsak ne olabilirdi? Ama onlar da aynı hareketle karşılaştılar.

Bundan sonra uzun zaman kendime o korkmuş, panik halindeki yaratıkları coşkuyla gebertenin *ben* olmadığımı kendi kendime hatırlattım. "Ben sadece emirleri uyguladım"ın insanlık dışı hareketler için geçersiz bir özür olduğu yirminci yüzyılda kabul edilmişti... ama emirler bilinçaltının derinlerdeki kuklacısından geldiğinde ne yapabilirsiniz ki?

En kötüsü de yaptıklarımın o kadar da insanlık dışı olmadığı hissiydi. Sadece birkaç nesil önceki atalarımız da aynı şeyi hipnotik şartlandırma

olmadan başka insanlara bile yaparlardı.

İnsan ırkından tiksiniyordum, ordudan tiksiniyordum ve yüzyıl kadar daha bu benliğimle yaşama olasılığından korkuyordum... Neyse ki, her zaman hafızamı sildirebilirdim.

Hayatta kalan tek Tauran bir gemiyle kaçmış ve kurtulmuştu, gezegenin gövdesi onu *Earth's Hope*'tan korurken Aleph'in ışınlama alanına girmişti. Elleri silahlı yirmi adamın silahsız yüz kişiyi haklayabildiğim bildirmek için evi her neredeyse oraya kaçtığını talimin ediyordum.

İnsanların Tauranlarla bir sonraki kara çarpışmasında tarafların daha eşit olacağından kuşkulanıyordum. Haklıydım da.

ÇAVUȘ MANDELLA

M.S.2007—2024

1

Yeterince korkmuştum.

Kıdemli yüzbaşı Stott *Anniversary'nin* toplantı odası/tıkınma odası/spor salonundaki küçük platformun arkasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Son ışınlanmamızı Tet- 38’den Yod-4’e henüz yapmıştık. 1.5 yerçekimiyle yavaşlıyorduk ve o ışınlayıcıya göre hızımız tam 0.90c idi. İzleniyorduk.

“Herkes biraz olsun rahatlasa ve geminin bilgisayarına güvense iyi olur. Tauran aracı en az iki hafta daha vuruş mesafesinde olmayacak. Mandella!” Bana başkalarının yanında Çavuş Mandella demeye her zaman özen gösterirdi. Ama bu toplantıda herkes ya çavuş ya da onbaşıydı: takım liderleri. “Evet, efendim.”

“Ekiplerinizdeki adam ve kadınların fiziksel durumu kadar psikolojik durumundan da sorumlusunuz. Bu gemide de bir moral sorunu olduğundan haberin vardır, bu konuda ne yaptın?”

“Kendi takımım içinde mi efendim?”

“Elbette.”

“Aramızda konuştuk efendim.”

“Kesin bir sonuca vardınız mı?”

“Saygısızlık etmek istemiyorum efendim, ama bence esas sorun çok açık. Adamlarım tam ondört aydır bu gemiye tıkılıp... “

“Saçmalık! Her birimiz kısıtlı alanda yaşamanın zorluklarına karşı yeterince eğitildik, *ayrıca* askere alınmış olanların birlikte olabilme ayrıcalığı var.” Bu çok ince bir bakış açısıydı. “Subaylar eşsiz kalmak zorunda, yine de *bizim* moral sorunumuz yok.”

Subayların eşleri olmadığını düşünüyorsa oturup Teğmen Harmony ile uzun uzun konuşması gerekti. Belki de sadece cephe subaylarını kastediyordu. Yani sadece kendisi ve Cortez. Yüzde 50 haklıydı. Cortez, Onbaşı Kamehameha ile fazlasıyla yakındı.

“Efendim, belki de sorun Stargate’deki tedaviydi; belki de... ”

“Hayır. Terapistler sadece nefret şartlanmasını sildiler — herkes bu konuda neler hissettiğimi biliyor ve yaptıkları yanlış olabilir ama işlerinde iyidirler.”

“Onbaşı Potter." Onu hep rütbesiyle çağırarak neden bizim kadar terfi edemediğini hatırlatırdı. Fazla yumuşaktı. “Konuyu siz de adamlarınızla ‘konuştunuz’ mu?”

“Konuyu tartıştık, efendim.”

Kıdemli yüzbaşı insanların gözlerine kibarca dik dik bakmayı bilirdi. Marygay’e de kibarca dik dik bakınca o da ayrıntıları anlattı.

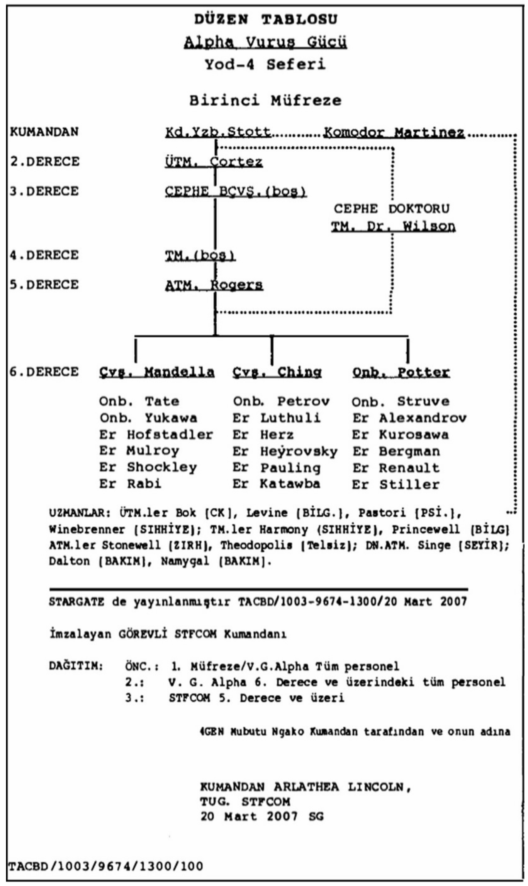
“Bence sorunun nedeni şartlanma değil. Adamlarım sabırsız, her gün aynı şeyi yapmaktan bıktılar.”

“Öyleyse çarpışmak için sabırsızlanıyorlar?” Sesinde alaycılık yoktu.

“Gemiden ayrılmak istiyorlar efendim.” Mikroskobik bir gülümseme ile “Gemiden ayrılacaklar zaten,” dedi. “Ve sonra da yeniden girebilmek için sabırsızlanacaklar.”

Uzunca bir süre böyle devam etti. Kimse ortaya çıkıp takımının korktuğunu söylemek istemiyordu: yaklaşan Tauran kruvazöründen ve liman gezegene inmekten korktuklarını... Kıdemli yüzbaşı Stott korkularını açığa vuranlarla pek iyi geçinemezdi.

Verdikleri yeni DT’ye bir göz attım. Şöyle bir şeydi:

DÜZEN TABLOSU
Alpha Vurus Gücü
Yod-4 Seferi

Birinci Müfreze

KUMANDAN Kd.Yzb.Stott .... Komodor Martinez
2.DERECE ÜTM. Cortez
3.DERECE CEPHE BÇVŞ.(boş)
CEPHE DOKTORU
TM. Dr. Wilson
4.DERECE TM.(boş)
5.DERECE ATM. Rogers
6.DERECE Çvş. Mandella Çvş. Ching Onb. Potter

Çvş. Mandella	Çvş. Ching	Onb. Potter
Onb. Tate	Onb. Petrov	Onb. Struve
Onb. Yukawa	Er Luthuli	Er Alexandrov
Er Hofstadler	Er Herz	Er Kurosawa
Er Mulroy	Er Heẏrovsky	Er Bergman
Er Shockley	Er Pauling	Er Renault
Er Rabi	Er Katawba	Er Stiller

UZMANLAR: ÜTM.ler Bok [CK], Levine [BİLG.], Pastori [PSİ.], Winebrenner [SIHHİYE]; TM.ler Harmony (SIHHİYE), Princewell [BİLG] ATM.ler Stonewell [ZIRH], Theodopolis [Telsiz]; DN.ATM. Singe [SEYİR]; Dalton [BAKIM], Namygal [BAKIM].

STARGATE de yayınlanmıştır TACBD/1003-9674-1300/20 Mart 2007

İmzalayan GÖREVLİ STFCOM Kumandanı

DAĞITIM: ÖNC.: 1. Müfreze/V.G.Alpha Tüm personel
2.: V. G. Alpha 6. Derece ve üzerindeki tüm personel
3.: STFCOM 5. Derece ve üzeri

4GEN Mubutu Ngako Kumandan tarafından ve onun adına

KUMANDAN ARLATHEA LINCOLN,
TUG. STFCOM
20 Mart 2007 SG

TACBD/1003/9674/1300/100

Birçoğunu insanlarla Tauranların yüz yüze ilk karşılaşması olan Aleph'teki baskından tanıyordum. Müfrezemde sadece Luthuli ve Heyroosky yeniydi. Tüm ekipte (özür dilerim, “vuruş timinde”) Aleph baskınında kaybettiğimiz on dokuz kişinin yerine alınmış yirmi kişi vardı: bir sakatlanma, dört ölü, on dört psikozlu.

DT’nin dibindeki “20 Mart 2007” ye alışamadım. On yıldır ordudaydım, oysa daha iki yıl bile olmamış gibi hissediyordum. Elbette ki, zaman genişlemesi; ışınlanmalarla bile olsa yıldızdan yıldıza gitmek takvimden götürüyor.

Bu baskından sonra tam maaşla emekli olabilecektim. Tabii baskından sağ çıkarsam ve kuralları değiştirmezlerse. Yirmi yıllık asker olacaktım, üstelik sadece yirmi beş yaşında.

Stott konuyu toparlarken kapı çalındı, güçlü, tek bir vuruş. “Girin,” dedi.

Pek tanımadığım bir asteğmen girdi ve tek kelime etmeden Stott’a bir kağıt uzattı. Stott okurken o küstahlığını belli edercesine gevşedi. Teknik olarak

Stott onun komuta zincirinin dışındaydı; zaten donanmada hiç kimse ondan hoşlanmazdı.

Stott kağıdı asteğmene geri verdi ve o yokmuş gibi bize döndü.

"Takımlarınıza kaçış manevrası denemesinin 20:10'da, elli sekiz dakika sonra başlayacağını haber verin. 20:00'de tüm personel ivme kabuklarında olacak. Hazır... ol!"

Ayağa kalktık ve bir ağızdan cansızca "Hastir efendim," dedik. Aptalca bir gelenek.

Stott odadan çıktı, asteğmen de sırıtarak onu izledi.

Yüzüğümü yardımcı ekip lideri konumuna getirdim ve ona doğru konuştum: "Tate, ben Mandella." Odada herkes aynısını yapıyordu.

Yüzükten metalik bir ses geldi. "Ben Tate. Ne var?"

"Adamları topla ve 20:00'da kabuklarda olmamız gerektiğini söyle. Kaçış manevrası."

"Saçmalık. Daha günlerce zaman olduğunu söylemişlerdi."

"Herhalde yeni bir şey oldu. Belki de Komodorun parlak bir fikri vardır."

"Komodor fikrini alsın da... Dinlenme odasında mısın?"

"Evet."

"Gelirken bana bir fincan getir, olur mu? Biraz da şeker."

"Tamam. Yarım saat içinde aşağıda olurum."

"Sağol. Ben hallederim."

Kahve makinesine doğru toplu bir hareketlenme oldu. Onbaşı Potter'ın arkasında kuyruğa girdim.

"Ne diyorsun, Marygay?"

"Belki de Komodor kabukları bir kez daha denememizi istiyor."

"Çarpışmadan önce."

"Belki." Bir fincan alıp içine üfledi. Endişeli görünüyordu.

"Belki de Tauranların ileride bizi bekleyen bir gemisi vardı. Neden yapmadıklarını merak ediyordum. Biz Stargate'te yaptık."

"Stargate farklı. Olası tüm kaçış açılarını tutmak için sürekli hareket halinde olan yedi kruvazör gerek. Bir ışınlayıcıdan fazlası için bunun altından kalkamayız, onlar da."

Fincanını doldururken bir şey söylemedi. "Belki onların kendi Stargate'ine rastladık. Belki de artık bizden fazla gemileri var."

İki fincan doldurup şeker attım ve birini kapattım. "Bilemeyiz." Yüksek yerçekiminde fincanlara dikkat ederek geri dönüp bir masaya geçtik. "Belki

de Singhe bir şeyler biliyordur," dedi. "Belki öyle. Ama ona Rogers ve Cortez aracılığıyla ulaşabilirim. Şimdi rahatsız edersem Cortez beni boğazlar."

"Oh, ben ona doğrudan ulaşabilirim. Biz..." Hafifçe gülümsedi. "Biz samimiyiz."

Kaynar haldeki kahveden bir yudum aldım ve ilgisiz görünmeye çalıştım. "Demek o yüzden ortadan kayboluyorsun."

Masum bir ifadeyle "Kızdın mı?" dedi.

"Şey... lanet olsun, tabii ki hayır. Ama... ama o bir subay! Bir *donanma* subayı!"

"Bizimle birlikte ve bu da onu ordunun bir parçası yapar." Yüzüğünü çevirdi ve "Giriş," dedi.

Bana döndü: "Ya sen ve Küçük Miss Harmony?"

"Bu aynı şey değil." Yüzüğe bir giriş kodu fısıldıyordu.

"Evet öyle. Bir subayla yatmak istedin. Sapık." Yüzük iki kez öttü. Meşgul. "Nasıldı?"

"İdare eder." Kendime geliyordum.

"Ayrıca Asteğmen Singhe tam bir centilmen. Ve hiç kıskanç değil."

"Ben de değilim," dedim. "Seni üzerse bana söyle, onu kıçının üstüne oturturum."

Fincanının üzerinden bana baktı. "Teğmen Harmony de seni üzerse bana söyle, *onu* kıçının üstüne oturturum."

"Anlaştık." Ciddi ciddi el sıkıştık.

2

İvme kabukları biz Stargate'te dinlenip malzeme alırken yerleştirilmiş yeni şeylerdi. Gemiyi teorik potansiyelinde, takiyon motorunun sağladığı yerçekiminin 25 katı gibi büyük bir hızda kullanmamızı sağlıyorlardı.

Tate kabuk odasında beni bekliyordu. Ekibin geri kalanı ortalıkta dolanıp konuşuyorlardı. Kahvesini verdim.

"Sağ ol. Bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Korkarım hayır. Tek bildiğim heriflerin korkmadığı ve bu onların gösterisi. Herhalde bir başka deneme."

Kahvesini yudumladı. "Her ne haltsa. Zaten bizim için fark etmez. Orada öylece oturup ezilerek öleceğiz. Tanrı'm, o şeylerden nefret ediyorum."

"Belki de sonunda işe yaramaz hale geliriz ve eve döneriz."

"Ne demezsin." Doktor geldi ve iğnemi yaptı. 19:50'ye kadar bekledim ve takıma seslendim, "Haydi bakalım. Soyunun ve giyinin."

Kabuk esnek bir uzay giysisi gibiydi; en azından içindeki teçhizat çok benziyordu. Ama hayat destek paketinin yerine başlığın tepesine giden bir ve topuklardan çıkan iki hortum vardı ve iki ihtiyaç borusu. Hafif ivme yataklarında omuz omza sıkıştırılmışlardı; kabuğunuza ulaşmak dev bir tabak dolusu cıvık cıvık spagetti içinde yolunuzu bulmak gibiydi.

Başlığımdaki ışıklar herkesin giyindiğini gösterince odayı dolduran düğmeye bastım. Tabii göremiyordum, ama açık mavi sıvının (etilen glikol ve bir şey daha) köpürüp her yerimizi kapladığını gözümde canlandırabiliyordum. Giysinin serin ve kuru malzemesi çekerek cildimin her noktasına temas ediyordu. İç vücut basıncımın artan dış sıvı basıncını dengelemek için sürekli arttığını biliyordum. İğne de bunun içindi; hücrelerinizi şeytanla derin mavi deniz arasında ezilmekten korumak için. Yine de hissediliyordu. Göstergem "2"yi gösterdiğinde (dış basınç iki deniz mili derinliğinde bir su sütununa eşit olduğunda) aynı anda hem ezildiğimi hem de şiştiğimi hissettim. 20:05'te 2.7 olmuş ve sabit kalmıştı. 20:10'da manevra başladığında fark edilmiyordu. Yine de bir ara göstergenin dengesizleştiğini görür gibi oldum.

Sistemin en büyük dezavantajı tabii ki *Anniversary* 25 G'ye ulaştığında kabuğunda olmayanların çilek reçeline dönüşecek olmasıydı. Bu yüzden idareyi ve savaşı geminin taktik bilgisayarı yapmak zorundaydı; zaten çoğunu o yapıyordu, ama başta bir insan görmek güzel oluyordu.

Bir başka küçük sorun da, gemi arızalanıp basınç düşecek olursa, düşmüş bir karpuz gibi patlardınız. Bozulan iç basınçsa, bir mikrosaniyede ezilerek ölürdünüz.

Basıncın ayarlanması aşağı yukarı on dakika sürüyordu, çıkıp giyinmesi de iki ya da üç dakika daha. Yani hemen içinden fırlayıp savaşabileceğiniz bir şey değildi.

İvmelenme 20:38'de bitti. Yeşil bir ışık yandı ve basınç ayarlama düğmesine bastım.

Marygay ile dışarıda giyiniyorduk.

"Nasıl oldu bu?" Sağ göğsünün altından kalça kemiğine kadar uzanan belirgin mor bir izi gösteriyordum.

Öfkeyle "Bu ikinci kez oluyor," dedi. "İlki sırtımdaydı; sanırım kabuk tam oturmuyor, katlanıyor."

"Belki de zayıflamışsındır."

"Akıllı çocuk." Aldığımız kalori miktarı Stargate'ten ilk ayrıldığımızdan beri çok sıkı denetleniyordu. Vücudunuza ikinci bir deri gibi oturmazsa savaş giysisini kullanamazsınız.

Duvardaki hoparlör diğer söylediklerini bastırdı.

"Dikkat, tüm personel. Dikkat. Altıncı derece ve üzerindeki tüm ordu personeli ve dördüncü derece ve üzerindeki tüm donanma personeli 21:30'da toplantı odasında rapor verecek."

Mesajı iki kez tekrarladı. Ben birkaç dakika uzanmak için giderken Marygay de doktorla zırhçıya yarasını gösteriyordu. Hiç kıskanmadım.

Toplantıyı Komodor başlattı. "Söylenecek fazla bir şey yok, olanlar da iyi haber değil.

"Peşimizdeki Tauran aracı altı gün önce bir robot roket fırlattı. İlk ivmesi 80 yerçekimi gücü kadardı.

"Yaklaşık bir gün kadar yol aldıktan sonra ivmesi birden 148 yerçekimi gücüne fırladı." Herkesin nefesi kesildi.

"Dün 203'e çıktı. Bunun düşman roketlerinin onlarla son karşılaşmamızdaki ivme kapasitesinin iki katı olduğunu buradakilere hatırlatmama gerek yok.

“Bir grup robot gemi yolladık, bilgisayarın düşman roketinin izleyebileceği en olası dört yol tahminine göre dört tane. Biz kaçış manevrasındayken biri hedefini buldu. Tauran roketini yaklaşık on milyon kilometre uzakta vurduk ve yok ettik.”

Bu burnumuzun dibi demekti. “Çarpışmadan öğrendiğimiz umut verici tek şey patlamaların ışın dağılımından geldi. Geçmişte gözlemlediklerimizden daha güçlü bir patlama değildi, yani en azından ateşlemedeki ilerlemelerini patlayıcılarda yapamamışlar.

“Bu, şu ana kadar sadece teorisyenleri ilgilendiren çok önemli bir etkinin ilk ortaya çıkışı. Söyle asker.” Negulesco’ya işaret etti. “Aleph’de Tauranlarla ilk çarpışmamızdan bu yana ne kadar zaman geçti?”

Saygıyla “Bu neye göre sorduğunuza bağlı efendim,” diye cevapladı. “Benim için yaklaşık sekiz ay kadar oldu.”

“Kesinlikle. Ama ışınlamalar sırasında zaman genişlemesi yüzünden yaklaşık dokuz yıl kaybettiniz. Teknik açıdan bakarsak, gemide önemli bir araştırma ve ilerleme de yapmadığımıza göre... o düşman gemisi bizim geleceğimizden geliyor!” Durarak bunun etkisinin yayılmasını bekledi.

“Savaş ilerledikçe bundan sıkça söz edilecek. Tabii Tauranların görelilik için bir çareleri yok, yani bu onlar kadar bizim de yararımıza.

“Ama şu anda dezavantajlı olan *biziz.* Tauran aracı yaklaştıkça bu dezavantaj daha da ciddileşecek. Açıkçası bizi haklayabilirler.

“Güzel bir numara yapmamız gerekecek. Düşman gemisine beş yüz milyon kilometre yaklaştığımızda herkes kabuklarına girecek ve lojistik bilgisayara güveneceğiz. Bilgisayar yönümüz ve hızımızda bir dizi hızlı ve rastgele değişiklik yapacak.

“Açık konuşacağım. Bizden bir fazla roketleri olduğu sürece işimizi bitirebilirler. İlkinden sonra bir daha atmadılar. Belki zamanını bekliyorlar... belki de sadece bir tane vardı. O zaman biz onların işini bitiririz.

“Ne olursa olsun, tüm personelin haber verildikten sonra on dakika içinde kabuklarında olması gerekecek. Düşmana bir milyar kilometre uzaktayken kabuklarınızın *yanında* bekleyeceksiniz. Beş yüz milyon kilometre kala içlerine girmiş olacaksınız ve tüm kabuk üniteleri doldurulup basınçlandırılmış olacak. Kimseyi bekleyemeyiz.

“Söyleyeceklerim bu kadar. Kıdemli yüzbaşı?”

“Adamlarımla sonra konuşacağım, Komodor. Teşekkürler.”

“Dağılın.” Ve şu “hastir efendim” saçmalığı da olmadı. Donanma bunun saygınlıklarına yakışmadığını düşünüyordu. Odadan çıkana kadar hepimiz (Stott hariç) hazırolda durduk. Sonra herifin biri “dağılın,” dedi ve dağıldık.

Ekibim tüm ayrıntıları biliyordu, ben de herkese kimin ne yapacağını söyledim, Tate’i başlarına diktim ve ayrıldım. Bir kadın ve belki biraz da bilgi için onbaşıların odasına çıktım.

Boş konuşmalardan başka bir şey yoktu, ben de Rogers’ı alıp yattım. Marygay yine kaybolmuştu, Singhe’den bir şeyler öğrenmeye çalıştığını umuyordum.

3

Söylediği gibi ertesi sabah kıdemli yüzbaşıyla toplandık, komodorun söylediklerini askeri terimlerle ve sert, monoton konuşmasıyla aşağı yukarı aynen tekrarladı. Tauranların kara kuvvetleri hakkında bildiğimiz tek şeyin donanmaları güçlenmişse, bizimle şüphesiz geçen seferkinden daha iyi baş edecekleri olduğu yolundaki gerçeği vurguladı.

Ama bu ilginç bir noktayı akla getiriyordu. Sekiz ay ya da dokuz yıl önce müthiş bir üstünlüğümüz vardı: Olup bitenleri anlamamış gibiydiler. Uzayda son derece savaşçı oldukları için karada da Hunlar gibi olmalarını beklemiştik. Ama kelimenin tam anlamıyla öldürülmek için sıraya girdiler. Biri kaçtı ve tahminlerimize göre arkadaşlarına eski usul yakın dövüş düşüncesini anlattı.

Ama tabii bu anlattıklarının karşımızdakilere, Yod-4'ü koruyan Tauranlara ulaştığı anlamına gelmezdi. Işık hızından daha hızlı iletişimin bilinen tek yöntemi bir mesajı ardarda ışınlamalarla fiziksel olarak taşımaktı. Ve Yod-4 ile Tauran ana üssü arasında kaç ışınlama olduğunu bilemezdik; yani bunlar da geçen seferkiler kadar pasif olabilirler, ya da on yıla yakın bir zamandır askeri taktikler deniyor olabilirlerdi. Oraya vardığımızda anlayacaktık.

Zırhçıyla birlikte ekibimin savaş giysilerinin bakımını yapmalarına yardım ederken bir milyar kilometre sınırını aştık ve kabuklara gitmemiz gerekti.

Kozalarımıza girmeden önce öldürecek beş saat kadar zamanımız vardı. Rabi ile satranç oynadım ve kaybettim. Sonra Rogers müfrezeye zorlu bazı egzersizler yaptırdı, herhalde kabuklarda en az dört saat boyunca yarı ezik bir halde yatma düşüncesini akıllarından uzaklaştırmak içindi sadece. Daha öncekilerin en uzunu bunun yarısı kadardı.

Beş yüz milyon kilometre sınırından on dakika önce tüm takım liderleri herkesi giydirdik. Sekiz dakika içinde hepimiz giyinmiştik ve kabinler doldurulmuştu, lojistik bilgisayarın insafına kalmıştık; ya da onun ellerinde güvendeydik.

Orada ezilmiş yatarken aptalca bir düşünce aklımı ele geçirdi ve süperiletkendeki bir elektrik yükü gibi dolaşıp durdu: ordunun şekilci tanımına göre savaşın idaresi iki temel kategoriye ayrılır, taktik ve lojistik. Lojistik askerleri taşımayı ve beslemeyi ve hemen her şeyi içerir; gerçek savaş hariç, o da taktiktir. Şimdi de savaşıyoruz, ama saldırı ya da savunmalarımızı idare edecek bir *taktik* bilgisayarımız yok, sadece koca, süper verimli, pasifist sibernetik market memuru bir lojistik, işte o kelime, *lojistik* bilgisayarımız var.

Beynimin o kadar da kıstırılmamış olan diğer tarafı ise bilgisayara ne isim verdiğinizin önemli olmadığını, bir yığın hafıza kristali veri bankası ve ıvır zıvırdan oluştuğunu söylüyordu. Cengiz Han olmaya programlarsanız, esas fonksiyonu borsa takibi ya da lağım pisliğinin arıtılması da olsa taktik bilgisayar olur.

Ama diğer ses inatçıydı ve bu mantığa göre insanın da sadece bir tutam kıl, bir parça kemik ve biraz lilfli etten oluştuğunu söylüyordu; ve nasıl bir insan olursa olsun, iyi eğitirseniz bir Zen keşişini kudurmuş, kana susamış bir savaşçıya dönüştürebilirdiniz.

Diğer taraf o zaman sen, biz, ben ne haltız, diye karşılık verdi. Seçkin Askerler Yasası ile ele geçirilmiş ve bir ölüm makinesi olmak için yeniden programlanmış barışsever bir boşluk kaynağı uzmanı, ayrıca fizik öğretmeni. Sen, ben öldürdüm ve bundan hoşlandım.

Kendi kendime, ama o hipnotizmaydı, dürtüsel şartlandırılmaydı, diye hatırlattım. Bunu artık yapmıyorlar.

Ve yapmamalarının tek nedeni dedim, onsuz senin daha iyi öldüreceğini düşünmeleri. İşte mantık.

Mantıktan söz açılmışken, esas soru şuydu, neden insan işi yapması için bir lojistik bilgisayar yolluyorlar? Ya da öyle bir şey ...ve bitmişti.

Yeşil ışık yandı ve düğmeyi otomatik olarak açtım. Basınç 1.3'e inmeden bunun hayatta olduğumuz ve ilk çarpışmayı kazandığımız anlamına geldiğini fark edemedim.

Sadece bir noktaya kadar haklıydım.

4

Ceketimi giyerken yüzüğüm çaldı ve dinlemek için kaldırdım. Rogers'tı.

"Mandella, gidip *3.* akım odasını kontrol et. Bir şeyler ters gitmiş; Dalton'un basıncı Merkezden düşürmesi gerekti."

3.oda —bu Marygay'in takımıydı! Yalınayak koridora fırladım ve tam basınç kabininin içinden kapıyı açıp dışarı çıkmaya başladıklarında oradaydım.

İlk çıkan Bergman'dı. Koluna yapıştım. "Neler oluyor Bergman?"

"Ne?" Öylece baktı, kabinden çıkan herkes gibi hâlâ sersemlemiş bir haldeydi. "Oh, sen misin. Mandella. Bilmem. Nasıl yani?"

Gözlerimi kısarak kapıdan içeri baktım, hâlâ kolundan tutuyordum. "Geciktiniz oğlum, basıncınız geç düşürüldü. Ne oldu?"

Kafasını salladı, toparlamaya çalışıyordu. "Geç mi? Ne geçi? Şey, ne kadar geç?"

İlk kez saatime baktım. "Çok de... " Aman Tanrı'm. "Şey, kabinlere 05:20'de girdik, değil mi?"

"Evet, galiba öyle."

Sıralanmış yataklar ve karmakarışık borular arasından çıkan loş figürler arasında hâlâ Marygay yoktu. "Şey, sadece birkaç dakika geciktiniz... ama orada sadece dört saat, belki daha da az kalmamız gerekiyordu. Saat 10:50."

"Ya." Tekrar kafasını salladı. Onu bıraktım ve Stiller ile Demy'ye yol vermek için geri çekildim.

Bergman "O zaman herkes gecikmiştir," dedi. "Yani başımız dertte değil."

"Ne... " Saçmalıyordu. "Tamam, tamam... Hey Stiller! Marygay'i... "

İçeriden: "Doktor! DOKTOR!"

Biri çıkıyordu, ama Marygay değildi. Onu kabaca kenara iterek kapıdan daldım, birinin üzerine düştüm ve kalkarak Marygay'in yardımcısı Struve'in yanına çıktım, bir kabinin üzerinde duruyor ve oldukça yüksek sesle, hızla yüzüğüne doğru konuşuyordu.

"—ve kan, Tanrı'm evet çok gerek—"

Marygay hâlâ giysisinin içinde yatıyordu vücudunun

“— Dalton’dan duydum—”

Her santimetrekaresi tek ton, parlak bir kan tabakasıyla kaplıydı “—dışarı çıkmayınca—”

köprücük kemiğinde belirgin bir iz olarak başlıyordu ve göğüslerinin arasından geçip göğüs kafesinin bittiği yere gelene kadar sadece bir çizgiydi

“—geldim ve giysisini açtım—"

sonra açılıp bir kesiğe dönüşüyor ve karnından aşağı indikçe derinleşiyor ve kasığının

“—evet, hâlâ—”

birkaç santimetre yukarısında bittiği yerde zarla kaplı olan bağırsakları dışarı fırlamıştı...

“—tamam, sol kalça. Mandella—”

Hâlâ yaşıyor, kalbi atıyordu, ama damarları fırlamış olan başı öylece sallanıyordu, gözlerinin beyazı dönmüş, hafifçe aldığı her nefeste ağzının kenarında kırmızı köpükler oluşup patlıyordu.

“—sol kalçasında dövme var. Mandella! Uyan artık! Altına uzan da kan grubunu—”

KAHROLASI SIFIR RH... negatif. Bağışla. Sıfır rh negatif.

O dövmeyi on bin kez görmemiş miydim?

Struve bilgiyi yolladı ve birdenbire kemerimdeki ilk yardım çantasını hatırladım, hemen açtım ve içine daldım *Kanamayı durdur —yarayı kapat — şok tedavisi uygula,* kitap böyle diyordu. Birini unuttum, birini unuttum... *nefes yollarını temizle.*

Nefes alıyordu, kastettikleri buysa. Yara neredeyse bir metre uzunluğundayken uyduruk bir bandajla nasıl kapatabilirsiniz? Şok tedavisi, bunu yapabilirdim işte. Yeşil ampulü çıkardım, koluna dayadım ve düğmeye bastım. Sonra sargının steril yüzünü yavaşça açıktaki bağırsakların üzerinden geçirdim ve esnek bantı sırtının altından geçirdim, sıfıra yakın gerginliğe ayarladım ve bağladım.

Struve “Yapabileceğin başka bir şey var mı?” diye sordu.

Geri çekildim, kendimi çaresiz hissediyordum. “Bilmiyorum. Aklına bir şey geliyor mu?”

“Ben de senden fazla doktor sayılmam.” Kapıya doğru bakarak yumruğunu sıktı, biseps zorlaması. “Ne cehennemde kaldılar? O çantada morphplex var mı?”

“Evet, ama bana onu açık yaralar için kullanmamamı... ”

“William?”

Gözleri açıktı ve başını kaldırmaya çalışıyordu. Koşup tuttum. “İyileşeceksin, Marygay. Doktor geliyor.”

“Ne... iyileşmesi? Susadım. Su.”

“Olmaz tatlım, su içemezsin. En azından bir süre.” Ameliyata girecekse içemezdi.

Kısık bir sesle “Bu kanlar da nesi?” dedi. Başı geri düştü. “Yaramazlık mı yaptım.”

Hemen “Giysin yüzünden olmuş olmalı,” dedim. “Hatırlıyor musun, çizgiler?”

Başını salladı. “Giysi mi?” Birdenbire solgunlaştı ve zayıfça öğürdü. “Su... William, lütfen.”

Arkamdan otoriter bir ses: “Suya batırılmış bir sünger ya da bez parçası bul.” Arkama döndüm ve Doktor Wilson ile sedye taşıyan iki kişi gördüm.

Sargının altına dikkatle bakarken “Önce kalçadan yarım litre,” dedi. “Şu ihtiyaç borusunu birkaç metre takip et ve sıkıştır. Kan gelmiş mi öğren.”

Doktorlardan biri Marygay’in baldırına on santimetrelik bir iğne soktu ve plastik bir torbadan kan vermeye başladı.

Doktor Wilson bitkin bir halde “Geciktiğim için üzgünüm,” dedi. “İşler çok açıldı. Giysi için ne demiştin?”

“Daha önce iki kez hafif yaralanmıştı. Giysi tam oturmuyor, basınç altında katlanıyor.”

Kan basıncını kontrol ederken dalgın dalgın başını salladı. “Sen, her kimsen ver...” Birisi su damlayan kağıt bir havlu uzattı. “Ne, herhangi bir tedavi uyguladın mı?”

“Bir ampul No-shock.”

Kağıt havluyu gevşek bir rulo yaptı ve Marygay’in eline koydu. “Adı ne?” Söyledim.

“Marygay, içmen için su veremeyiz ama bunu emebilirsin. Şimdi gözüne parlak bir ışık tutacağım.” Metal bir tüpün içinden gözbebeğine bakarken “Vücut ısısı?” dedi ve doktorlardan biri dijital bir monitörden bir rakam okudu ve bir alet çıkardı. “Kan kaybetmiş mi?”

“Evet. Biraz.”

Elini hafifçe sargının üzerine koydu. “Marygay, sağ tarafına doğru biraz dönebilir misin?” Yavaşça “Evet,” dedi ve destek almak için dirseğini

dayadı. “Hayır,” dedi ve ağlamaya başladı.

Dalgın dalgın “Yo, yo,” dedi ve kalçasını sırtını görebilecek kadar kaldırdı. “Sadece bir yara,” diye mırıldandı. “Ama her yer kan içinde.” Yüzüğünün kenarına iki kez bastı ve kulağına yaklaştırıp salladı. “Dükkanda kimse var mı?”

“Harrison, tabii bir yere çağırılmadıysa.”

Bir kadın yaklaştı, solgun yüzlü ve darmadağınık hali, kan içindeki önlüğüyle önce tanıyamadım. Estelle Harmony’ydi.

Doktor Wilson başını kaldırdı. “Yeni müşteri var mı, Doktor Harmony?”

İfadesiz bir sesle “Hayır,” dedi. “Tamirci adam travmatik çifte organ kaybı vakasıydı. Sadece birkaç dakika yaşadı. Onu organ nakli için canlı tutuyoruz.”

“Ya diğerleri?”

“Basınç azalması sonucu patlama.” Burnunu çekti. “Burada yapabileceğim bir şey var mı?”

“Evet, bir dakika.” Yüzüğünü tekrar denedi. “Lanet olsun. Harrison’un nerede olduğunu bilmiyor musun?”

“Hayır... şey, eğer kadavraların korunmasıyla ilgili bir sorun varsa *B* Ameliyathanesinde olabilir. Oysa doğru ayarladığımı sanıyordum."

“Boş ver, sen de biliyorsun ki...”

Kan torbasını tutan doktor “Mark!” dedi. Doktor Wilson “Kalçadan bir yarım litrelik daha,” dedi. “Estelle, buradaki doktorlardan birinin yerini alıp kızı ameliyata hazırlayabilir misin?”

“Tabii, bir işe yararım.”

“İyi... Hopkins, dükkana çık ve sargıyla bir, hayır iki litre ana tayflı izotonik florokarbon getir. Markası Merck ise üzerinde abdominal tayf yazacaktır.” Kolunda kan lekesi olmayan bir yer bulup alnını sildi. “Harrison’u bulursan *A* Ameliyathanesine yolla ve karın ameliyatı için anestezi işlemini ayarlamasını söyle.”

“Kızı da A’ya mı çıkaralım?”

“Evet. Harrison’u bulamazsan birini,” parmağını bana doğru çevirdi, “...bu adamı al, hastayı A’ya götürün; işlemi de sen başlat.”

Çantasını alıp içine baktı. “İşlemi burada da başlatabiliriz,” diye mırıldandı. “Ama kahretsin, parametadonla olmaz... Marygay? Nasıl hissediyorsun?”

Hâlâ ağlıyordu. “Canım... yanıyor.”

Yumuşak bir sesle “Biliyorum,” dedi. Bir an düşündü ve Estelle’e döndü. “Ne kadar kan kaybettiğini anlamak mümkün değil. Basınç altında kan gelmiş olabilir. Karın boşluğunda da kan toplanması var. Hâlâ yaşadığına göre basınç altındayken uzun süre kan kaybettiğini sanmıyorum. Beyinde de hasar olmadığım umuyorum.” Marygay’in koluna takılı olan dijital göstergeye dokundu. “Kan basıncını takip et ve gerekli görürsen beş cc vazokonstriktör ver. Gidip temizlenmem gerek.”

Çantasını kapadı. “Sıkıştırılmış ampulden başka vazokonstriktörün var mı?”

Estelle kendi çantasına baktı. “Hayır, sadece acil durum... ha … ama evet, sabit bir doz vazodilatör var.”

“Tamam, konstrüktörü kullanman gerekirse ve tansiyonu hızla artarsa... ”

“Bir seferde iki cc vazodilatör veririm.”

“Kontrol et. Uydurma bir yöntem, ama... ne yapalım. Çok yorgun olmazsan yukarıda yanımda olmanı istiyorum.”

“Tabii.” Doktor Wilson başını salladı ve çıktı. Estelle izopropil alkolle Marygay’in göbeğini temizlemeye başladı. Soğuk ve temiz kokuyordu. “Birisi ona No-Shock mu verdi?”

“Evet," dedim, “on dakika kadar önce.”

“Ah. Doktor da bu yüzden endişeliydi... hayır, sen doğrusunu yapmışsın. Ama No-shock’ta biraz vazokonstriktör vardır. Beş cc fazlası aşırı doz olabilir.” Sessizce silmeye devam etti, gözleri birkaç saniyede bir kan basıncı monitörünü kontrol ediyordu.

“William?” İlk kez beni tanıma belirtisi gösteriyordu. “Bu kad — aa, Marygay, sevgilin mi? Sürekli sevgilin yani?”

“Evet.”

“Çok güzel.” Vücudu yırtılıp kurumuş kanla kaplıyken ve gözyaşlarını silmeye çalıştığım yüzü yapış yapışken çok iyi bir gözlemdi. Sanırım onun altındaki güzelliği bir doktor, bir kadın ya da bir aşık görebilirdi.

“Evet öyle.” Ağlamayı kesmiş ve gözlerini sımsıkı kapamış, kağıt havludaki son nem damlalarını emiyordu.

“Biraz daha su alabilir mi?”

“Tamam, önceki kadar. Fazla değil.”

Dolap bölümüne çıktım ve kağıt havlu almak için tuvalete girdim. Basınç sıvısının köpükleri temizlendiği için havayı koklayabiliyordum. Yanlış bir kokuydu. Hafif makine yağı ve yanık metal, sanki bir metal atölyesi gibi.

Havalandırmaya aşırı yük bindirmiş olabilirler miydi acaba? İvme odalarını ilk kullanışımızdan sonra bu bir kez olmuştu.

Marygay gözlerini açmadan suyu aldı. “Dünya’ya döndüğünüzde birlikte kalmayı mı planlıyorsunuz?”

“Öyle,” dedim. “Eğer Dünya’ya dönersek tabii. Bir çatışma daha var.”

Düz bir sesle “Başka çatışma olmayacak,” dedi. “Yani sen duymadın mı?”

“Neyi?”

“Geminin vurulduğunu bilmiyor musun?”

“Vurulduk mu!” O zaman nasıl hayatta kaldık?”

“Evet öyle.” Temizlemeye devam etti. “Dört takım odası. Zırh odası da. Gemide tek bir savaş giysisi bile kalmadı... ve iç çamaşırlarımızla savaşamayız.”

“Ne... takım odaları, oradakilere ne oldu?”

“Kurtulan yok.”

Otuz kişi. “Kimlerdi?”

“Üçüncü müfrezenin tamamı. İkinci müfrezenin birinci takımı.”

Es-Sedat, Busia, Maxwell, Negulesco. “Tanrı’m.”

“Otuz ölü ve buna neden olan şey hakkında en küçük bir fikirleri bile yok. Tek bildikleri her an yeniden olabileceği."

“Robot gemi değil miymiş?”

“Hayır, tüm robot gemilerini yok ettik. Düşman aracını da. Alıcılarda hiçbir şey görünmemiş, sadece *bum!* ve geminin üçte biri yok. Motor ya da hayat destek sistemi olmadığı için şanslıyız.” Onu dinlemiyordum bile. Penworth, LaBatt, Smithes. Christine ve Frida. Hepsi ölmüştü. Hissizleşmiştim.

Çantasından ustura tipi bir traş bıçağı ve bir tüp krem çıkardı. “Bir centilmen gibi davran ve kafanı çevir,” dedi. “Oh, bir dakika.” Bir parça gazlı bezi alkole batırdı ve uzattı, “işe yara. Yüzünü temizle.”

Başlayınca Marygay gözlerini açmadan “Bu iyi. Ne yapıyorsun?” dedi.

“Centilmenlik yapıyorum. İşe de yarıyorum...”

“Tüm personel dikkat, tüm personel.” Basınç odasında hoparlör yoktu, ama dolap bölümünün kapısından duyabiliyordum. “6. Derece ve üstü tüm personel, doğaldan acil tedavi ya da onarmalarla ilgilenmiyorsanız derhal toplantı odasına rapor verin.”

“Gitmem gerek, Marygay.”

Hiçbir şey söylemedi. Anonsu duymuş muydu bilmiyordum.

“Estelle,” ona ismiyle hitap ediyordum, centilmenliğin canı cehenneme. “Bana...”

“Evet, belli olur olmaz sana haber veririm.”

“Sağ ol.”

“İyi olacak.” Ama ifadesi sert ve endişeliydi. Yumuşak bir sesle “Kımılda hadi,” dedi.

Koridora çıktığımda hoparlör mesajı dördüncü kez tekrarlıyordu. Havada tanımlamak istemediğim yeni bir koku vardı.

5

Toplantı odasına giderken yarı yolda ne berbat bir halde olduğumu fark ettim ve onbaşıların odasındaki tuvalete daldım. Onbaşı Kamehameha acele acele saçını fırçalıyordu.

“William! Ne oldu sana?”

“Hiçbir şey.” Musluğu açtım ve aynada kendime baktım. Yüzüm ve ceketim kummuş kanla kaplıydı. “Marygay’di, yani Onbaşı Potter, giysisi...şey, anlaşılan katlanmış, ve...”

“Öldü mü?”

"Hayır, sadece kötü, şey, ameliyat olacak...”

“Sıcak su kullanma. Lekeler iyice yapışır.”

“Ah. Haklısın." Sıcak suyla yüzümü ve ellerimi yıkadım, soğuğuyla da ceketimi sildim. “Senin ekibin Al’inkinden sadece iki oda aşağıda, değil mi?”

“Evet.”

“Olanları gördün mü?”

“Hayır. Evet. Olduğunda değil.” İlk kez ağladığını fark ettim, yanaklarından ve çenesinden koca gözyaşları süzülüyordu. Sesi ise normaldi, kontrollüydü. Saçını sertçe çekiştirdi. “Tam bir pislik.”

Yaklaşıp elimi omuzuna koydum. “DOKUNMA bana!” diye parladı ve fırçayla elime vurdu. “Üzgünüm. Gidelim.”

Tuvaletin kapısında hafifçe koluma dokundu.

“William...” Küstahça yüzüme baktı. “Sadece ben olmadığım için seviniyorum. Anlıyor musun? Olanlara sadece böyle bakabilirsin.”

Anlıyordum, ama ona inanıyor muydum bilmiyorum.

Komodor gergin bir sesle “Her şeyi çok kısaca özetleyebilirim,” dedi, “çünkü çok az şey biliyoruz.

“Düşman aracını yok etmemizden on saniye kadar sonra iki cisim, çok küçük cisimler, *Anniversary*ye ortadan çarptılar. Çıkardığımız sonuç, algılanmadıklarına göre, ki gözlem cihazlarımızın sınırlarını biliyoruz, ışık hızının onda dokuzunun üzerinde bir hızla hareket ettiklerini biliyoruz. Yani

tam olarak, Anniversary'nin eksenine göre normal olan hız vektörleri ışık hızının onda dokuzunun üzerindeydi. İtiş alanlarının gerisine kaydılar. "

Annivesary göreli hızlarda yol alırken iki güçlü elektromanyetik dalga üretecek şekilde tasarlanmıştır, birinin merkezi gemiden beş bin kilometre kadar uzakta, diğerininki on bin kilometre; ikisi de geminin hareket yönüyle aynı hizadadır. Bu alanlar bir "jet motoru" etkisiyle, biz hareket ettikçe yıldızlararası gazlardan alınan enerjiyle korunurlar. Çarpmasından endişelenmeye değecek kadar büyük olan her şey (yani güçlü bir büyüteçle görülebilecek her şey) ilk alandan geçer ve tüm yüzeyi son derece güçlü bir negatif yükle kaplı olarak çıkar. İkinci alana girdiğinde gemiden uzağa itilir. Eğer cisim bu yolla itilemeyecek kadar büyükse, onu daha uzaktayken algılar ve yolundan çekiliriz.

"Bunun ne kadar müthiş bir silah olduğunu tekrarlamam gerekmiyor. *Anniversary* vurulduğunda düşmana göre öyle hızlı gidiyorduk ki saniyenin on binde birinde kendi uzunluğumuz kadar yol alıyorduk. Ayrıca sürekli değişen ve tamamen rastgele seçilen bir ivmeyle durmadan yön değiştiriyorduk. Yani bize çarpan cisimler nişan alınarak yollanmış değil, idare edilmiş olmalı. Ve bize çarptıklarında hiçbir Tauran hayatta olmadığına göre idare sistemi de kendi içindeydi. Hepsi çakıl taşı büyüklüğünde bir pakette.

"Çoğunuz *gelecek şoku* terimini hatırlamayacak kadar gençsiniz. Yetmişli yıllarda bazı insanlar teknolojik ilerlemenin çok hızlı olduğunu ve insanların, normal insanların bununla baş edemeyeceğini düşünüyorlardı; öyle ki daha şimdiki zamana bile alışamadan gelecek gelecekti. Toffler adında bir adam onların durumunu açıklamak için *gelecek şoku* terimini çıkardı." Komodor bazen oldukça akademik olabiliyordu.

"Bu akademik kavramın alanına giren fiziksel bir durumla karşı karşıyayız. Sonuç bir felaket oldu. Bir trajedi. Ve son toplantımızda da konuşulduğu gibi, karşılığını vermek mümkün değil. Görelilik bizi düşmanımızın geçmişinde hapsetti; görelilik onları geleceğimizden getiriyor. Sadece bir dahaki sefere durumun tersine döneceğini umabiliriz. Ve bunun olmasını sağlamak için de tek yapabileceğimiz Stargate'e, oradan da Dünya'ya dönmek, böylece uzmanlar hasarın yapısından bir şeyler çıkarıp bir tür karşı silah geliştirebilirler.

"Hâlâ Tauran liman gezegenine uzaydan saldırabilir ve belki de siz askerleri kullanmadan üssü yok edebiliriz. Ama bence büyük bir risk almış

oluruz. Bizi bugün vuran her ne ise tekrar vurabilir ve bence çok önemli olan bilgilerle Stargate'e asla dönemeyebiliriz. Bir robot gemiyle düşmanın bu yeni silahı hakkındaki tahminlerimizi içeren bir mesaj yollayabiliriz... ama bu yeterli olmayabilir. Güç de teknolojik olarak çok geride kalmış olur.

"Bu nedenle Yod-4'e gitmek için ışınlayıcıyı mümkün olduğunca Tauran üssüyle aramıza alan bir yol planı hazırladık. Düşmanla karşılanmaktan kaçınacak ve Stargate'e olabildiğince çabuk döneceğiz."

İnanılmaz bir şey oldu ve komodor oturarak şakaklarını ovuşturdu. "Hepiniz en azından takım ya da alt bölüm liderlerisiniz. Çoğunuzun iyi birer savaş sicili var. Ve çoğunuzun iki yıl dolduktan sonra tekrar Güç'e katılacağınızı umuyorum. Katılanlar teğmen olacak ve ilk gerçek komutanızı gerçekleştireceksiniz.

"Bu kişilerle bir süre konuşmak istiyorum, komutanlarınızdan biri olarak değil... sadece yüksek rütbeli bir subay ve danışman olarak.

"Komuta kararları sadece taktik durumu belirleyerek kendi adam ve malzemenize en az ölüm ve zararla düşmana en fazla zararı verecek şekilde harekete geçmekle verilemez. Modern savaş özellikle son yüzyılda son derece karmaşık bir hal aldı. Savaşlar bir dizi çarpışma kazanmakla değil, askeri zafer, ekonomik baskılar, lojistik manevralar, düşmanın bilgisine sızma, politik tutumlar... ve daha, kelimenin tam anlamıyla, düzinelerce faktörle kazanılıyor."

Dinliyordum, ama aklımdaki tek şey bir saatten kısa bir süre önce arkadaşlarımızın üçte birinin hayatının sona erdiğiydi, o ise orada oturmuş bize askeri teori dersi veriyordu.

"Yani bazen savaşı kazanmak için bir çarpışmayı gözden çıkarmanız gerekir. Yapacağımız da tam olarak bu.

"Bu kolay bir karar değildi. Hatta askeri kariyerimin en zor kararıydı. Çünkü, en azından ilk bakışta korkaklık olarak görünebilir.

"Lojistik bilgisayar düşman üssünü yok etmeyi denersek yaklaşık yüzde 62 şansımız olduğunu hesapladı. Ancak hayatta kalma şansımız sadece yüzde 30; çünkü başarı senaryolarının bazıları *Anniversary'i* ışık hızıyla liman gezegene çarptırmayı içeriyor." Aman Tanrı'm.

"Umarım hiçbiriniz böyle bir karar vermek zorunda kalmazsınız. Stargate'e döndüğümüzde ateş altında, cephede korkaklık suçuyla askeri mahkemede mutlaka yargılanacağım. Ama *Anniversary'nin* hasarının analizinden elde edilecek bilgilerin bu bir tek Tauran üssünün yok

edilmesinden daha önemli olduğuna içtenlikle inanıyorum.” Ayağa kalktı. “Ve bir askerin kariyerinden.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Elbette ki “korkaklık" kararını hiç etkilememişti. Elbette ki yaşama arzusu gibi ilkel ve orduya yakışmayan bir şeyle ilgisi olamazdı.

Onarım ekibi *Anniversary’nin* yanındaki koca yırtığı kapatıp o bölüme tekrar basınç vermeyi başardı. Günün geri kalanını orayı temizleyerek geçirdik; tabii ki komodorun uğruna kariyerini hiçe saydığı değerli izlere dokunmuyorduk.

En zor kısmı cesetleri uzaya bırakmaktı. Giysileri patlamış olanlar dışında o kadar da kötü değildi.

Ertesi gün nöbeti biter bitmez Estelle’in odasına gittim.

“Onu şimdi görmen senin için iyi olmaz." Tadı portakal kabuğunu andıran bir damla ester katılmış etil alkol, sitrik asit ve su karışımından oluşan içkisini yudumladı.

“Tehlikeyi atlattı mı?”

“Birkaç hafta daha değil. Açıklayayım.” İçkisini bıraktı ve çenesini birleştirdiği parmaklarının üzerine koydu. “Normal şartlar altında bu tür bir yaralanma sıradan sayılırdı. Kaybettiği kanı geri verdikten sonra karın boşluğuna biraz büyülü toz serper ve yapıştırırdık. Bir iki günde ayağa kalkardı.

“Ama komplikasyonlar var. Daha önce kimse basınç giysisinin içinde yaralanmamıştı. Şu ana kadar alışılmadık bir durum ortaya çıkmadı. Ama önümüzdeki birkaç gün vücudunun iç hareketlerini çok yakından izlemek istiyoruz.

“Ayrıca peritonitten endişeleniyoruz. Peritonitin ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet.” Eh, aşağı yukarı.

“Çünkü basınç altında bağırsaklarının bir bölümü yırtılmış. Basınç altındayken çok miktarda, şey, pisliğin karın zarına bulaşmış olması yüzünden normal tedaviye başvurmadık. Güvenli olması için her şeyi, karın boşluğunu ve tüm sindirim sistemini onikiparmak bağırsağından sterilize ettik. Sonra tabii ki ölmüş olan normal bağırsak florasının yerine ayrıca hazırlanmış bir kültür yerleştirdik. Bu da standart prosedür, ama hasarın daha ciddi olmadığı durumlarda normalde kullanılmaz.”

“Anlıyorum.” Ve bu biraz midemi bulandırmıştı. Galiba doktorlar birçoğumuzun kendimizi iğrenç iç organlarla dolu deriden, canlı bir torba olarak görmediğimizi bilmiyorlardı.

“Sadece bu bile onu birkaç gün görmemen için yeterli neden. Bağırsak florasının değişmesinin sindirim sistemi üzerinde oldukça şiddetli bir etkisi vardır. Tehlikeli değil, çünkü sürekli gözlem altında. Ama yorucu ve, şey, sıkıntı verici.

“Normal bir klinik vaka olsaydı tüm bunlara rağmen tehlikeyi tamamen atlatmış olurdu. Ama 1,5gee ile yavaşlıyoruz ve iç organları fazlasıyla hareket gördü. Sen de biliyorsun ki, yaklaşık olarak iki g’nin üzerinde hızlanırsak ölür.”

“Ama... ama son yaklaşma sırasında mutlaka iki gee’nin üzerine çıkacağız! Ne...”

“Biliyorum, biliyorum. Ama buna daha iki hafta var. Umalım ki o zamana kadar iyileşmiş olsun.

“William, kabul et. Ameliyata girecek kadar yaşamış olması bir mucize. Yani büyük bir olasılıkla Dünya'ya dönemeyecek. Çok üzücü; özel biri, belki de senin için özel olan *tek* insan. Ama çok ölüm gördük... buna alışman gerek, kabullenmen gerek.”

Sitrik asit hariç onunkiyle aynı olan içkimden uzun bir yudum çektim. “Giderek katılaşıyorsun.”

“Belki... Hayır. Sadece gerçekçiyim. Daha çok ölüm ve acıyla karşılaşacağımızı hissediyorum.”

“Ben değil. Stargate’e vardığımız anda sivil olacağım.”

“O kadar emin olma.” Yine aynı konu. “Bizi iki yıllığına alan soytarılar bunu kolayca dört ya da..."

“Ya da altı, ya da yirmi, ya da ömür boyuna çıkarabilirler. Ama yapmayacaklar. İsyan çıkar.”

“Bilmiyorum. Bizi bir işaretle öldürmeye şartlandırabildilerse, her şeye şartlandırabilirler. Yeniden yazılmaya da.”

Bu çok ürkütücüydü.

Daha sonra sevişmeye çalıştık, ama ikimizin de aklı başka yerdeydi.

Marygay’i ilk kez bir hafta kadar sonra görebildim. Solgundu, çok zayıflamıştı ve sersemlemiş görünüyordu. Doktor Wilson bunun sadece ilacın bir etkisi olduğunu söyledi; beyinde hasar belirtisi görmemişlerdi.

Hâlâ yataktaydı, hâlâ hortumla besleniyordu. Takvim beni çok endişelendirmeye başlamıştı. Her gün yeni bir gelişme oluyordu ve ışınlanmaya geçtiğimizde hâlâ yatakta olursa hiç şansız olmazdı. Doktor Wilson ya da Estelle de hiç ümit verici konuşmuyorlardı, her şeyin Marygay'in iyileşme süresine bağlı olduğunu söylüyorlardı.

Işınlanmadan bir gün önce onu yataktan Estelle'in revirdeki ivme koltuğuna aldılar. Bilinci yerindeydi ve ağızdan besleniyordu, ama 1,5 gee altında hâlâ kendi kendine hareket edemiyordu.

Onu görmeye gittim. "Rota değişikliğini duydun mu? Tet- 38'e dönmek için Aleph-9'dan geçmek zorundayız. Bu lanet külüstürde dört ay daha. Ama Dünya'ya döndüğümüzde fazladan altı yıllık savaş ücreti."

"Bu iyi."

"Ah, bir düşünsene, harika şeyler..."

"William."

Vazgeçtim. Yalan söylemeyi hiç beceremezdim.

"Beni neşelendirmeye çalışma. Boşlukta kaynak yapmaktan söz et, çocukluğundan, herhangi bir şeyden. Ama Dünya'ya dönme masalları anlatma." Yüzünü duvara döndü.

"Bir sabah uyuduğumu sandıkları bir sırada koridorda doktorların konuşmalarını duydum. Ve bu herkesin etrafımda koşuşmasından anladığım şeyi doğruladı.

"Haydi anlat, 1975'de New Mexico'da doğdun. Sonra ne oldu? New Mexico'da mı kaldın? Okulda parlak mıydın? Arkadaşın var mıydı, yoksa benim gibi fazla mı parlaktın? İlk kez kaç yaşındayken kovuldun?"

Bir süre boşu boşuna huzursuzca konuştuk. Konuyu değiştirmeye çalışırken aklıma bir fikir geldi ve Marygay'in yanından ayrılır ayrılmaz doğruca Dr. Wilson'a gittim.

"Biz ona yüzde elli şans tanıyoruz, ama bu tamamen tahmin. Bu konudaki yayınlanmış verilerin hiçbiri işimize yaramıyor.

"Ama ne kadar az ivmeye dayanması gerekirse hayatta kalma şansının o kadar fazla olduğu söylenebilir."

"Kesinlikle. Tabii ne kadar olursa. Komodor mümkün olduğunca düşük tutacak, ama yine de en az dört ya da beş gee olur. Ona üç bile fazla gelebilir; her şey olup bitene kadar bilemeyiz." Sabırsızca başımı salladım. "Evet, ama sanırım onun bizim kadar ivmeye maruz kalmamasının bir yolu var."

Gülümseyerek “Eğer bir ivme kalkanı yaptıysan,” dedi, “hemen patentini almalısın. Oldukça iyi bir fiyata... ”

“Hayır Doktor, normal şartlarda pek değerli olmaz; kabuklarımız daha iyi ve aynı prensiplerden yola çıkarak yapılmışlar.”

“Durma, açıkla.”

“Marygay’i bir kabuğa koyup dolduraca— ”

“Dur, dur. Kesinlikle olmaz. Zaten bütün bunların nedeni tam oturmayan bir kabuktu. Şimdi ise başkasınınkini kullanması gerekecek.”

“Biliyorum Doktor, bırak açıklayayım. Hayat destek bağlantıları çalıştığı sürece tam oturması gerekmiyor. Kabuğa içten basınç verilmeyecek; bu gerekmeyecek çünkü dışarıdaki sıvının uyguladığı santimetrekare başına binlerce kilogramlık basınca maruz kalmayacak."

“Anladığımı söyleyemem.”

“Bu bir tür... fizik okumuştun, değil mi?”

“Tıp fakültesindeyken biraz. Latinceden sonra en kötü dersimdi.”

“Eşdeğerlik ilkesini hatırlıyor musun?”

“Öyle bir şey hatırlıyorum. Görelilikle ilgili bir şey, değil mi?”

“Evet. Bunun anlamı... bir yerçekimi alanında olmakla onun eşdeğeri olacak şekilde —bunun anlamı *Anniversary* beş gee ile yol alırken bize yapacağı etki, yüzey yerçekimi beş g olan büyük bir gezegendeyken kıç üstü oturduğundaki etkiyle aynı olur.”

“Bu çok açık.”

“Belki. Yani gemi yol mu alıyor yoksa kıç üstü mü oturuyor, anlamanı sağlayacak bir deney yapmak mümkün değil.”

“Tabii ki mümkün. Motorları çalıştırırsın ve eğer...”

“Ya da dışarı bakarsın, tamam; ben yalıtılmış ortamda, fizik laboratuvarlarında yapılan türden deneylerden söz ediyorum.”

“Tamam. Bunu kabul ediyorum. Yani”

“Arşimet Yasası’nı biliyor musun?”

“Tabii, sahte hükümdar... fizikte ilgimi çeken de bu olmuştu, çok açık olan şeyler hakkında uydurmalar yaparlar ve iş zorlaşınca da...”

“Arşimet Yasası’na göre bir sıvının içine bir şey attığında, yerini aldığı sıvının ağırlığına eşit bir güçle karşılaşır.”

“Mantıklı."

“Ve bu hangi hız ya da ivmede olursan ol geçerlidir... Beş gee ile yol alan bir gemide bir nesneyi suya soktuğunda çıkan su, suysa tabii, bir gee’deki

normal suyun beş katı ağırlıkta olur.”

Tabii.

“Yani birini bir su tankına koyarak ağırlıksız yaparsan, gemi beş gee ile yol alırken de ağırlıksız olur.”

“Dur biraz, oğlum. Beni de ikna edecektin, ama işe yaramaz.”

“Neden yaramasın?” Az daha ona hapları ve stetoskopuyla ilgilenmesini ve fiziği bana bırakmasını söyleyecektim, iyi ki söylememişim.

“Bir denizaltıda elindeki aleti düşürürsen ne olur?”

“Denizaltıda mı?”

“Evet. Onlar da Arşimet Yasasına göre—”

“Vay canına! Haklısın. Tanrı’m. Ayrıntılı düşünmemiştim.”

“Alet denizaltı ağırlıksız değilmiş gibi yere düşer.” Kalemiyle masaya vurarak gözlerini boşluğa dikti. “Anlattığın şey Dünya’da cildi ciddi ölçüde zarar görmüş hastalara uyguladığımız tedaviye benziyor. Ama bu iç organlara ivme kabuklarının yaptığı gibi destek vermiyor, yani Marygay’e bir faydası olmaz...”

Gitmek için kalktım. “Üzgünüm, zamanını boşa...”

“Dur biraz, bir dakika. Fikrinden biraz faydalanabiliriz.”

“Nasıl yani?”

“Ben de ayrıntılı düşünmemişim. Marygay için kabukları normal şekilde kullanmamız tabii ki söz konusu değil.” Düşünmek bile hoşuma gitmiyordu. Orada yatıp vücuttaki tüm doğal deliklere, bir de yapay olanına oksijenli florokarbon doldurulması için uzun süre hipnozla şartlandırma gerekiyordu. Kalça kemiğimin üzerine yerleştirilmiş olan valf deliğine dokundum.

“Evet, çok açık, bu onu parçalar... yani düşük basınçtan mı söz ediyorsun?

“Haklısın. Onu düz bir rotada beş gee’lik ivmeye karşı korumak için binlerce atmosfere ihtiyacımız yok; o sadece sapmalar ve atlamalar için... Bakım ekibini çağıracağım. Takım odana dön; orayı kullanacağız. Dalton seni orada bulur.”

Işınlayıcının alanına girmemize beş dakika vardı ve doldurma işlemini başlattım. Sadece Marygay ve ben kabuklarımızdaydık; doldurma ve boşaltmayı idare yapabileceği için benim orada olmam gerekli değildi. Ama sistemde fazladan bir kişi olması daha güvenliydi ve ayrıca orada olmayı istiyordum.

Normal işleme göre çok daha iyi sayılırdı; ezilme—şişme hissi yoktu. Sadece plastik kokan madde birdenbire her yerinize doluyordu ve hafif bir ivmelenme ve ardından kabuğun açılmasını beklerken yine nefes alabiliyordunuz; sonra bağlantıları çıkarıp fermuarı açıyor ve dışarı...

Marygay'in kabuğu boştu. Yaklaştığımda içinde kan gördüm.

"Kanama başladı." Doktor Wilson'un sesi mezardan geliyormuşçasına yankılanıyordu. Döndüm, gözlerim yanıyordu, dolap bölümünün kapısına yaslandığını gördüm. Korkunç, anlaşılmaz bir şekilde gülüyordu.

"Bunu bekliyorduk. Doktor Harmony onunla ilgileniyor. İyileşecek."

6

Marygay bir hafta sonra tekrar yürüyor, İkinciden sonra “birlikte olabiliyor”du ve altıncı haftada tamamen iyileştiği açıklandı.

Uzayda geçen on uzun ay, başından sonuna ordu, ordu, orduydu. Egzersizler, anlamsız çalışma ayrıntıları, zorunlu dersler... hatta temel eğitimdeki eşleşme çizelgesini yeniden uygulamaya koyacakları söylentisi bile çıktı, ama herhalde isyan korkusuyla bunu yapmadılar. Her gece rastgele bir partner, aşağı yukarı sürekli eşler bulmuş olanlar için pek de iyi olmazdı.

Bütün bu saçmalık, askeri disiplinde bu kadar ısrarcılık beni rahatsız ediyordu çünkü bunun bizi bırakmayacakları anlamına gelmesinden korkuyordum. Marygay paranoyaklaştığımı söylüyordu; düzeni on ay boyunca korumanın başka yolu olmadığı için bunu yaptıklarını söylüyordu.

Ordu hakkındaki her zamanki şikayetler dışında konuşmaların çoğu Dünya’nın ne kadar değişmiş olacağı ve çıktığımızda neler yapacağımız hakkındaydı. Oldukça zengin olacaktık: bir seferde yirmi altı yıllık maaş. Ayrıca bileşik faiz; ordudaki ilk ayımız için ödenen 500$ şimdi 1500$’ın üzerine çıkmıştı.

Greenwich takvimiyle 2023’de Stargate’e vardık.

Yod-4 yolunda olduğumuz yaklaşık on yedi yılda üs inanılmaz derecede gelişmişti. Tycho Şehri büyüklüğünde tek bir binaydı, neredeyse on bin kişi barındırıyordu. Tauranların elindeki liman gezegenlere yapılan saldırılarda kullanılan *Anniversary'nin* boyunda ya da daha büyük yetmiş sekiz kruvazörvardı. Ayrıca Stargate’i koruyan on tane daha, iki tanesi de yörüngede, askerlerinin ve ekibinin eğitimlerinin bitmesini bekliyordu. Bir diğer gemi, *Earth's Hope II* de çarpışmadan dönmüş ve Stargate’de başka bir kruvazörün dönmesini bekliyordu.

Ekiplerinin üçte ikisini yitirmişlerdi ve bir kruvazörü sadece otuz dokuz kişiyle Dünya’ya geri yollamak hiç de ekonomik değildi. Otuz dokuz sivil.

İki keşif gemisiyle gezegene yaklaştık.

7

General Botsford (ilk karşılaştığımızda, Stargate iki baraka ve yirmi dört mezardan ibaretken sadece binbaşıydı) bizi zevkle döşenmiş bir seminer odasında kabul etti. Koca bir holografik operasyon çizelgesinin önünde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Yüksek sesle "Biliyorsunuz," dedi ve sonra daha normal bir tonla devam etti: "biliyorsunuz sizi başka vuruş timlerine dağıtabilir ve doğruca geri yollayabilirdik. Seçkin Askerler Yasası artık değişti, iki yerine beş yıl zorunlu hizmet.

"Ve bazılarınızın neden kalmak *istemediğinizi* anlamıyorum! İki yıl daha ve dayanın bileşik faiz hayat boyu zengin yaşayacak kadar paranız olsun. Tabii, ağır kayıplar verdiniz —ama bu kaçınılmazdı, siz ilktiniz. Artık her şey daha kolay olacak. Savaş giysileri gelişti, Tauranların taktikleri hakkında daha fazla bilgimiz var, silahlarımız daha etkili... korkmaya gerek yok."

Masanın başına oturdu ve gözlerini boşluğa dikti.

"Kendi savaş hatıralarım yarım yüzyıldan eski. Benim için coşkuluydu, güçlendiriciydi. Herhalde hepinizden farklı türde biriyim."

Ya da çok seçici bir hafızası var, diye düşündüm.

"Ama mesele bu değil. Size önerebileceğim tek alternatif var ve yüz yüze çarpışmayı içermiyor.

"Uzman eğitmenimiz çok az. Eğitimci olmayı kabul ederseniz Güç her birinizi teğmen yapacak. Dünya'da olabilir; ya da iki katı paraya Ay'da; üç katına Charon'da; dört katına, burada Stargate'de. Üstelik hemen karar vermek zorunda değilsiniz. Hepiniz ücretsiz olarak bir kez Dünya'ya döneceksiniz; size imreniyorum, ben on beş yıldır gitmedim, herhalde hiç gitmeyeceğim... Böylece bir kez daha sivil yaşamı tadacaksınız. Hoşunuza gitmezse hemen bir UNEF şubesine girin ve bir subay olarak dışarı çıkın. İstediğiniz yerde çalışmak üzere.

"Bazılarınız gülüyor, bence hemen karar vermeseniz iyi olur. Dünya bıraktığınız gibi değil." Ceketinden küçük bir kart çıkardı ve gülümseyerek

ona baktı. “Çoğunuz toplam ücret ve faiz dahil dört yüz bin dolar gibi bir rakam alacaksınız. Ama Dünya savaş durumunda ve tabii ki savaşı destekleyenler de Dünya vatandaşları. Geliriniz sizi yüzde doksanikilik bir gelir vergisi dilimine sokuyor: otuz iki bin de eğer dikkatli harcarsanız üç yıl kadar idare eder.

“Eninde sonunda bir iş bulmak zorundasınız ve bu iş için çok iyi bir eğitim aldınız. Dünya nüfusu neredeyse dokuz milyar, beş ya da altı milyarı işsiz.

“İki yıl önceki arkadaşlarınız ya da sevgililerinizin sizden yirmi bir yıl daha yaşlı olacağını da unutmayın. Akrabalarınızın çoğu ölmüş olacak. Bence dünyada yapayalnız kalacaksınız.

“Bu dünya hakkında bir şeyler anlatması için sizi Dünya’dan henüz dönmüş olan Yüzbaşı Siri’yle baş başa bırakıyorum. Yüzbaşı?”

“Teşekkürler General.” Cildinde, yüzünde bir gariplik vardı; sonra pudra ve ruj sürdüğünü fark ettim. Tırnakları uzun, beyaz bademlere benziyordu.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.” Üst dudağını emdi ve kaşlarını çatarak bize baktı. “Çocukluğumdan beri her şey çok değişti.

“Yirmi üç yaşındayım, yani siz Aleph’e doğru yola çıktığınızda hâlâ altım bezliydi... ilk olarak, kaçınız eşcinselsiniz?” Hiç kimse. “Bu beni hiç şaşırtmadı. Tabii ben öyleyim. Sanırım Avrupa ve Amerika’daki insanların yaklaşık üçte biri de öyle.

“Birçok devlet eşcinselliği destekliyor; Birleşmiş Milletler tarafsız, seçimi ülkelere bırakıyor... homoluğu desteklemelerinin başlıca nedeni bunun çok iyi bir doğum kontrol yöntemi olması.”

Bu bana pek inandırıcı gelmedi. Orduda tamamen kusursuz bir doğum kontrol yöntemi vardı, tüm erkekler sperm bankasında bir miktar biriktiriyordu, sonrası vazektomi.

“Generalin dediği gibi Dünya nüfusu dokuz milyar. Siz askere alındığınızdan beri iki katının üzerine çıktı. Ve insanların üçte ikisi okuldan çıkınca sadece devletin sağladığı işlere girebiliyor.

“Okullardan söz etmişken, devlet size kaç yıllık kamu eğitimi vermişti?”

Bana bakıyordu, o yüzden cevabı ben verdim. “On dört.”

Başını salladı. “Artık on sekiz oldu. Sınavlarınızdan geçmezseniz daha da fazla. Ve Birinci Derece bir devlet işine ya da herhangi bir işe girmek için yasa gereği sınavlarınızı geçmeniz gerek. Ve kardeşim, Birinci Dereceden düşük bir işle yaşamak da oldukça zor. Evet?” Hofstadter elini kaldırmıştı.

“Efendim, kamu okulları her ülkede mi on sekiz yıl? O kadar okulu nereden buluyorlar?”

“Oh, birçoğu son beş ya da altı yılı evde ya da halk merkezlerinde holovizyonla tamamlıyor. BM’nin kırk ya da elli bilgi kanalı var, yirmi dört saat bilgi veriyorlar.

“Ama bu sizi pek ilgilendirmeyecek. Güç’te olduğunuza göre zaten fazlasıyla akıllısınız demektir.”

Yüzünü hafifçe ekşiterek son derece kadınsı bir hareketle gözlerine giren saçlarını kenara attı. “Size biraz tarih dersi vereyim. Herhalde siz gittikten sonra olan ilk önemli olay Karne Savaşı.

“Bu 2007’deydi. Birçok şey bir anda oldu. Kuzey Amerika’da çekirge vebası, Burma’dan Güney Çin Denizi’ne kadar pirinç mantarı, Güney Amerika’nın tüm batı sahilinde kızıl salgın: birdenbire yiyecek sıkıntısı başladı. BM devreye girdi ve yiyecek dağıtımını üstlendi. Her erkek, kadın ve çocuk ay başına belli bir miktar kalori almasını sağlayan bir karne aldı. Tabii ay başına paylarına düşenle yetinirlerse, bir sonraki ayın ilk gününe kadar aç kalıyorlardı.”

Aleph’ten sonra gemiye aldığımız yeni insanlardan bazıları, tıpkı Yüzbaşı Siri gibi, “he, his, him” gibi eril zamirler yerine ortak zamir için “tha, ther, thim”i kullanıyordu. Bu eğilim yoksa evrenselleşti mi diye merak ettim.

“Tabii ki yasadışı bir pazar oluştu ve bir süre sonra toplumun farklı tabakalarının tükettiği gıda miktarları arasında müthiş bir dengesizlik baş gösterdi. Ekvator’da Imparciales adlı bir intikam örgütü besili görünen insanları sistematik olarak öldürmeye başladı. Fikir hemen yayıldı ve birkaç ay içinde tüm dünya kendini korkunç boyutlarda, adı konmamış bir sınıf savaşının içinde buldu. Birleşmiş Milletler yaklaşık bir yıl içinde her şeyi yeniden kontrol altına almayı başardı, o zamana kadar nüfus dört milyara inmiş, ürün açığı hemen hemen kapanmıştı ve yiyecek krizi sona erdi. Karne uygulaması devam etti, ama bundan sonra asla çok sıkı yapılmadı.

“Doğal olarak General size gelen parayı rahat olmanız için dolara çevirdi. Dünya’da artık tek bir birim var, kalori. Otuz iki bin dolarınız yaklaşık üç milyar kaloriye denk geliyor. Ya da üç milyon K’ye, yani kilokaloriye.

“Karne savaşından beri BM yapılabilen her yerde kendi kendine yeten çiftçiliği destekliyor. Tabii, kendi yetiştirdiğiniz yiyecekler karneye bağlı değil... Bu insanların şehirlerden BM tarım merkezlerine yönelmesine

neden oldu, bu da şehirlerdeki bazı sorunları hafifletti. Ama kendi kendine çiftçilik aileleri genişlemeye itiyor, bu yüzden Karne Savaşından sonra dünya nüfusu iki katının üzerine çıktı.

“Ayrıca, çocukluğumdan hatırladığım elektrik enerjisi bolluğu da artık yok... herhalde hatırladığınızdan çok daha az. Dünya’da gece gündüz elektrik olan çok az yer var. Sürekli bu durumun geçici olduğunu söylüyorlar, ama on yıldan fazla bir zamandır devam ediyor.”

Bir süre daha böyle devam etti. Eh, lanet olsun, çoğu pek de şaşırtıcı değildi. Son iki yıldır her şeyden çok döndüğümüzde yuvamızın nasıl olacağını konuşmuştuk herhalde. Ne yazık ki tahmin ettiğimiz kötü şeylerin çoğu doğru çıkmış gibiydi, iyi şeylerin ise pek fazlası değil.

Herhalde benim için en kötüsü güzelim park bölgesinin büyük bir bölümünü küçük çiftliklere bölmüş olmalarıydı, Vahşi doğa istiyorsanız, tek bir bitki bile yetiştirilemeyen bir yere gitmeniz gerekiyordu.

Homoluğu seçenlerle onun “üreyenler” dediği insanlar arasındaki ilişkinin çok rahat olduğunu söyledi, ama emin değildim. Eşcinselleri kabullenmek benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı, ama bu kadar çoğuyla baş etmem de hiç gerekmemişti.

Kaba bir soruya cevap olarak pudra ve makyajının cinsel tercihiyle ilgisi olmadığını da söyledi. Bu modaydı, hepsi o. Çağdışı kalıp yüzümle yetinmeye karar verdim.

Yirmi yılda dilin de önemli ölçüde değişmiş olması beni şaşırtmamalıydı. Annem ve babam da her zaman işlerin “tıkırında” olduğunu söyler, esrara “ot” derlerdi.

Dünya’ya dönmeden önce haftalarca beklememiz gerekti. *Anniversary* ile dönecektik, ama önce sökülüp yeniden birleştirilmesi gerekiyordu.

Bu arada iki kişilik rahat odalara yerleştirildik ve tüm askeri sorumluluklarımız kaldırıldı. Çoğumuz günlerini kütüphanede, yirmi iki yılın önemli olaylarını öğrenmeye çalışarak geçiriyordu. Akşamları ise bir Subay kulübü olan Flowing Bowl’da toplanıyorduk. Tabii erlerin girmemesi gerekiyordu, ama gördük ki hiç kimse iki tane parlak savaş şeridi olan biriyle tartışmıyor.

Barda eroin satmalarına şaşırdım. Garson bağımlılıktan korunmak için hafif bir doz alınabildiğini söyledi. Kafam çok kötüyken bir tane denedim. Bir daha mı, asla.

Kıdemli Yüzbaşı Stott Stargate’de kaldı, yeni bir Alpha Vuruş Gücü oluşturuyorlardı. Geri kalanlarımız *Anniversary'ye* bindik ve altı ay boyunca çok zevkli bir yolculuk geçirdik. Cortez her şeyde harfi harfine ordu kurallarına uyulmasında ısrar etmedi, yani Yod-4’ten dönüşümüzden çok daha iyiydi.

8

Üzerinde pek düşünmemiştim, ama tabii ki Dünya'da ünlü olmuştuk: savaştan dönen ilk gaziler. Bizi Kennedy'de Genel Sekreter karşıladı ve bir hafta ziyafetler, davetler, röportajlar ve bunun gibi şeylerle geçti. Oldukça zevkliydi, kazançlı da (Time— Life/Fax'tan bir milyon K kazandım) ama işin esprisi geçip de kendi yolumuza gitmemize izin verilene kadar Dünya'yı pek görmedik.

Grand Central İstasyonundaki tek raylı Washington trenine binip evin yolunu tuttum. Annem beni Kennedy'de karşılamıştı, hüzünlüydü ve yaşlanmıştı, babamın öldüğünü söylemişti. Uçuş kazası. Bir iş bulana kadar onunla kalacaktım.

Washington'un bir uydusu olan Columbia'da yaşıyordu.

Karne Savaşından sonra şehre geri dönmüştü (şehirden 1980'de taşınmıştı) sonra ise yetersiz hizmetler ve suçların artması onu tekrar taşınmaya zorlamıştı.

İstasyonda beni bekliyordu. Yanında siyah vinil üniformalı sarışın bir dev duruyordu, kalçasında barutlu büyük bir tabancası ve sağ elinde pirinçten, sivri başlı bir muşta vardı.

"William, bu koruyucum ve sevgili arkadaşım Carl." Carl muştayı sadece el sıkışmaya yetecek kadar bir süre çıkardı, şaşırtıcı derecede kibardı. "Tanıştığımıza sevindim, Bay Mandella."

Üzerinde parlak turuncu harflerle "Jefferson" yazan bir arabaya bindik. Bir arabaya isim takılması garip gelmişti, ama anladım ki bu Annemle Carl'ın oturdukları gökdelenin adıydı. Araba belediyeye ait olan yüzlercesinden biriydi ve Annem kullanmak için kilometre başına 100K ödüyordu.

Columbia'nın çok güzel olduğunu kabul etmeliydim: düzenli bahçeler ve bir sürü ağaç ve çimler. Garip yerlerinden ağaçlar çıkmış konik granit yığınları olan apartmanlar bile binadan çok dağlara benziyorlardı. Bu dağlardan birinin eteklerine doğru sürdük, başka birkaç arabanın park

edilmiş olduğu iyi aydınlatılmış bir koridora indik. Carl tek çantamı asansöre kadar taşıyıp yere bıraktı.

“Bayan Mandella, sizce de uygunsa gidip saat beş gibi Bayan Freeman’ı almam gerek. West Branch’de.”

“Tabii Carl, William benimle ilgilenir. Biliyorsun, o bir asker.” Bu doğruydu, birini öldürmenin sekiz sessiz yolunu öğrendiğimi hatırlıyordum. Başım çok sıkışırsa belki de Carl’ınki gibi bir iş bulabilirdim.

“Doğru... tabii, söylemiştiniz. Nasıl bir şeydi dostum?”

Otomatik olarak “Çoğunlukla sıkıcıydı," dedim. “Sıkılmadığında da korkuyorsun.”

Bilge bir ifadeyle başını salladı, “ben de öyle duymuştum. Bayan Mandella, altıdan sonra boş olacağım. Tamam?”

“Tamam Carl.”

Asansör geldi ve uzun boylu, sıska bir çocuk dışarı çıktı, dudaklarının arasında yanmayan bir esrarlı sigara sallanıyordu. Carl parmaklarını muştasında dolaştırdı ve çocuk hızla uzaklaştı.

“Şu asansörcülere dikkat edin. Kendinize iyi bakın, Bayan Mandella.”

Asansöre bindik ve Annem 47’ye bastı. “Asansörcü nedir?”

“Ha, onlar sadece asansörlerde inip çıkarak koruyucusu olmayan savunmasız insanlar arayan genç çocuklar. Burada fazla sorun olmuyorlar.” Kırkyedinci kat dükkanlar ve bürolarla dolu koca bir çarşıydı. Bir yiyecek dükkanına girdik.

“Karneni aldın mı, William?” Ona almadığımı, ama Güç’ün bana yüz bin “kalori” değerinde yolculuk bileti verdiğini ve sadece yarısını kullandığımı söyledim.

Biraz karışıktı, ama bize açıklamışlardı.

Dünya tek bir para birimine geçince karneleri ortadan kaldırmak için bunu bir şekilde yiyecekle bağdaştırmaya çalışmışlar, böylece yeni birim olan K’yı, yani kilokaloriyi çıkarmışlardı, çünkü yiyeceklerin enerji eşdeğerini ölçmekte kullanılan birim buydu. Ama tabii ki günde 2,000 kilokalorilik biftek yiyen biri aynı miktarda ekmek yiyen birinden daha fazla ödemek zorunda. Bu yüzden değişken bir “karne faktörü” çıkardılar, öyle karışıktı ki kimse anlayamamıştı. Birkaç hafta sonra tekrar karneleri kullanmaya başlamışlardı, ama işleri daha basitleştirmek için yiyeceklerin kilokalorilerine artık “kalori" diyorlardı. Bence tekrar dolara dönseler bunca

dert açmamış olurlardı, ya da rubleye ya da kilokalori hariç neye olursa olsun...

Tahıl ve baklagiller hariç yiyecek fiyatlan şaşırtıcıydı. Paraya kıyıp biraz iyi kırmızı et almakta ısrarlıydım: 1500 kalorilik sığır eti, 1730K tutmuştu. Soya fasulyesinden yapılmış aynı miktarda sahte biftek ise 80K idi.

Ayrıca 140K'ya bir baş lahana ve 175K'ya küçük bir şişe zeytinyağı aldım. Annem biraz sirkesi olduğunu söyledi. Biraz mantar alıyordum; ama onlardan yetiştiren bir komşusu olduğunu ve balkonundaki bahçesinden bir şeylerle takas edebileceğini söyledi.

Doksan ikinci kattaki dairesine çıktığımızda, evin küçüklüğü için özür diledi. Bana o kadar küçük gelmemişti, ama o hiç uzay gemisinde yaşamamıştı.

Bu kadar yüksekte bile pencerelerde parmaklıklar vardı. Kapının dört ayrı kilidi vardı, biri çalışmıyordu çünkü levyeyle kırılmıştı.

Annem etten köfte yapmak için içeri gitti ve akşam faksını alıp oturdum. Küçük bahçesinden birkaç havuç alıp mantarcı kadını çağırdı, kadının oğlu gelip alışverişi yaptı. Kolunun altında kısa namlulu bir tüfek vardı.

Mutfağa seslendim. “Anne, *Star'ın* gerisi nerede?”

“Hepsi orada sanıyorum. Ne arıyordun?”

“Şey... ilanlar bölümünü buldum, ama ‘İş İlanları’ yok.”

Güldü. “Oğlum, on yıldır ‘İş İlanı’ verilmiyor. İşler devletin elinde... yani çoğu.”

“Herkes devlet için mi çalışıyor?”

“Hayır, öyle değil.” Ellerini eski bir havluyla kurulayarak içeri girdi. “Bize söyledikleri, devletin tüm doğal kaynakların dağıtımını üstlendiği. Ve boş işlerden daha değerli pek fazla kaynak yok."

“Tamam, yarın gidip konuşurum."

“Zahmet etme, oğlum. Güçten ne kadar emeklilik ücreti aldığını söylemiştin?”

“Ayda yirmi bin K. Uzun süre yetmez.”

“Yetmez. Ama babanın emekli aylığı bana onun yarısından da azını veriyordu ve bana iş vermediler. İşler ihtiyaca göre veriliyor. İş Bulma Kurumu'nun senin işe ihtiyacın olduğunu düşünmesi için pirinç ve suyla yaşıyor olman gerek.”

“Kahretsin, bu bürokrasi... parayla ayarlayabileceğim biri olmalı, bana iyi bir iş... ”

“Hayır. Üzgünüm, ama bu BM’nin kesinlikle satın alınamayacak bir bölümü. Tüm olay sibernetik, insan eli değmiyor. O yüzden... ”

“Ama bana *senin* bir işin olduğunu söylemiştin!”

“Oraya geliyorum. İşin olmasını çok istiyorsan, bir aracıya gidip elden düşme bir iş bulabilirsin.”

“Elden düşme iş mi? Aracı mı?”

“Benim işimi örnek al oğlum. Hailey Williams diye bir kadının bir hastanede bir işi var, kan analizi yapan bir aleti, bir kromatografi makinesini çalıştırıyor. Haftada 12000K için haftada 6 gece çalışıyor. Çalışmaktan çok yoruluyormuş, bu yüzden bir aracıya gidip işinin boş olduğunu söylemiş.

“Bundan bir süre önce aracıya listesine girebilmek için ön ücreti olan 50000K’yı vermiştim. O da gelip bana işi tarif etti ve ben de olur, yaparım dedim. O kabul edeceğimi biliyordu ve sahte kimlikle üniformayı önceden hazırlamıştı. Bayan Williams’ı tanıyabilecek bazı yöneticilere de küçük rüşvetler verdi.

“Bayan Williams makineyi nasıl çalıştıracağımı gösterip gidiyor. Hâlâ haftada 12000K alıyor, ama yarısını bana ödüyor. Ben de aracıya yüzde on veriyorum ve bana da haftada 5400K kalıyor. Babanın emekli aylığından gelen 9 kağıt da eklenince bu beni oldukça iyi idare ediyor.”

“Sonrası biraz karışık. Elimde çok para ama çok az zaman olunca tekrar aracıya gittim ve işimin yarısını vermeyi önerdim. Ertesi gün Hailey Williams kimliği olan bir başka kız çıkageldi. Ona makineyi nasıl çalıştıracağını gösterdim, artık Pazartesi— Çarşamba—Cuma o geliyor. Gerçek maaşımın yarısı 2700K, o da bunun yarısını, yani 1350K alıyor ve aracıya 135 ödüyor.”

Kağıt ve bir yazgaç alarak birkaç hesap yaptı. “Yani gerçek Hailey Williams hiçbir iş yapmadan haftada 6000K alıyor. Ben 4050 K’ya haftada üç gün çalışıyorum. Yardımcım 1115 K’ya üç gün çalışıyor. Aracı ücret olarak 100,000K ve haftada 735K alıyor. Dengesiz, değil mi?”

“Hmm... Biraz. Ayrıca sanırım tamamen yasadışı, değil mi?”

“Aracı için. İş Bulma Kurumu durumu anlarsa diğer herkes işini kaybeder ve yenisini bulmak zorunda kalır. Ama aracının beyni silinir.”

“Hâlâ elli tekliği verebilecekken bir aracı bulsam iyi olacak galiba." Aslında hâlâ üç milyondan fazla param vardı, ama kısa bir süre içinde çoğunu harcamayı planlıyordum. Lanet olsun, çalışarak kazanmıştım.

Ertesi gün çıkmaya hazırlanırken annem bir ayakkabı kutusu getirdi. İçinde klipsli bir kılıf içinde küçük bir tabanca vardı.

“Bu babanındı,” diye açıkladı. “Koruyucun olmadan çarşıya gitmeyi düşünüyorsan bunu takman iyi olur.”

İnanılmaz derecede ince kurşunları olan barutlu bir tabancaydı. “Babam bunu hiç kullandı mı?”

“Birçok defa... ama sadece asansörcüleri ve soyguncuları kaçırmak için. Kimseyi gerçekten vurmadı.”

“Silaha ihtiyacım olduğu konusunda herhalde haklısın,” diyerek geri koydum. “Ama biraz daha büyük bir şey almam gerek. Yasal olarak alabilir miyim?”

“Tabii, çarşıda bir silah dükkanı var. Sabıka kaydın olmadığı sürece istediğini alabilirsin.” Güzel; küçük bir cep lazeri alırdım. Barutlu bir tabancayla duvarı bile zor vururdum.

“Ama... William, en azından buraları tanıyana kadar bir koruyucu tutsan kendimi çok daha rahat hissederdim.” Resmi bir Eğitimli Katil olarak, tutabileceğim soytarıların hepsinden daha sert olacağımı düşünüyordum.

“Düşüneceğim Anne. Endişelenme, bugün çarşıya bile gitmeyeceğim, sadece Hyattsville’e."

“Orası da o kadar kötü."

Asansör geldiğinde doluydu. Biri girerken bana donuk bir ifadeyle baktı, benden biraz daha büyük, tıraşlı ve iyi giyimli biriydi. Düğmelere uzanmam için geri çekildi. 47’ye bastım ve hareketinin kibarlık için olmayabileceğini düşünerek arkama döndüğümde, beline sıkışmış bir metal çubuğu çıkarmaya çalıştığını gördüm. Pelerininin içine saklamıştı.

Olmayan silahıma doğru uzanarak “Hadi ahbap," dedim. “Gebermek mi istiyorsun?”

Çubuğu çıkarmıştı ama kaldırmadan yanında tuttu. “Gebermek mi?”

“Ölmek. Ordu deyimi.” Ona doğru bir adım attım, hatırlamaya çalışıyordum. Dizinin hemen altına tekme at, sonra kasığına ya da böbreğine. Böbreği seçtim.

“Hayır.” Çubuğu beline geri soktu. “'Gebermek' istemiyorum.” 47’de kapı açıldı ve geri geri çıktım.

Silah dükkanı baştan aşağı parlak beyaz plastik ve siyah metalle kaplıydı. Ufak tefek kel bir adam benimle ilgilenmek için yaklaştı. Omuz askısında bir tabanca taşıyordu.

“Size de iyi sabahlar, efendim,” dedi ve kıkırdadı. “Bugün ne arzu ederdiniz?”

“Hafif cep lazeri,” dedim. “Karbondioksitli.” Tuhaf bir ifadeyle baktı ve sonra gülümsedi. “Hemen geliyor, efendim.” Kıkırdadı. “Bugünün özel servisi, birkaç da takiyon bombası ekliyorum.”

“İyi.” Gerekli olabilirdi.

Bir şeyler bekleyerek yüzüme baktı. “Ee? Aklından ne geçiyor?"

“Ne?”

“Tamam adamım; beni güldürdün, şimdi istediğini söyle. Lazer ha.” Kıkırdadı.

Anlamaya başlıyordum. “Yani lazer alamam.”

“Tabii ki alamazsın tatlım,” dedi ve yüzünü ekşitti. “Bilmiyor muydun?”

“Uzun süredir ülke dışındaydım.”

“Herhalde dünya demek istiyorsun. Uzun süredir dünya dışındaydım” Silahını daha rahat alabileceği şekilde sol elini kalçasına koydu. Göğsünün arasını kaşıdı.

Hiç kıpırdamadan durdum. “Haklısın. Güçten yeni ayrıldım.”

Ağzı bir karış açık kaldı. “Hey, kafa bulmuyorsun değil mi? Uzayda onları temizliyordun ha?”

“Öyle.”

“Hey, şu yaşlanmadığınız saçmalığı, hepsi uydurma değil mi?”

“Oh, o doğru. Ben 1975’te doğdum.”

“Vay, lanet... olsun. Neredeyse benim kadar yaşlısın.” Kıkırdadı. “Bunun sadece devletin uydurduğu bir şey olduğunu sanmıştım.”

“Her neyse... lazer alamayacağımı söylüyorsun... ”

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Ben yasal bir dükkan işletiyorum.”

“Ne alabilirim?”

“Oh, tabanca, tüfek, pompalı tüfek, bıçak, zırh... ama lazer, patlayıcı ya da tam otomatik silahlar olmaz.”

“Bir tabanca göreyim. Elindekilerin en büyüğünü.”

“Ah. Elimde tam sana göre bir şey var.” Beni bir vitrine götürdü ve arkasını açarak koca bir altıpatlar çıkardı.

“Kırkdörtlük altıpatlar.” İki eliyle tarttı. “Dinozoru bile durdurur. Gerçek Eski Batı tarzı. Kesme kurşun ya da dağılan kurşun.”

“Dağılan kurşun mu?”

“Evet... ha, bunlar küçük dartlara benzer. Ateş ettiğinde yayılarak giderler. Böyleyken ıskalaman zor.”

Benim tarzım gibiydi. “Deneyebileceğim bir yer var mı?”

“Tabii, tabii, arkada bir atış alanı var. Yardımcımı çağırayım.” Bir zil çaldı ve biz arkadayken dükkana bakmak için bir çocuk geldi. Giderken kırmızı-yeşil bir mermi kutusu aldı.

Atış alanı iki bölümdü, plastik şeffaf bir kapısı olan küçük bir bekleme odası ve kapının diğer tarafında bir ucunda bir masa, diğerinde ise hedefler olan uzun bir koridordan oluşuyordu. Hedeflerin arkasında ise mermileri sektirip suyla dolu bir havuza düşüren metal bir plaka vardı.

Tabancayı doldurup masanın üzerine bıraktı. “Lütfen kapı kapanana kadar alma.” Bekleme odasına gitti, kapıyı kapattı ve eline bir mikrofon aldı. “Tamam, ilk defasında iki elinle kavrasan iyi olur.” Öyle yaptım, kol mesafesindeki başparmak kadar görünen kare şeklinde bir kağıt olan merkez hedefle bir hizaya getirdim. Yaklaşacağımdan bile şüpheliydim. Tetiği çektim ve kolayca geri geldi, ama hiçbir şey olmadı.

Hafif bir kıkırdamayla mikrofondan “Hayır, hayır,” dedi. “Gerçek Eski Batı tarzı. Horozu geri çekeceksin.”

Tabii, tıpkı filmlerdeki gibi. Horozu geri çektim, tekrar nişan aldım ve tetiği çektim.

Çıkan ses öyle yüksekti ki yüzümü sızlattı. Silah geri tepti, neredeyse alnıma çarpıyordu. Ama üç merkez hedef de yok olmuştu: sadece havada uçuşan küçük kağıt parçacıkları vardı.

“Alıyorum.”

Bana bir bel kılıfı, yirmi kurşun, bir göğüs ve sırt zırhı ve çizmede saklanabilen bir bıçak sattı. Kendimi savaş giysisinde olduğundan daha çok silah yüklü hissettim. Ama bu sefer taşıyabilmem için waldolar yoktu.

Tek raylı trenin her vagonunda iki nöbetçi vardı. Üzerimdeki bütün bu ağır silahların abartılı olduğunu düşünüyordum, Hyattsville istasyonunda inene kadar.

Hyattsville’de inen herkes ya baştan aşağı silahlıydı ya da bir koruyucusu vardı. İstasyonun çevresinde gezinen herkes silahlıydı. Polisler lazer taşıyordu.

Bir “taksi çağırma” düğmesine bastım ve ekranda sıra numaramın 3856 olduğu yazdı. Bir polise sordum ve bana sokakta beklememi söyledi; gelene kadar tüm mahalleyi iki kez dolaşacaktı.

Beklediğim beş dakika boyunca iki kez uzaktan gelen silahlı çatışma sesleri duydum. Zırhı aldığıma memnundum.

Sonunda taksi geldi. Elimle işaret edince kaldırıma yanaştı, durduğunda kapı kayarak açıldı. Hatırladığım otomatik taksilere benziyor gibiydi. Çağıranın ben olup olmadığımı anlamak için parmak izimi kontrol ederken kapı açık kaldı, sonra çarparak kapandı. Kalın çeliktendi. Camlar dışarıyı bozuk ve bulanık gösteriyordu; herhalde kalın kurşun geçirmez plastikti. Pek de hatırladığım gibi değildi.

Hyattsville'de aracıyla buluşacağım barın adres kodunu bulmak için pis bir kitapçığın sayfalarını karıştırmam gerekti. Kodu girdim ve arkama yaslanıp çevremdeki şehri izlemeye koyuldum.

Şehrin bu kısmı çoğunlukla evdi: geçen yüzyılın ortalarında inşa edilmiş gri renkli toplu konutlar, daha modern, planlı yapılar ve arada bir de yüksek, tepesi cam kırıkları ya da dikenli tellerle kaplı tuğla ya da beton duvarların ardındaki müstakil evler yer bulmak için birbirlerini sıkıştırıyorlardı. Birkaç kişi elleri silahlarında, sokaklarda hızla yürüyerek bir yerlere gidiyorlardı. Gördüklerimin çoğu ya kapı ağızlarında oturmuş esrar içiyor, ya da altı kişiden az olmayan gruplar halinde vitrinlerin civarında geziyorlardı. Her şey pis ve karmakarışıktı. Su olukları çöplerle tıkanmıştı ve kağıt parçaları rüzgarla hafif trafikte uçuşuyordu.

Ama nedeni belliydi; sokak temizlikçiliği herhalde oldukça riskli bir işti.

Taksi Tom & Jerry'nin Bar ve Lokantası'nın önünde kenara çekti ve 430K ödedikten sonra inmeme izin verdi. Elim tabancamın üzerinde olarak kaldırıma indim, ama etrafta kimse yoktu. Bara daldım.

İçerisi şaşırtıcı derecede temizdi, hafifçe aydınlatılmış, yapay deri ve yapay çamla döşenmişti. Bara yaklaştım ve 120K'ya biraz sahte burbonla gerçek olduğunu sandığım su aldım. Su 20K'ydı. Bir garson kız tepsisiyle geldi.

"Bir tane çakmaz mısın, kardeşim?" Tepside bir sıra modası geçmiş şırıngalardan vardı.

"Bugün değil, sağ ol." Eğer "çakacak" olsam aerosol kullanırdım. İğneler sağlıksız ve can yakıcı görünüyorlardı.

Malı bara bıraktı ve yanımdaki tabureye kuruldu. Çenesini avucuna dayadı ve barın arkasında duran aynadaki görüntüsüne baktı. "Tanrı'm. Şu Salı günleri."

Bir şeyler geveledim.

“Ayaküstü için arkaya gitmek ister misin?” Elimden geldiğince ifadesiz bir yüzle ona baktım. Türe benzer bir kumaştan yapılmış kısacık bir etek giyiyordu, o da önünde küçük bir V şeklinde aralanmış, kalça kemiklerini ve cinsel organının ağartılmış tüylerini belli ediyordu. Herhalde hiçbir şey onu kapalı tutamaz, diye düşündüm. Fena değildi, yirmilerinin sonlarından kırklarının başlarına kadar herhangi bir yaşta olabilirdi. Bugünlerde kozmetik cerrahi ve makyajla neler yapabildiklerini bilemezdim. Belki de annemden daha yaşlıydı.

“Yine de sağ ol.”

“Bugün istemiyorsun ha?”

“Öyle.”

“İstersen sana tatlı bir delikanlı...”

“Hayır. Hayır, teşekkürler.” Ne dünya ama. *Homo Sapien’den* bile daha eski bir ifadeyle aynaya bakarak yüzünü astı. “Beni beğenmedin.”

“Beğendim. Ama buraya gelme nedenim bu değil.”

“Tamam... herkesin zevki farklı.” Omuzlarını silkti. “Hey Jerry. Bana ufak bir bira ver.”

Getirdi.

“Lanet olsun, çantam sıkışmış. Bayım, kırk kalori borç verir misiniz?” eksiksiz bir ziyafet bile çekebilecek kadar karne biletim vardı. Bir ellilik yırtıp barmene verdim.

“Tanrı’m.” Bakakaldı. “Ay sonunda nasıl bütün bir defter aldın?”

Elimden geldiğince kısa bir şekilde kim olduğumu ve bu kadar kaloriyi nasıl alabildiğimi anlattım. Postada beni bekleyen iki aylık defter daha vardı ve Güç’ün verdiklerini daha kullanmamıştım bile. Benden on tekliğe bir defter almayı teklif etti, ama bir seferde birden fazla yasadışı işe bulaşmak istemiyordum.

İki adam geldi, biri silahsızdı, diğerinin ise hem tabancası hem de kısa namlulu bir tüfeği vardı. Koruyucu kapının yanına oturdu ve diğeri bana yaklaştı.

“Bay Mandella?”

“Evet benim.”

“Bir masaya geçelim mi?” Adını söylemedi.

Bir fincan kahve aldı, ben de bir büyük bardak bira içiyordum. “Yazılı kayıt tutmam, ama mükemmel bir hafızam vardır. Bana ne tür bir iş

aradığından söz et, vasıflarının ne olduğundan, ne kadar maaşı kabul edeceğinden ve bu gibi şeylerden.”

Ona fizik eğitimimi kullanabileceğim öğretmenlik ya da araştırma, hatta mühendislik yapabileceğim bir iş için beklemeyi tercih edeceğimi söyledim. Bir süre gezip para harcamayı düşündüğüm için iki üç ay işe ihtiyacım olmayacaktı. Ayda en az 20,0O0K istiyordum, ama ne kadarını alacağım ne tür bir iş olduğuna bağlıydı.

Sözümü bitirene kadar tek kelime etmedi. “Tamam. Şimdi, korkarım... fizikle ilgili bir iş bulman zor olacak. Öğretmenlik kalktı; kişinin sürekli herkesin gözünün önünde olacağı işler de sağlayamam. Araştırmaya gelince; şey, diploman nerdeyse çeyrek yüzyıllık. Okula dönmen gerekebilir, belki beş ya da altı yıl.”

“Bunu yapabilirim,” dedim.

“Gerçekten para edecek tek özelliğin savaş deneyimin. Sana bir koruyuculuk ajansında yirmi teklikten bile fazlasına bir yöneticilik bulabilirim. Kendin koruyucu olursan da buna yakın kazanabilirsin.”

“Sağ ol, ama başkasının kıçı için başımı derde sokmam.”

“Tamam. Seni suçladığımı söyleyemem.” Kahvesini uzun bir yudumda bitirdi. “Eh, ben kaçıyorum, yapacak binlerce işim var. Seni de aklımda tutacak ve bazı kişilerle konuşacağım."

“Güzel. Birkaç ay sonra görüşürüz.”

“Tamam. Randevu vermeye gerek yok. Her gün on birde buraya bir kahve içmeye gelirim. Uğraman yeter.”

Biramı bitirip eve dönmek için bir taksi çağırdım. Şehirde dolaşmak istiyordum, ama annem haklıydı. Önce bir koruyucu tutacaktım.

9

Eve döndüğümde telefonun açık mavi ışığı yanıp sönüyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum, ben de “Operatör”e bastım.

Ekranda güzel bir genç kız yüzü belirdi. “Jefferson operatörü,” dedi. “Yardım edebilir miyim?”

“Evet... mavi ışığın yanıp sönmesi ne anlama geliyor?”

“Ne?"

“Telefonda mavi... ”

“Sen ciddi misin?” Bu tür konuşmalardan sıkılmaya başlamıştım.

“Bu uzun hikaye. Ciddiyim, bilmiyorum.”

“Mavi yanıp söndüğünde operatörü araman gerek.”

“Tamam, buradayım işte.”

“Hayır, beni değil, *gerçek* operatörü. Dokuza bas. Sonra da sıfıra.”

Öyle yaptım ve bir kocakarı çıktı. “Operatör.”

“Ben 301—52—574—3975’den William Mandella. Sizi aramam gerekiyormuş.”

“Bir saniye.” Görüş alanının dışına uzanıp bilgisayara bir şeyler yazdı. “605—19—550—2027’den aranmışsınız.”

Telefonun yanındaki bloknota not aldım. “Neresi orası?”

“Bir saniye. Güney Dakota.”

“Teşekkürler.” Güney Dakota’da hiç kimseyi tanımıyordum.

Telefonu sevimli, yaşlı bir kadın açtı. “Evet?”

“Şey... beni bu numaradan aramışlar... ben...”

“Oh. Çavuş Mandella! Bir saniye.”

Bir saniye boyunca köşegen şeklindeki bekleme görüntüsünü izledim ve elli saniye kadar daha. Sonra bir kafa yaklaştı.

Marygay. “William. Seni aramaktan canım çıktı.”

“Benim de hayatım. Güney Dakota’da ne işin var?”

“Ailem burada küçük bir komünde yaşıyor. Telefona gelmem o yüzden bu kadar uzun sürdü.” Kir içindeki ellerini kaldırdı. “Patates ekiyordum.”

“Ama kayıtlar... kontrol ettiğimde... Tucson’daki kayıtlar annen ve babanın öldüğünü söylemişlerdi.”
“Hayır, onlar sadece sürgün... sürgünleri biliyor musun? Yeni bir isim, yeni bir hayat. Bana da bir kuzenim söyledi.”
“Şey... şey, nasılsın? Çiftlik hayatı nasıl?”
“Sana ulaşmaya çalışmamın nedenlerinden biri de bu. Sıkıldım Willy. Çok sağlıklı, çok güzel, ama ben masraflı ve adi bir şeyler yapmak istiyorum. Doğal olarak aklıma sen geldin.”
“İltifat ediyorsun. Seni sekizde alayım mı?” Telefonun üzerindeki bir saate baktı. “Hayır, bak, ikimiz de bir güzel uyuyalım. Hem diğer patatesleri de bitirmem gerek. Yarın... onda Ellis Island jet alanında buluşalım. Hmm... Trans World danışma masasında.”
“Tamam. Nereye rezervasyon yaptıralım?” Omuzlarını silkti. “Bir yer seç.”
“Londra oldukça adiydi.”
“İyi fikir. Birinci sınıf mı?”
“Başka ne olabilir? Hava gemilerinden birinde bir daire ayırtırım.”
“Güzel. Harika. Yanıma kaç günlük eşya alayım?”
“Giysileri yolda alırız. Hafif yolculuk edelim. Adam başı bir dolu cüzdan, o kadar.”
Kıkırdadı. “Harika. Yarın saat onda.”
“Tamam... Ha... Marygay, silahın var mı?”
“O kadar kötü mü?”
“Washington’da öyle.”
“Tamam, bir tane alırım. Babamın şöminenin üstünde iki silahı var. Sanının Tucson’dan kalmışlar.”
“Umalım ki onlara ihtiyacımız olmasın.”
“Willy, biliyorsun sadece süs olacak. Bir Tauranlı bile öldürememiştim.”
“Tabii.” Bir an birbirimize baktık. “Öyleyse yarın saat onda.”
“Tamam. Seni seviyorum.”
“Ah...”
Yine kıkırdadı ve telefonu kapattı.
Bir seferde bu kadar çok şeyi düşünemezdi.
Hava gemisi için iki kişilik dünya turu bileti aldım; sürekli doğuya gittiğiniz sürece istediğiniz kadar gidebiliyordunuz. Ellis’e otomatik taksi

ve tek raylı trenle gitmem iki saatten biraz fazla sürdü. Erken gelmiştim, Marygay de öyle.

Gişedeki kızla konuşuyordu ve geldiğimi görmedi. Giysisi çok dikkat çekiciydi, birbirini tutan ellerden oluşan bir deseni olan ve tüm vücudunu kaplayan plastik bir tulum; ve görüş açısı değiştikçe stratejik yerlerdeki bazı eller şeffaflaşıyordu. Tüm vücudu güneşten kızarmıştı. İçime yayılan duygu saf şehvet mi yoksa daha karmaşık bir şey miydi bilmiyorum. Koşup arkasına geçtim.

"Üç saat boyunca ne yapacağız?" diye fısıldadım.

Dönüp hemen sarıldı ve gişedeki kıza teşekkür etti, sonra elimi tutup beni kaldırıma çekti.

"Eh... Nereye gidiyoruz?"

"Soru sorma, Çavuş. Sadece beni izle."

Bir yürüyen kaldırıma çıktık ve doğuya doğru giden bir tanesine geçtik.

Masum bir sesle "Bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?" diye sordu.

Elimden geldiğince şehvetle baktım. "Alternatifler ne?"

Neşeyle kahkaha attı. Birçok kişi bize baktı.

"Bir saniye... burası!" İndik. "Odacıklar" yazılı bir koridordu. Elime bir anahtar tutuşturdu.

O lanet plastik tulum statik elektrik yüklüydü. Odacık sadece büyük bir su yatağından ibaret olduğundan, ilk sarsıntıda neredeyse boynumu kırıyordum.

Kendime geldim.

Yüz üstü yatıyor, tek taraflı camdan kalabalığın içinde koşuşturan insanları izliyorduk. Marygay bir esrarlı sigara uzattı.

"William, o şeyi hiç kullandın mı?"

"Hangi şeyi?"

"Şu Hawgleg'i. Tabancayı."

"Sadece bir kere ateşledim, satın aldığım dükkanda."

"Birine nişan alıp onu dağıtabileceğine inanıyor musun?"

Hafif bir nefes çekip geri verdim. "Aslında bunu pek düşünmemiştim. Dün gece konuşana kadar."

"Ee?"

"Ben... gerçekten bilmiyorum. Yalnızca Aleph'te, hipnotik etki altındayken insan öldürdüm. Ama adam beni öldürmeye çalışıyorsa... bunun beni rahatsız edeceğini sanmıyorum. Neden etsin ki?"

Duraksamadan “Hayat,” dedi, “hayat...”

“Hayat ortak bir amaç için ortalıkta dolanan bir hücre yığınıdır. Ve o ortak amaç kıçıma sahip olmaksa...”

“Oh, William. Tıpkı Cortez gibi konuşuyorsun.”

“Cortez sayesinde yaşıyoruz.”

“Pek çoğumuz değil,” diye kestirip attı.

Yana kayıp tavandaki çinilere baktım. Parmağıyla teri kenara iterek göğsümde küçük şekiller çizdi. “Üzgünüm, William. Sanırım ikimiz de uyum sağlamaya çalışıyoruz.”

“Boş ver. Zaten haklısın da.”

Uzun süre konuştuk. Marygay’in tanıtım turlarımızdan beri (ki onlarda çok sıkı güvenlik önlemleri vardı) gittiği tek şehir merkezi Sioux Şelalesi’ydi. Ailesi ve komünün koruyucusuyla gitmişti. Washington’un hafifletilmiş bir versiyonu gibiydi: sorunlar aynıydı, ama o kadar berbat değildi.

Rahatsız olduğumuz şeyleri saydık: şiddet, hayat pahalılığı, her yerde çok fazla insan olması. Homoları da ekleyecektim, ama Marygay buna yol açan sosyal dinamiği görmezden geldiğimi söyledi; bunun olması kaçınılmazdı. Kendisinin hoşlanmadığı tek sonucunun en güzel erkeklerin çoğunun devreden çıkması olduğunu da söyledi.

Ve esas sorun her şeyin biraz daha kötüleşmiş, en iyi ihtimalle aynı kalmış olmasıydı. Yirmiiki yılda günlük hayatın en azından bazı yönlerinin önemli ölçüde gelişmiş olmasını bekliyorduk. Babası her şeyin nedeninin Savaş olduğunu düşünüyordu: UNEF en ufak bir yetenek kırıntısı gösteren herkesi çekip almıştı; en iyiler de Seçkin Askerler Yasası’na takılmış ve sonuçta ölmeye gitmişlerdi.

Babasına katılmamak mümkün değildi. Geçmişte savaşlar sosyal reformları hızlandırmış, teknolojik gelişmeler sağlamış, hatta sanatsal yaratıcılığı ateşlemişlerdi. Bu savaş ise özellikle bu olumlu yan etkilerin hiçbirini sağlamamak için yapılmış gibiydi. Yirminci yüzyılın sonlarındaki bu tür teknolojik gelişmeler (takiyon bombaları ve iki kilometre uzunluğundaki savaş gemileri gibi) olsa olsa para ve var olan mühendislik tekniklerinin bir arada kullanılmasıyla yapılabilecek ilginç gelişmelerdi. Sosyal reform mu? Dünya resmen sıkıyönetimle yönetiliyordu. Sanata gelince, iyisiyle kötüsünü ayırabileceğimden emin değilim. Ama sanatçıların bir bakıma yaşadıkları zamanın öfkesini yansıtmaları gerekir…

Resim ve heykeller işkence ve karanlık bunalımlarla doluydu; filmler durgun ve konusuzdu; müzik eski kalıpların nostaljik tekrarlarının etkisindeydi; mimari genellikle herkese başını sokacak bir yer bulmaya yönelikti; edebiyat ise neredeyse hiç anlaşılmıyordu. İnsanların çoğu hayatlarını fazla tehlikeye atmadan birkaç ekstra K ya da karne bileti bulmak için devleti kandırmanın yollarını aramakla zamanlarını geçiriyordu.

Ve geçmişte, ülkesi savaşa girmiş olan insanlar sürekli savaşla ilgilenirlerdi. Gazeteler raporlarla dolu olurdu; cepheden gaziler dönerdi; bazen cephe şehrin göbeğine taşınır, istilacılar Ana Cadde'de yürürler ya da gece bombaların ıslıkları duyulurdu ama her zaman ya zafere yaklaşma ya da en azından yenilgiyi geciktirme hissi olurdu. Düşman somut bir şeydi, anlayabileceğiniz, nefret edebileceğiniz, propagandacıların canavar yapabileceği bir şey.

Ama bu savaş... düşman kabuslardan çok çizgi filmlere konu olabilecek, doğru dürüst anlaşılmayan garip bir organizmaydı. Savaşın cephe gerisindeki temel etkisi duygusal değil ekonomikti; daha fazla vergi, ama aynı zamanda daha fazla iş. Yirmi iki yıl sonra sadece yirmi yedi gazi döndü, bir geçit törenine bile yetmezdi. Birçokları için savaşın en önemli gerçeği, birden bitecek olursa Dünya ekonomisinin çökecek olmasıydı.

***

Hava gemisine, yörüngeye oturana kadar yükselip sonra yanaşan motorlu küçük hava araçlarıyla biniliyordu. Bir memur çantalarımızı aldı ve görevliye silahlarımızı gösterip dışarı çıktık.

Uçuştaki hemen hemen herkes gezinti güvertesine çıkmış, Manhattan'ın ufukta ağır ağır yaklaşmasını izliyordu. Ürkütücü bir görüntüydü. Çok durgun bir gündü, bu yüzden binaların alttaki otuz kırk katı sise gömülüydü. Bir bulutun, bir fırtına bulutunun üzerine kurulmuş bir şehir gibiydi. Bir süre seyrettik ve yemek için içeri girdik.

Servis iyi, yemek basitti: sığır filetosu, iki sebze, şarap. Yemekten sonra da peynir ve meyve ve biraz daha şarap. Karne biletleriyle uğraşmaya gerek yoktu; karne yasalarındaki bir boşluk sayesinde ya da kıtalararası taşımacılıkta yolculuk sırasında yenilen yiyecekler için karne gerekmiyordu.

Atlantiği üç tembel, rahat günde geçtik. Dünya'dan ayrıldığımızda hava gemileri yeni çıkmıştı, şimdi ise yirminci yüzyılın finansal açıdan başarılı

az sayıdaki işinden biri olmuşlardı... Onları yapan şirket kullanılmayan birkaç nükleer silah satın almıştı; bombadaki boyutta bir plütonyum külçesi tüm filoyu yıllarca havada tutabilirdi. Zaten bir kez havalandılar mı hiç inmiyorlardı. Düzenli olarak gelen mekiklerden malzeme alıp bakımı yapılan bu uçan oteller dokuz milyar insanın yiyecek bir şey bulmak zorunda olduğu ve neredeyse kimsenin yeterince bulamadığı bir dünyadaki son lüks kalıntısıydı.

Londra havadan bakınca New York City kadar berbat görünmüyordu; Thames zehir dolu olsa da hava temizdi. Çantalarımızı aldık, silahlarımızı istedik ve Londra Hilton'un çatısındaki bir VTO alanına indik. Otelden iki tane triklet kiraladık ve saygın Cafe Royal'de akşam yemeği yemek üzere ellerimizde haritalarla Regent Caddesi'ne doğru yola koyulduk.

Trikletler küçük, zırhlı araçlardı, devrilmemeleri için ciroskopik olarak sabitlenmişlerdi. Londra'nın gezdiğimiz yerleri için aşırı bir tedbir gibi görünüyordu, ama Washington kadar belalı yerler de olacağını talimin ediyordum.

Bir tabak salamura geyik eti aldım, Marygay de alabalık aldı; ikisi de harika ama son derece pahalıydı. Pelüş, aynalar ve yaldızlarla kaplı, bir düzine masa dolu olmasına rağmen çok sessiz olan koca salon önce beni biraz ürküttü ve fısıltıyla konuştuk, sonra bunun aptalca olduğunu fark ettik.

Kahveden sonra Marygay'e ailesinin sorununu sordum.

"Oh, bu hep oluyor," dedi. "Babam karne biletleriyle ilgili bir şeye bulaşmış. Karaborsadan aldığı bazı biletler sahte çıkmış. Bu ona işine maloldu, herhalde hapse de girerdi, ama mahkemesini beklerken bir insan avcısı gelip onu aldı."

"İşçi hırsızı mı?"

"Evet öyle. Tüm komün organizasyonlarında var. Çiftliklerde çalışacak güvenilir işçilere ihtiyaçları var, sürekli çalışacak... işler sıkışınca aletlerini bırakıp gitmeyecek adamlara. Hemen hemen herkes hayatta kalacak kadar yardım alıyor tabii; devletin bok listesinde olmayan herkes."

"O da mahkemesi yapılmadan kurtuldu, öyle mi?"

Başını salladı. "Kolay olmadığını bildiği komün hayatıyla birkaç yıl hapishane çiftliğinde çalıştıktan sonra işsizlik parasıyla geçinmek arasında bir seçim yapması gerekiyormuş; eski suçlular yasal işlere giremiyorlar. Kefalet olarak verdikleri oturma hakkını kaybetmişler, ama hapse girdiğinde devlet zaten alacakmış.

“İnsan avcısı da ona ve anneme yeni kimlikler, komüne gidiş, bir kulübe ve bir parça toprak önermiş. Onlar da kabul etmişler.”

“İnsan avcısı ne aldı peki?”

“Kendisi herhalde hiçbir şey almamıştır. Komün karne biletlerini almış, paralarını tutmalarına izin vermişler; ama pek fazla yokmuş...”

“Yakalanırlarsa ne olacak?”

“Bu imkânsız.” Güldü. “Komünler ülke üretiminin yarısından fazlasını sağlıyorlar; aslında devletin resmi olmayan bir kolu gibiler. CBI’nin onların nerede olduklarını kesinlikle bildiğine emimin... Babam bunun sadece biraz daha rahat bir hapishane olduğundan şikayet edip duruyor.”

“Ne garip bir numara bu.”

“Eh, toprağı ekili tutuyor.” Boş tatlı tabağını sembolik olarak bir santimetre öne itti. “Üstelik birçok insandan daha çok yiyorlar, şehirde hiç yemedikleri kadar iyi. Annem tavuk ve patatesten yüz yemek yapabiliyor.”

Yemekten sonra bir müzikal gösteriye gittik.

Otel eski rock operası *Hair*'in “kültürel uyarlaması” için bize bilet ayırmıştı. Programda orijinal koreografide bazı değişiklikler yapıldığı, çünkü o günlerde sahnede cinsel ilişkiye izin verilmediği söyleniyordu. Müzik eski tarz ve hoştu, ama ikimiz de nostaljik hislerle gözlerimiz dolacak kadar yaşlı değildik. Yine de gördüğüm tüm filmlerden daha eğlenceliydi ve gösterdikleri fiziksel numaralardan bazıları oldukça ilham vericiydi. Ertesi sabaha doğru uyuduk.

Buckingham Sarayı’ndaki nöbetçi değişimini dikkatle izledik, British Museum’u gezdik, balık ve kızarmış patates yedik, koşarak Stratford-on-Avon’a çıktık ve İhtiyar Vic’in deli bir kral hakkındaki anlaşılmaz oyununu yakaladık ve Lizbon’a geçeceğimiz ertesi güne kadar bir sorun yaşamadık.

Saat sabahın ikisine geliyordu ve trikletlerimizle neredeyse bomboş bir yoldan geçiyorduk. Bir köşeyi döndüm ve birini öldüresiye döven bir çete gördüm. Kaldırıma çektim ve tüfek-tabancamla yukarıya ateş ederek aracımdan indim.

Saldırdıkları bir kızdı; tecavüz ediyorlardı. Çoğu kaçıştı, ama biri montundan bir silah çıkardı ve onu vurdum. Koluna nişan almaya çalıştığımı hatırlıyorum. Kurşun omuzuna vurdu ve koluyla göğsünün yarısını kopardı; iki metre uçarak bir binanın kenarına çarptı, yere düşmeden ölmüş olmalıydı.

Diğerleri kaçtılar, biri giderken küçük bir tabancayla ateş ediyordu. Ateşine karşılık vermek aklıma gelene kadar çok uzun bir süre beni öldürmeye çalışmasını izledim. Havaya bir el ateş ettim ve bir ara sokağa dalarak kayboldu.

Kız şaşkın şaşkın etrafına bakındı, saldırganın paramparça cesedini gördü ve sendeleyerek ayağa kalkıp çığlık çığlığa koşarak kaçtı, belden aşağısı çıplaktı. Onu durdurmaya çalışmam gerektiğini biliyordum, ama sesimi bulamıyordum ve ayaklarım sanki kaldırıma çivilenmişti. Bir triklet kapısı çarptı ve Marygay yanımda belirdi.

“Ne ol...” Cesedi görünce nefesi kesildi. “N —ne yapıyordu?”

Orada öylece aptallaşmış bir halde duruyordum. Son iki yılda yeterince ölüm görmüştüm, ama bu farklıydı... elektronik bir parçanın bozulmasıyla ezilerek ölmekte, ya da giysi bozulup da donarak ölmekte asil bir yan yoktu; hatta anlaşılmaz düşmanla çatışırken ölmekte bile... ama o ortamda ölüm doğal görünüyordu. Eski tarz Londra’nın hoş bir sokağında değil, çok kişinin bedava vereceği bir şeyi çalmaya çalışırken değil.

Marygay kolumu çekiştiriyordu. “Buradan gitmeliyiz. *Beynini silecekler!*”

Haklıydı. Dönüp bir adım attım ve ağaç gibi devrildim. İhanet eden bacağıma baktım, baldırımdaki küçük bir delikten parlak kırmızı kan fışkırıyordu. Marygay bluzundan bir şerit yırttı ve bağlamaya başladı. İnsanı şoka sokacak kadar büyük bir yara olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum, ama kulaklarım çınlamaya, başım dönmeye başladı ve her şey kıpkırmızı oldu, bulanıklaştı. Bayılmadan önce uzaktan gelen bir siren sesi duydum.

Neyse ki polis birkaç mahalle ötede dolaşan kızı da yakalamıştı. İkimizin de hipnoz altında anlattıklarını karşılaştırdılar. Kanunu uygulamayı profesyonel kanun adamlarına bırakmam konusunda sıkı bir nasihatle gitmeme izin verdiler.

Şehirlerden uzaklaşmak istiyordum: sadece sırtıma bir çanta atıp bir süre ormanda dolaşmak, kafamı toplamak istiyordum. Marygay de öyle. Ama bunu ayarlamaya çalıştığımızda taşranın şehirlerden daha kötü olduğunu anladık. Çiftlikler kelimenin tam anlamıyla silahlı kamplardı, aralarındaki bölgeler ise göçebe çetelerin egemenliğindeydi, bu çeteler köy ve çiftliklere yıldırım baskınlar yapıp, birkaç dakikada öldürüp yağmalayarak ve yardım gelmeden ormanlara dönerek yaşıyorlardı.

İngilizler yine de adalarına “Avrupa’daki en medeni ülke” diyorlardı. İspanya, Fransa ve Almanya, özellikle Almanya hakkında duyduklarımızdan anladığımız kadarıyla haklıydılar. Marygay’le konuştum ve gezimizi kısa kesip Birleşik Devletler’e dönmeye karar verdik. Gezimizi yirmi birinci yüzyıla uyum sağladıktan sonra da bitirebilirdik. Bir seferde bu kadar yabancı yer yeterdi.

Hava gemisi şirketi paramızın çoğunu geri ödedi ve gezintisiz, normal bir uçuşla eve döndük. Yükseklik neredeyse iyileşmiş olan bacağımın zonklamasına neden oldu. Geçen yirmi yılda kurşun yaralarının tedavisinde büyük ilerlemeler olmuştu. Bol bol pratik yapmışlardı.

Ellis’te ayrıldık. Marygay’in komün hayatı hakkında anlattıkları bana şehirden daha çekici gelmişti; bir hafta kadar sonra yanına geleceğim konusunda anlaştık ve Washington’a döndüm.

10

Zili çaldım ve yabancı bir kadın kapıyı birkaç santimetre aralayarak baktı.

"Özür dilerim," dedim, "burası Bayan Mandella'nın evi değil mi?"

"Oh, sen William olmalısın!" Kapıyı kapatıp zincirleri çıkardı ve tekrar açtı. "Beth, bak kim geldi!"

Annem bir havluyla ellerini kurulayarak mutfaktan oturma odasına geldi. "Willy... neden bu kadar erken döndün?"

"Şey, bu... uzun hikaye."

Diğer kadın "Oturun, oturun," dedi. "Sana içecek bir şey getireyim, ben gelene kadar başlama."

Annem "Bekle," dedi. "İkinizi daha tanıştırmadım. William, bu Rhonda Wilder. Rhonda, William."

"Seninle tanışmak için can atıyordum," dedi. "Beth senin hakkında her şeyi anlattı — soğuk bir bira, değil mi?"

"Evet." Orta yaşlı, temiz, tatlı bir kadındı. Onunla daha önce neden karşılaşmadığımı bilmiyordum. Anneme komşu mu diye sordum.

"Şey... ondan da fazlası, William. O iki yıldır ev arkadaşım. Bu yüzden geldiğinde fazladan bir odam vardı; tek kişinin iki yatak odası olmasına izin verilmiyor."

"Ama neden..."

"Sana söylemedim çünkü burada kaldığın sürece onu odasından atmış olduğunu düşünmeni istemedim. Zaten bu doğru değildi; onun..."

"Haklısın." Rhonda birayla geldi. "Benim Pennsylvania'da, taşrada akrabalarım var. İstediğim zaman onlarla kalabilirim."

"Teşekkürler." Birayı aldım. "Aslında burada uzun süre kalmayacağım. Güney Dakota'ya gidiyorum. Kıvrılacak bir yer bulurum."

Rhonda "Oh hayır," dedi. "Kanepede ben yatarım." Buna izin veremeyecek kadar eski kafalı bir maçoydum; bir dakika kadar tartıştık ve kanepe bana kaldı.

Rhonda’ya Marygay’in kim olduğunu açıkladım ve onlara İngiltere’deki kötü deneyimlerimizi, nasıl kurtulduğumuzu anlattım. Annemin birini öldürmüş olmam karşısında dehşete düşmesini bekliyordum, ama bir şey söylemeden kabullendi. Rhonda şehirde koruyucusuz, hele gece yarısından sonra dolaşmamıza biraz şaşırdı.

Gece geç saatlere kadar bunlardan ve diğer şeylerden söz ettik, sonra Annem koruyucusunu çağırdı ve işe gitti.

Bir şey tüm gece boyunca kafama takılmıştı, Annemin ve Rhonda'nın birbirlerine karşı davranışları. Annem gittikten sonra konuyu açmaya karar verdim.

“Rhonda...” Karşısındaki sandalyeye oturdum. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. “Senin annemle, şey, ilişkin tam olarak ne?”

Uzun bir yudum aldı. “İyi dostuz.” Boyun eğme ve meydan okuma karışımı bir ifadeyle bana baktı. “Çok iyi dostuz. Bazen sevgili.”

Kendimi bomboş ve kayıp hissettim. Annem mi?

“Dinle,” diye devam etti. “Doksanlarda yaşamayı bıraksan iyi olur. Bu kusursuz en iyi dünya değil belki, ama ona mahkumsun.”

Kalkıp elimi tuttu, neredeyse önümde diz çökecekti. “William... bak, ben senden sadece iki yaş büyüğüm; yani iki yıl önce doğdum... söylemek istediğim, nasıl hissettiğini anlayabiliyorum.

B... annen de anlıyor. Bunu, ilişkimizi yani, senden başkasından saklamıyoruz. Bu çok normal. Yirmi yılda çok şey değişti. Senin de değişmen gerek.”

Bir şey söylemedim.

Ayağa kalktı ve sert bir ifadeyle “Annen altmış yaşında diye sevgiye ihtiyacı kalmadığım mı düşünüyorsun? Senden daha çok ihtiyacı var. Şimdi bile. Özellikle şimdi,” dedi.

Gözlerinde suçlama vardı. “Özellikle şimdi, ölmüş olan geçmişten sen çıkıp da gelmişken. Ona ne kadar yaşlı olduğunu hatırlatırken. Benim... yirmi yaş daha genç olan benim ne kadar yaşlı olduğumu.” Sesi titreyip çatladı ve odasına koştu.

Anneme Marygay’in aradığını, acil bir durum olduğunu ve hemen Güney Dakota’ya gitmem gerektiğini söyleyen bir not yazdım. Bir koruyucu çağırdım ve çıktım.

Gürültülü, ozon sızdıran külüstür bir otobüs beni bozuk bir yolla daha kötü bir yolun kesiştiği yerde bıraktı. Sioux Şelalesi’ne kadar olan 2000

kilometreyi gitmem bir saat sürmüştü, 150 kilometre uzakta olan Geddes’e bir motor bulmam iki saat ve Potter’ların arazisinin olduğu komünler topluluğu olan Freehold’a kadar olan son on iki kilometre için o dökülen otobüsü beklemem ve sarsılarak gitmem de üç saat sürmüştü.

Acaba böyle mi devam edecekti ve çiftliğe giden bu pislikten yolu da dört saatte mi alacaktım...

İlk binaya yarım saat sonra rastlayabildim. Çantam giderek ağırlaşıyor ve koca tabanca kalçamı acıtıyordu. Plastikten yapılmış basit binanın kapısına giden taştan yolu yürüdüm, çektiğim ip içeride bir zili çaldırdı. Dikiz deliği karardı.

“Kimsin?” Ses kalın tahtanın arkasından boğuk geliyordu.

“Yol soracak bir yabancı.”

“Sor.” Çocuk mu kadın mı olduğunu anlayamamıştım.

“Potter’ların çiftliğini arıyorum.”

“Bir saniye.” Ayak sesleri uzaklaştı ve geri geldi. “Yoldan bir nokta dokuz kilometre aşağıda. Sağında bir sürü patates ve yeşil fasulyeler olacak. Mutlaka tavukların kokusunu alırsın.”

“Teşekkürler.”

“İçecek istiyorsan arkada bir pompa var. Kocam evde değilken içeri girmene izin veremem.”

“Anlıyorum. Teşekkür ederim.” Suyun tadı metalikti, ama serinliği harikaydı.

Karşıma çıkıp bacağımdan bir parça koparsa bile patatesi ya da yeşil fasulyeyi tanıyamazdım, ama yarım metrelik adım atmayı biliyordum. Böylece derin bir nefes alıp 3800’e kadar saymaya hazırlandım. Herhalde tavuk kokusunun varlığı ile yokluğunu da ayırabilirdim.

3650’de plastik kulelerden ve çimenli topraktan yapılmış gibi duran dörtgen şeklinde binalardan oluşan bir tesise giden, tekerlek izleriyle kaplı bir patika vardı. Bir kümesin içindeki tavuklar nüfus patlaması yaşıyorlardı. Kokuyorlardı, ama ağır değildi.

Patikanın yarısını inmişken bir kapı açıldı ve Marygay koşarak çıktı, üzerinde ufacık bir kumaş parçası vardı. Yapış yapış ama hoş bir karşılamadan sonra burada bu kadar erken ne aradığımı sordu.

“Ha, annemin yanında kalan arkadaşları vardı. Onları dışarıda bırakmak istemedim. Galiba aramalıydım.”

“Arasan iyi olurdu, uzun pis bir yürüyüşten kurtulurdun... ama çok yerimiz var, onun için endişelenme.”

Beni içeri alıp ailesiyle tanıştırdı, beni oldukça sıcak karşıladılar ve çok sıkı giyindiğimi hissetmeme neden oldular. Yüzleri yaşlarını gösteriyordu ama vücutları buruşmamıştı ve kırışıkları azdı.

Akşam yemeği özel olduğu için tavuklara dokunmadılar ve bir kutu et açıp kabak ve biraz patatesle haşladılar. Benim gibi basit zevkleri olan biri için hava gemisinde ve Londra’da yediğimiz nefis yemeklerle bir sayılırdı.

Kahve ve keçi peynirinin ardından (şarapları olmadığı için özür dilediler; komün iki hafta içinde yeni bir mahsul toplayacaktı) ne tür bir iş yapabileceğimi sordum.

Mr. Potter “Will,” dedi, “seni bize Tanrı'nın gönderdiğini söylememde bir sakınca yok. İşleyecek yeterli adam olmadığı için öylece bekleyen beş dönümümüz var, oğlum. Yarın sabanı alıp bir seferde yarım hektarla işe başlayabilirsin.”

Marygay “Yine patates mi, Baba?” diye sordu.

“Hayır, hayır... bu mevsimde olmaz. Soya fasulyesi; hem peşin para, hem de toprağa faydalı. Ve Will, geceleri sırayla nöbet tutuyoruz. Dört kişi olduğumuza göre çok daha fazla uyuyabileceğiz.” Kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Şimdi, başka ne...”

Mrs. Potter “Richard,” dedi, “ona seradan söz etsene.”

“Doğru, evet, şu sera. Komünün buradan bir kilometre kadar aşağıda, eğlence merkezinin yanında iki dönümlük bir serası var. Çoğunlukla üzüm ve domates. Herkes haftada bir sabah ya da öğleden sonrasını orada geçirir.

“Siz çocuklar neden bu gece oraya gitmiyorsunuz... Will’e muhteşem Freehold’un gece hayatını gösterirsin. Bazen çok heyecanlı bir dama oyunu yakalayabilirsin.”

“Yapma, baba. O kadar kötü değil.”

“Aslında değil. İyi bir kütüphaneleri ve Kongre Kütüphanesine bağlı parayla çalışan bir terminalleri var. Marygay okumayı sevdiğini söylemişti. Bu iyi.”

“Kulağa hoş geliyor.” Gerçekten öyleydi. “Ama ya nöbet?”

“Sorun değil. Mrs Potter —April— ve ben ilk dört saati alırız... ha,” diyerek ayağa kalktı, “sana yerini göstereyim.”

Dışarı çıkıp ayaklar üzerine oturtulmuş kum çuvallarından yapılmış bir baraka olan “kule”ye gittik. Barakanın ortasındaki bir delikten geçen bir ip

merdivenden tırmandık.

Richard “İki kişi olunca burası biraz kalabalık oldu,” dedi. “Otursana.” Yerdeki deliğin yanında eski bir piyano taburesi vardı. Oturdum. “Boynun tutulmadan tüm alanı görebilmek iyi. Sadece hep aynı yöne dönme.”

Tahta bir sandığı açıp yağlı paçavralara sarılı güzel bir tüfek çıkardı. “Bunu tanıdın mı?”

“Tabii.” Temel eğitimde yatıp kalkarken bile bunlardan birini taşımam gerekmişti. “Standart ordu yapısı T-on altı. Yarı otomatik, on iki kalibre... nereden buldun bunu?”

“Komün devletin bir açık arttırmasına gitmişti. Bu antika artık, oğlum.” Uzattı ve parçalarını ayırdım. Temizdi. Fazla temiz.

“Hiç kullanıldı mı?”

“Neredeyse bir yıldır hayır. Cephane hedef talimi yapılamayacak kadar pahalı. Yine de bir iki deneme atışı yap, çalıştığına emin ol.”

Dürbünü açtım ve sadece parlak bir açık yeşil gördüm. Gece görüşüne ayarlanmıştı. Sıfır dereceye getirdim, büyütme ayarını on yaptım ve birleştirdim.

“Marygay denemek istemedi. Bunu yeterince yaptığını söyledi. Onu zorlamadım, ama insan aletlerine güvenmeli.”

Emniyeti kapattım ve bir pislik parçası seçtim, mesafe bulucu 100 ila 120 metre uzakta olduğunu söylüyordu. 110’a ayarladım, tüfeğin namlusunu kum çuvallarına dayadım, nişangahta pislik parçasını ortaladım ve tetiği çektim. Kurşun ıslık çaldı ve pisliğin beş santim kadar altına isabet ederek toz kaldırdı.

“Güzel.” Tekrar gece kullanımına ayarladım ve emniyetini kapatıp geri verdim. “Bir yıl önce olan neydi?”

Paçavraları göz yuvalarına değdirmeden dikkatle sardı. “Birkaç vurkaççı gelmişti. Birkaç el ateş ettim ve kaçırdım.”

“Tamam, vurkaççı nedir?”

“Tabii, sen bilmezsin.” Tütünden bir sigara çekti ve kutuyu bana uzattı. “Onlara neden sadece hırsız demezler bilmiyorum, oysa öyleler. Bazen de katiller.

“Komün üyelerinin çoğunun durumunun çok iyi olduğunu biliyorlar. Peşin paraya satılan ürün yetiştirirsen paranın yarısı sende kalır; ayrıca üyelerimizin çoğu daha katıldıklarında refah içindeydiler.

“Her neyse, vurkaççılar bizim kısmen de olsa soyutlanmış olmamızdan faydalanıyorlar. Şehirden gelip içeri sızmaya çalışıyorlar, genellikle bir tek yeri vurup kaçıyorlar. Genellikle bu kadar içeri giremezler, ama yola yakın olan çiftlikler... birkaç haftada bir silah sesleri duyuyoruz. Çoğunlukla çocukları korkutup kaçırıyorlar. Üstelerlerse bir siren çalar ve komün alarma geçer.”

“Yola yakın oturanlara haksızlık gibi görünüyor.”

“Bedeli ödeniyor. Kazandıklarından bizim verdiğimizin yarısını veriyorlar. Ve onlara daha ağır silahlar veriliyor.”

Marygay ile ailenin iki bisikletini alıp eğlence merkezine gittik. Karanlıkta engebeli yola dikkat etmeyince düştüm, sadece iki kez.

Richard’ın tarif ettiğinden birazcık daha canlıydı. Çıplak bir genç kız kulenin uzak tarafındaki el yapımı davullardan oluşan bir aletin eşliğinde ateşle dans ediyordu. Hâlâ okulda olduğunu öğrendim; bu da “kültürel görelilik” dersi için bir projeydi.

Aslında oradakilerin çoğu gençti ve dolayısıyla hâlâ okula gidiyorlardı. Ama bunu bir şaka olarak görüyorlardı. Okuma yazmayı öğrenip 1. Derece okur yazarlık sınavını geçtikten sonra yılda sadece bir ders almak zorundaydınız ve bunların bazılarını da sadece derse yazılmakla geçebilirdiniz. Stargate’te bizi hayrete düşüren “on sekiz yıllık zorunlu eğitim” buydu işte.

Diğer insanlar salon oyunları oynuyor, okuyor, kızın dönüşünü seyrediyor, ya da sadece konuşuyorlardı. Soya, kahve ve ev yapımı hafif bira sunulan bir bar vardı. Görünürde tek bir karne bileti bile yoktu; tamamı komünde yapılıyor ya da komünün biletleriyle dışarıdan alınıyordu.

Marygay ve benim savaşmış olduğumuzu bilen birkaç kişiyle savaş hakkında bir tartışmaya girdik. Hepsinin tutumu aynıydı ve açıklaması oldukça zordu. Soyut bir açıdan savaşın bu kadar çok vergi parasına mal olmasına kızıyorlardı; Tauranların Dünya için asla bir tehlike oluşturmayacağına inanmışlardı; ama tek bildikleri dünyadaki işlerin neredeyse yarısının savaşla bağlantılı olduğu ve biterse her şeyin çökeceğiydi.

Her şey zaten mahvolmuştu, ama ben bu dünyada yetişmemiştim. Onlar da “barış zamanı”nın ne olduğunu hiç bilmemişlerdi.

Eve gece yarısına doğru döndük ve Marygay’le ikişer saat nöbet tuttuk. Ertesi sabahın ortalarına doğru, biraz daha uyumuş olmayı istiyordum.

Saban tekerlekli büyük bir bıçaktı, idare için iki kolu vardı ve atom enerjisiyle çalışıyordu. Ama pek enerji de gerekmiyordu; bıçak yumuşak topraktaysa hafif bir yüklenme ilerletmek için yeterliydi. Söylemek bile fazla, kullanılmayan beş dönümde çok az yumuşak toprak vardı. Saban birkaç santimetre gidip takılıyor, sırtımı verip biraz zorlayana kadar tekerlekler boşa dönüyor, sonra birkaç santimetre daha gidiyordu. İlk gün bir dönümün onda birini bitirdim ve bunu zamanla günde beşte birine çıkardım.

İnsanı güçlendiren, zor bir işti, ama zevkliydi. Bir kulaklıkla Richard'ın eski koleksiyonundaki kasetlerden müzik dinliyordum ve güneş her yerimi karartmıştı. Bu şekilde sonsuza dek yaşayabilirdim, ama birdenbire sona erdi. Bir gece Marygay'le eğlence merkezinde okurken yolun aşağısından belli belirsiz silah sesleri duyduk. Eve dönmenin akıllıca olacağına karar verdik. Yolun yarısına bile gelmeden sol yanımızdan boydan boya silah sesleri geldi, yoldan eğlence merkezinin çok ötesine doğru bir hat halinde yayılıyordu: Planlı bir saldırıydı. Bisikletleri bırakıp el ve dizlerimizin üzerinde yolun kenarındaki lağım çukuruna saklanmamız gerekti, kurşunlar başımızın üzerinde vızıldıyordu. Ağır bir taşıt sağa sola ateş ederek yanımızdan geçti. Eve kadar sürünmek en az yirmi dakika sürdü. Alev alev yanan iki çiftlik evinin yanından geçtik. Neyse ki bizimkinde ahşap yoktu.

Bizim kuleden karşı ateş gelmediğini fark ettim, ama bir şey söylemedim. İçeriye doğru fırlarken kapıda iki yabancının cesetleri vardı.

April yerde yatıyordu, hâlâ yaşıyordu ama sayısız küçük yaradan kan kaybediyordu. Oturma odası yıkıntı ve toz içindeydi; birisi kapıdan ya da pencereden bir bomba atmış olmalıydı. Marygay'i annesiyle bırakıp kuleye koştum. Merdiven yukarı çekilmişti ve ayaklardan birine tırmanmam gerekti.

Richard tüfeğin üzerine yığılmış duruyordu. Dürbünün soluk, yeşil yansımasında sol gözünün üzerindeki yusyuvarlak deliği görebiliyordum. Burnunun kemerine biraz kan sızmış ve kurumuştu.

Cesedini yere yatırıp gömleğimle başını örttüm. Ceplerime kurşun doldurup tüfeği eve götürdüm.

Marygay annesini rahatlatmaya çalışmıştı. Sessizce konuşuyorlardı. Tüfek—tabancam elindeydi, yerde, yanında bir başka silah daha vardı. Girdiğimde başını kaldırıp acıyla baktı, ama ağlamıyordu.

April bir şeyler fısıldadı ve Marygay “Annem babamın... çok acı çekip çekmediğini soruyor. Öldüğünü biliyor.”

“Hayır. Hiçbir şey hissetmediğine eminim.”

“Bu iyi.”

“Bu da bir şey.” Çenemi tutmalıydım. “Evet, iyi.”

Kapı ve pencereleri kontrol ederek saklanabileceğim avantajlı bir yer aradım. Koca bir müfrezenin arkamdan sessizce yaklaşamayacağı tek bir yer bile bulamadım.

“Dışarı, çatıya çıkacağım.” Kuleye dönemezdim. “Biri içeri girmezse ateş etmeyin... belki evin boş olduğunu sanırlar.”

Çimen kaplı çatıya çıktığımda ağır kamyon yolun aşağısından geri geliyordu. Dürbünden içinde beş kişi olduğunu görebiliyordum, dördü içeride ve biri de açık olan damperde, yağmalanmış malların arasında bir makineli tüfekle duruyordu. İki buzdolabının arasında çömelmişti, ama onu kolayca vurabilirdim. Dikkat çekmek istemedim ve ateş etmedim. Kamyon evin önünde durdu, bir dakika öylece kaldı ve içeri saptı. Pencere herhalde kurşun geçirmezdi, yine de şoförün yüzüne nişan alıp bir kurşun yolladım. Vızıldayarak sekti ve plastiğin üzerinde koyu renk bir yıldız izi bıraktı, şoför irkilirken arkadaki adam ateş açtı. Başımın üzerinden aralıksız bir yaylım ateşi geçti; mermilerin kuledeki kum çuvallarına çarptığını duyabiliyordum. Beni görmemişti.

Ateş kesildiğinde kamyon on metre bile uzakta değildi. Buzdolabının arkasında saklanmıştı, silahını doldurduğu belliydi. Dikkatle nişan aldım ve ateş etmek için çıktığında onu boğazından vurdum. Dağılan kurşun olduğu için kafatasının tepesinden çıktı.

Şoför uzun bir yay çizerek kapısını evin kapısıyla aralarına gelecek şekilde kamyonu kenara çekti. Bu onları kuleden koruyordu, benden de, yine de nerede olduğumu bildiklerini sanmıyordum; T-16 kıvılcım çıkarmaz ve çok az ses yapar.

Ayakkabılarımı çıkarıp dikkatle kamyonun üzerine indim, şoförün kendi tarafından çıkacağını umuyordum. Kapı açılır açılmaz içeriye kurşun yağdırabilecektim.

İşe yaramadı. Çatının uzantısıyla benden saklanan uzak kapı önce açıldı. Şoförü bekledim, Marygay’in iyi saklandığını umuyordum. Endişelenmem gereksizdi.

Sağır edici bir patlama oldu, ardından bir tane daha ve bir tane daha. Ağır kamyon binlerce küçük kurşunun etkisiyle sarsıldı. İkinci atışla son bir kısa çığlık da kesildi.

Kamyondan atlayıp arka kapıya koştum. Marygay annesinin başını kucağına almıştı ve biri sessizce ağlıyordu. Onlara yaklaştım ve Marygay’in gözyaşlarını sildim.

“İyi işti tatlım.”

Bir şey söylemedi. Kapıdan sürekli ve ağır bir damlama sesi geliyordu, hava duman ve taze et kokusuyla keskinleşmişti. Birbirimize sarılıp şafağa kadar öyle kaldık.

April’in uyuduğunu düşünmüştüm, ama loş ışıkta gözlen ardına kadar açık ve şeffaftı. Nefesi kesik kesik geliyordu. Cildi kağıt gibi solgundu ve kurumuş kanla kaplıydı. Onunla konuştuğumuzda cevap vermedi.

Yoldan bir araç geliyordu, ben de tüfeği alıp dışarı çıktım. Bir tarafına beyaz bir çarşaf gerilmiş bir çöp kamyonuydu, arkada bir adam elinde megafonla “Yaralılar... yaralılar,” diye tekrarlıyordu. El salladım ve kamyon girdi. April’i uydurma bir sedyeye yatırdılar ve hangi hastaneye gittiklerini söylediler. Biz de gitmek istedik ama hiç yer yoktu; kamyonun arkası farklı derecelerde yaralanmış insanlarla doluydu.

Marygay içeri dönmek istemedi; çünkü hava acımadan öldürdüğü insanları görebileceği kadar aydınlanıyordu. Ben birkaç sigara almak için girdim ve kendimi bakmaya zorladım. Berbattı, ama bu beni pek rahatsız etmedi. İşte *bu* rahatsız etti, bir yığın insan hamburgeriyle karşılaşıp sadece sinekleri, karıncaları ve kokuyu fark etmek. Ölüm uzayda çok daha temizdi.

Babasını evin arkasına gömdük ve kamyon April’in bir örtüye sarılı küçük cesedini getirince onu da onun yanına gömdük. Biraz sonra komünün temizlik kamyonu geldi ve gaz maskeli adamlar vurkaççıların cesetleriyle ilgilendiler.

Kızgın güneşin altında oturduk ve sonunda Marygay ağladı, uzun süre ve sessizce.

11

Dulles’ta uçaktan indik ve Columbia’ya bir raylı tren bulduk.

Bir gölün çevresine kurulmuş ve etrafı ağaçlarla kaplı, farklı farklı binalardan oluşan hoş bir karmaşaydı. Tüm binalar kayan kaldırımlarla en büyük yere, içinde dükkanlar, okullar ve bürolar olan dev bir çarşıya bağlanıyorlardı.

Annemin yerine üstü kapalı kaldırımla gidebilirdik, ama onun yerine kuru yaprak kokan serin havada yürüdük. Plastik tabakanın diğer tarafından insanlar geçiyor, bakmamaya özen gösteriyorlardı.

Annem kapıyı açmadı, ama bana bir giriş kartı vermişti. Odasında uyuyordu, biz de Marygay’le oturma odasına geçtik ve okuduk.

Yatak odasından gelen ağır öksürük sesiyle birden şaşırdık. Fırlayıp kapıyı çaldım.

“William? Geldiğinizi...” öksürdü “...içeri girin, geldiğinizi...”

Yatağa dayanmıştı, ışık açıktı, etrafında bir sürü kocakarı ilacı vardı. Solgundu ve zayıflamıştı, korkunç görünüyordu.

Bir esrarlı sigara yaktı ve bu öksürüğünü keser gibi oldu. “Ne zaman geldiniz? Ben sizi...”

“Daha birkaç dakika önce...Bu ne kadar zamandır... yani sen... ”

“Ha, Rhonda çocuklarını görmeye gittikten sonra mikrop kapmışım. Bir iki günde iyi olurum.” Yine öksürmeye başladı ve bir şişeden kıvamlı, kırmızı bir şey içti. Tüm ilaçları uyduruk, ticari gibiydi.

“Doktora gittin mi?”

“Doktor mu? Hayır, Tanrı aşkına Willy. Onlar ne... ciddi bir şey değil... yapma...”

“Ciddi değil mi?” Seksen dört yaşındaydı. “Tanrı aşkına anne.” Mutfaktaki telefona gittim ve zor da olsa hastaneye ulaşmayı başardım.

Ekranda yirmi yaşlarında sıradan bir kız belirdi. “Hemşire Donalson, genel hizmetler.” Donuk bir gülüşü vardı, profesyonel samimiyet. Ama o zaman herkes gülerdi.

“Annemin bir doktora görünmesi gerek. Onun...”

“İsim ve numara lütfen.”

“Beth Mandella.” Harf harf söyledim. “Ne numarası?”

“Tabii ki sağlık hizmeti numarası,” diyerek gülümsedi.

Anneme seslenip numarasını sordum. “Hatırlayamadığını söylüyor.”

“Önemli değil bayım, onun kayıtlarını bulabilirim.” Gülümsemesini yanındaki klavyeye çevirdi ve bir kod girdi.

“Beth Mandella mı?” dedi, gülümsemesi alaycı bir hal almıştı. “Onun oğlu musunuz? Seksenlerinde olmalı.”

“Lütfen. Bu uzun bir hikaye. Gerçekten bir doktora görünmesi gerek.”

“Bu bir tür şaka mı?”

“Ne demek istiyorsunuz?” Diğer odadan boğuk bir öksürük geldi, şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. “Bakın... bu çok ciddi olabilir, ona hemen...”

“Ama bayım, Bayan Mandella 2010’da sıfır öncelik derecesi almış.”

“Bu bok da ne demek oluyor. ”

“B—a—y—ı—m...” Gülümsemekte zorlanmaya başlamıştı.

“Bak. Farz et ki ben başka bir gezegenden geldim. Nedir şu ‘sıfır öncelik derecesi’?”

“Başka bir... oh! Sizi tanıyorum!” Başını sola çevirdi. “Sonya —bir saniye buraya gel. Kim olduğunu tahmin edemezsin...” Başka bir yüz ekranı doldurdu, gülüşü diğer hemşireninkinin kopyası olan kalitesiz bir sarışın. “Hatırladın mı? Bu sabah haberlerdeydi.”

“Oh evet,” dedi. “Askerlerden biri... hey, bu harika, gerçekten harika.” Yüz çekildi.

Coşkuyla “Oh Mr. Mandella," dedi. “Aklınızın karışması çok doğal. Aslında bu çok basittir.”

“Ee?”

“Bu Evrensel Sağlık Güvenlik Sistemi’nin bir parçası. Herkes yetmişinci doğum gününde bir derece alır. Cenevre’den otomatik olarak gelir.”

“Neyin derecesi bu? Anlamı ne?” Ama korkunç gerçek ortadaydı.

“Bu bir insanın ne kadar önemli olduğunu ve hangi seviyede tedavi görmesine izin verileceğini belirler. Üçüncü sınıf herkesle aynıdır; ikinci sınıf da hayatı uzatıcı bazı...”

“Ve sıfırıncı sınıf da hiç tedavi görmez.”

“Evet, Mr Mandella.” Ve gülümsemesinde acıma ya da anlayıştan eser yoktu.

“Teşekkürler.” Kapattım. Marygay arkamda ağzı açık duruyor, ses çıkarmadan ağlıyordu.

Bir spor malzemesi dükkânında dağcılar için oksijen buldum, hatta Wâshington’daki bir bardaki birinin aracılığıyla birkaç karaborsa antibiyotik bile bulabildim. Ama annem amatör tedaviyle iyileşebilecek gibi değildi. Dört gün yaşadı. Krematoryum’dan gelenlerde de aynı donuk gülüş vardı.

Ay’da olan kardeşim Mike’a ulaşmaya çalıştım, ama telefon şirketi bir kontrat imzalayıp 25,000 dolarlık bir bono imzalamadan arama yapmama izin vermiyordu. Cenevre’den para aktarmam gerekti. İşlemler yarım gün sürdü.

Sonunda ona ulaştım. Hiç duraksamadım:

“Annem öldü.”

Saniyenin küçücük bir parçasında radyo dalgaları aya gittiler ve başka bir parçasında da geldiler. Üzüldü ve yavaşça başını salladı. “Şaşırmadım. Son on yıldır Dünya’ya ne zaman dönsem hâlâ orada mı diye merak ediyordum. İkimizin de yakından ilgilenecek parası yoktu.” Cenevre’de bize Luna’dan Dünya’ya bir mektubun 100 dolar posta, artı 5,000 dolar vergiye mal olduğunu söylemişti. Bu da BM’nin ister istemez gerekli olan bir grup anarşist olarak gördüğü bu insanlarla yapılan iletişimi azaltmıştı.

Bir süre dertleştik ve sonra Mike “Willy, artık sen de anlamışsındır; Dünya sana ve Marygay’e göre bir yer değil. Luna’ya gelin. Burada hâlâ birey olabilirsiniz. Burada insanlar yetmişinci doğum günlerinde uzay boşluğuna atılmaz.”

“Yeniden UNEF’e katılmamız gerekir."

“Evet, ama savaşmanız gerekmez. Size daha çok eğitim için ihtiyaçları olduğunu söylüyorlar. Boş zamanlarında çalışıp fizik bilgini güncelleştirebilirsin; belki sonunda araştırma bölümüne bile girersin.”

Biraz daha konuştuk, toplam üç dakika. 1000 dolar geri aldım.

Marygay’le bütün gece bunu konuştuk. Belki orada, çevresi, annemin yaşamı ve ölümüyle sarılmış bir yerde kalıyor olmasak kararımız farklı olurdu; ama Columbia'nın mağrur, tutkulu ve özenli güzelliği şafakla birlikte günahkar ve uğursuz bir hal almıştı.

Çantalarımızı topladık ve paralarımızı Tycho Kredi Birliği’ne aktarıp trenle Cape’e gittik.

“Belki bilmek istersiniz, geri gelen ilk savaş gazileri değilsiniz.” Kayıt subayı cinsiyeti belli olmayan oldukça yapılı bir teğmendi. Aklımdan yazı tura attım ve yazı geldi.

Kız boğuk tenor sesiyle “Son duyduğumda dokuz kişi daha vardı,” dedi. “Hepsi de ayı seçtiler... orada bazı dostlarınızı bulabilirsiniz.” İki basit form uzattı. “Bunları imzalayın, yeniden aramızdasınız. Asteğmen olarak.”

Form basit bir aktif göreve dönme dilekçesiydi; askere alınma süresini uzattıkları için aslında Güç’ten hiç ayrılmamıştık, sadece geri çekilmiş konum undaydık. Kağıdı iyice inceledim.

“Bunda bize Stargate’te verilen garantilerden hiç söz edilmiyor.”

“Buna gerek olmayacak. Güç sizi...”

“Bence gerekli, Teğmen.” Formu geri verdim. Marygay de.

“Bir bakayım.” Masadan kalkıp bir ofise girdi. Bir süre sonra bir printer tıkırtısı duyduk.

Aynı kağıtları geri getirdi, isimlerimizin altına bir ekleme yapılmıştı: İSTEDİĞİ YERİ (LUNA) VE GÖREVİ (SAVAŞ EĞİTİMİ) SEÇME GARANTİSİ VARDIR.

Detaylı bir fizik kontrolünden geçtik ve yeni savaş giysilerimiz için ölçülerimiz alındı ve ertesi sabahki mekiği yakaladık. Earthport’ta birkaç saat sıfır yerçekiminin tadını çıkararak seviştik, sonra Luna’ya uçtuk ve Grimaldi üssüne indik.

Zıpırın teki Geçici Subaylar Kışlasının kapısına “tüm girenler, ümitlerinizi kapıda bırakın” diye kazımıştı. İki kişilik odamızı bulduk ve yemek için üzerimizi değiştirmeye başladık.

Kapı iki kez çaldı. “Posta efendim.”

Kapıyı açtım, çavuş selam vererek karşımda duruyordu. Bir an ona öylece baktım ve sonra artık subay olduğumu hatırlayarak selamına karşılık verdim. Birbirinin eşi iki faks uzattı. Birini Marygay’e verdim ve aynı anda nefesimiz kesildi:

**EMİRLER * * EMİRLER * * EMİRLER
AŞAĞIDA ADI GEÇEN PERSONEL:
Mandella, William Atğm.
[11 575 278] COCOMM D CO GRITRABN
VE
Potter, Marygay Atğm.

[17 386 907] COCOMM B CO GRITRABN BU BELGEYLE:
Tğm. Mandella müfreze komutanlığı 2. müfreze
STFTHETASTARGATE
Tğm. Potter müfreze komutanlığı 3. müfreze
STFTHETA STARGATE'E ATANMIŞLARDIR GÖREV
TANIMI:
Tet—2 Seferinde yaya askerlerin komutası.
YUKARIDA ADI GEÇEN PERSONEL STARGATE'E AKTARILMAK ÜZERE DERHAL GRIMALDI NAKİL TABURUNA GİDECEKLERDİR.
BASIM STARGATE TACBD/1298—8684—1450/20 Ağ.
2019 İMZA:
yazan stfcom Kumandanı
** EMİRLER * * EMİRLER * * EMİRLER

Marygay acı acı “Hiç zaman yitirmemişler, değil mi?” dedi.

“Her zaman gelen standart bir emir olmalı. Vuruş Gücü birkaç ışık yılı uzakta; daha tekrar katıldığımızı biliyor olamazlar.”

“Ya bizim...” Gerisini söylemedi bile.

“Garanti. Tamam, istediğimiz görevi verdiler. Kimse o görevde bir saatten çok kalacağımızı garanti etmedi.”

“Bu çok adice.”

Omuzlarımı silktim. “Çok orduca.”

Ama evimize gittiğimiz hissini bir türlü silkip atamıyordum.

TEĞMEN MANDELLA

M.S. 2024—2389

1

“Çabuk ve pis.” Müfreze çavuşum Santesteban’a bakıyordum, ama kendi kendime konuşuyordum. Ve dinleyenlerle.

“Evet,” dedi. “İlk bir iki dakikada yapmalıyız yoksa boku yeriz.” Sözünü sakınmıyordu, açık sözlüydü. Kafası iyiydi.

Er Collins yanında Halliday’le geldi. Farkında olmadan el ele tutuşmuşlardı. “Teğmen Mandella?” Sesi biraz alçaldı. “Bir dakika izin verir misiniz?”

Biraz sertçe “Bir dakika,” dedim. “Beşte gitmeliyiz, üzgünüm.”

İkisi artık bir arada pek görünmüyordu. İkisinin de hiç savaş tecrübesi yoktu. Ama herkesin bildiğini biliyorlardı; bir daha birbirlerini görme şanslarının ne kadar az olduğunu da. Bir köşeye çekilip mırıldanarak mekanik hareketlerle birbirlerini okşadılar, tutku, hatta teselli bile yoktu. Collins’in gözleri parıldıyor ama ağlamıyordu. Halliday ise soğuk, duygusuz görünüyordu. İkisinin arasında daha güzel olan kesinlikle oydu, ama içindeki kıvılcım gitmiş ve geride güzel, boş bir kabuk bırakmıştı.

Dünya’dan ayrıldıktan sonraki aylarda kadınların herkesin içinde ilişkiye girmesine alışmıştım. Potansiyel eşlerin kaybına üzülmekten bile vazgeçmiştim. Yine de erkeklerin birlikte olması beni hâlâ ürpertiyordu.

Soyunup deniz kabuğu şeklindeki giysiye girdim. Yenileri çok daha karmaşıktı, yeni biyolojik alıcılar ve şok koruyucu vardı. Ama birazcık parçalanırsanız bu sıkıntıya değerdi. Harika bir protezle eve dönüp rahat bir pansiyona git. Yeni organ çıkarmaktan bile söz ediliyordu, en azından eksik kol ve bacakların yerine. Heaven bir yeri eksik insanlarla dolmadan yetiştirseler iyi olurdu. Heaven yeni hastane/dinlenme ve eğlence gezegeniydi.

Ayarlamaları bitirdim ve giysi kendi kendine kapandı. İç alıcılar ve sıvı boruları vücuda girdiğinde duyulan acı için dişlerimi sıktım, ama acı yoktu. Şartlanmak sinirsel hissizlik, yani sadece hafif, anlaşılmaz bir çıkma duyuyordunuz. Binlerce kesiğin öldürücü acısı yerine.

Collins ve Halliday de artık giysilerine giriyorlardı ve diğerleri de hazır sayılırdı, ben de üçüncü müfrezenin bölümüne geçtim. Marygay’e tekrar hoşçakal demek için.

O da giyinmiş ve bana doğru geliyordu. Telsizi kullanmak yerine başlıklarımızı tokuşturduk. Gizlilik için.

“İyi misin, tatlım?”

“Fena değilim,” dedi. “Hapımı aldım.”

“Evet, mutlu saatler.” Ben de benimkini almıştım, karar verme yetimizi bozmadan iyimser olmamızı sağlayacaktı. Çoğumuzun mutlaka öleceğini biliyordum, ama bu o kadar kötü gelmiyordu. “Bu gece eşleşelim mi?”

İfadesizce “İkimiz de burada olursak,” dedi. “Bunun için de bir hap almam gerekecek.” Gülmeye çalıştı.

“Yani uyumak için. Acemiler nasıl? Sende on kişi var, değil mi?”

“Evet on, fena değiller. Çeyrek dozla uçmuş durumdalar.”

“Ben de öyle yaptım; onları sakin tutmaya çalışıyorum."

İşin doğrusu müfrezemde benim dışımdaki tek savaş gazisi Santesteban’di; dört onbaşı bir süredir UNEF’teydiler ama hiç savaşmamışlardı.

Elmacık kemiğimin üzerindeki hoparlör cızırdadı ve Kumandan Cortez “İki dakika. Adamlarını sıraya sok,” dedi.

Vedalaştık ve benimkilere bakmak için geri döndüm. Herkes giyinmişti ve sorun yoktu, ben de onları sıraya soktum. Uzunca gelen bir süre bekledik.

“Tamam, bindir.”

“Bindir” kelimesiyle birlikte önümdeki rampa kapısı açıldı (ara bölmedeki hava önceden çekilmişti) ve adamlarımla kadınlarımı saldırı gemisine bindirdim.

Bu yeni gemiler fena halde çirkindi. Sizi yerinizde tutacak kelepçeleri olan açık bir kafes, önde ve arkada döner lazerler, lazerlerin altında küçük takiyon motorları, o kadar. Her şey otomatiğe bağlanmıştı; alet olabildiğince çabuk inecek ve bizi düşmanın üzerine salmak için açılacaktı. Bir kullanımlık bir gemiydi. Kurtulmamız halinde bizi alacak olan gemi yanında saklanıyordu ve çok daha güzeldi.

İçeri doluştuk ve saldırı gemisi iki saptırıcı jetin ateşlenmesiyle *Sangrey Victoria'*dan ayrıldı. Sonra geminin sesi kısa bir geri sayım yaptı ve dört gee hızla doğruca aşağı inmeye başladık.

İsim vermeye zahmet etmediğimiz gezegen, çevresinde ısı verecek kadar yakın hiçbir normal yıldız olmayan siyah bir kaya parçasıydı. Önce gövdesinin yıldızların ışığını engellemesiyle fark ediliyordu sadece, ama yaklaştıkça yüzeyinin siyahlığı içinde çok farklı şeyler gördük. Tauranların sınır karakolunun ters tarafındaki yarımküreye yaklaşıyorduk.

Keşif araçlarımız kamplarının yüzlerce kilometre çapındaki düz bir lav ovasının ortasında kurulu olduğunu gösteriyordu. UNEF'in karşılaştığı diğer Tauran üslerine göre çok ilkeldi, ama gizlice yaklaşılamazdı. On beş kilometre kadar uzaklarında ufuktan yaklaşacaktık, dört gemi aynı anda farklı yönlerden belirecek, hepimiz deli gibi yavaşlayacak ve umarım tam kucaklarına düşecek ve ateşe başlayacaktık. Ardına saklanacak hiçbir şey olmayacaktı.

Elbette endişelenmiyordum. Gariptir, hapı almamış olmayı diledim.

Yüzeyden bir kilometre kadar yukarıya kadar alçaldık ve kayanın yerçekimine kapılmamamız için gerekenin çok üstünde bir hızla ilerledik, uçup uzaklaşmamak için sürekli düzeltmeler yapıyorduk. Yüzey altımızdan karanlık gri bir buğu gibi geçiyordu; bizim gerçekliğimizden kendininkine geçen takiyon roketimizin çıkardığı sözde parıltıyla biraz ışık yayıyorduk.

Kaba metal yığını yüzeyden sekti ve on dakika kadar sekip durdu; sonra birden ön jet parıldadı ve giysilerimizin içinde öne fırladık, gözlerimiz müthiş yavaşlama altında yuvalarından fırlamaya çalışıyordu.

Geminin mekanik kadın sesi “Fırlamaya hazır olun,” dedi.

Beş, dört...

Geminin lazerleri ateşe başladı, milisaniyelik parlamalar altımızdaki yeri sarsan, anlık görüntülerle donduruyordu. Ayaklarımızın birkaç metre altında iğrenç, çiçek bozuğu yaralarla siyah kayaların bir karışımı vardı. Düşüyor, yavaşlıyorduk.

“Üç...” Gerisi gelmedi. Aşırı parlak bir parıltı oldu ve geminin kuyruğu yere vururken ufkun uzaklaştığını gördüm, yuvarlanıyorduk, gemi ve insan parçaları etrafa yayılıyordu. Sonra dönerek bir yere çarptık ve durduk, çıkıp kurtulmaya çalıştım ama bacağım geminin gövdesinin altında sıkışmıştı: kiriş bacağımı keserken korkunç bir acı ve kuru bir çatırtı; yırtılan giysimden kaçan havanın tiz ıslığı; sonra şok koruyucu kesmeyi çalıştırdı, daha fazla acı, sonra acı geçti ve serbestçe yuvarlanıyordum, kısalmış olan bacağım monoton kayaların üzerinde kapkara donan bir kan izi bırakıyordu. Ağzıma bakır tadı geliyordu ve kırmızı bir sis her şeyi örttü, sonra çamur

rengine dönüştü, sonra da kil ve hap *bu o kadar da kötü değil...* diye düşünürken bayıldım.

Giysiler vücudunuzun mümkün olduğunca çoğunu kurtarmaya ayarlıydı. Kol ya da bacağınızın bir kısmını kaybederseniz, ustura keskinliğindeki on altı çiçekten biri yaranın çevresinde hidrolik pres kuvvetiyle kapanıp düzgün biçimde kesiyor ve siz basınç düşmesiyle patlamadan giysiyi kapatıyordu. Sonra “şok koruyucu” kesik yeri dağlıyor, kayıp kanın yerine yenisini veriyor ve sizi mutluluk sıvısı ve No-shock’la dolduruyordu. Yani ya mutlu ölüyor, ya da arkadaşlarınız savaşı kazanırsa geminin tedavi merkezine taşınıyordunuz.

Ben kara pamuklara sarılmış uyurken o raundu kazanmıştık. Uyandığımda revirdeydim. Kalabalıktı. Her birinde giysisinin şok koruyucu özelliği sayesinde kurtulmuş olan dörtte üç (ya da daha az) birisi olan yataklardan oluşan uzun bir sıranın ortasındaydım. Ameliyat masalarının başında parlak ışık altında kanlı işlerine dalmış olan gemi doktorları bizimle ilgilenmiyorlardı. Parlak ışıkta gözlerimi kıstığımda yeşil önlüklerindeki kan makine yağı, biçilmiş gövdeler de onardıkları garip, yumuşak makinelere dönüşüyorlardı. Ama makineler uykularında çığlıklar atıyorlar ve tamirciler yağlı aletlerini kullanırken teselli sözleri mırıldanıyorlardı. Ayrı yerlerde bunları izledim, uyudum ve uyandım.

Sonunda normal bir odada uyandım. Yatağa bağlanmıştım ve bir hortumdan besleniyordum, orama burama biyolojik alıcı elektrotları takılmıştı, ama ortalıkta doktor yoktu. Odada benden başka sadece Marygay vardı, yanımdaki yatakta uyuyordu. Sağ kolu dirseğinin hemen üzerinden kesilmişti.

Onu uyandırmadım, uzunca bir süre sadece ona bakıp duygularımı anlamaya çalıştım. Mutluluk ilaçlarının etkisinden arınmaya. Koluna baktığımda ne onun için üzülüyor ne de irkiliyordum. Kendimi belli bir tepki vermeye zorladım, sonra bir başka tepki, ama hiçbir şey olmadı. Sanki başından beri öyleydi Marygay. Nedeni ilaçlar mıydı, şartlanma mı, aşk mı? Anlamak için beklemeliydim.

Birdenbire gözleri açıldı ve bir süredir uyanık olduğunu anladım, bana düşünmem için zaman vermişti. “Merhaba kırık oyuncak,” dedi.

“Nasıl... nasıl hissediyorsun?” Harika bir soru.

Parmağını dudaklarına götürüp öperek bana yolladı, tanıdık bir hareketti. “Aptal, bomboş. Artık asker olmadığıma seviniyorum.” Gülümsedi. “Sana

söylediler mi? Heaven'a gidiyoruz."

"Hayır. Ya orası ya da Dünya olacağını biliyordum."

"Heaven daha iyi olur." Her şey öyle. "Keşke şimdi orada olsaydık."

"Ne kadar?" diye sordum. "Oraya gitmemiz ne kadar sürecek?"

Uzanıp gözlerini tavana dikti. "Bilmiyorum. Kimseyle konuşmadın mı?"

"Daha şimdi uyandım."

"Daha önce zahmet edip bize söylemedikleri yeni bir emir var. *Sangrey Victoria* dört saldırı emri almış. Dördü de bitene kadar savaşmak zorundayız. Ya da devam edemeyecek kadar çok kayıp verene kadar."

"Yani kaç kişi?"

"Bilmem. Şimdiden üçte birini kaybettik. Ama Aleph-7'ye gideceğiz. Don baskını." Başlıca hedefi Tauran yapılarını ele geçirmek ve mümkünse esir almak olan operasyonlar için yeni bir argo deyimdi. Deyimin nereden geldiğini anlamaya çalıştım, ama bulabildiğim tek açıklama gerçekten aptalcaydı.

Kapı bir kez çalındı ve Dr. Foster girdi. Ellerini sallayarak işaret etti. "Hâlâ ayrı *yataklarda* mısınız? Bundan daha fazla iyileştiğini sanıyordum, Marygay." Foster iyi biriydi. Ateşli bir dişiydi, ama adamın heteroseksüellere karşı hoş bir toleransı vardı.

Marygay'in yarasına, sonra benimkine baktı.

Ağızlarımıza termometreler soktu ve konuşamadık. O ise ciddi ve açık konuştu.

"Sizden bir şey saklamayacağım. İkiniz de boğazınıza kadar mutluluk sıvısıyla dolusunuz ve ben ilacı kesene dek kayıplarınız rahatsızlık vermeyecek. Size Heaven'a gidene kadar ilaç vermeyi uygun görüyorum. İlgilenmem gereken yirmi bir organ kaybı vakası var. Yirmi bir psikiyatrik vakayı kaldıramayız.

"Hâlâ mutluluk sıvısı varken huzurun tadını çıkarın. Özellikle siz ikiniz, çünkü herhalde birlikte kalmak isteyeceksiniz. Heaven'da takılacak olan protezler iyi olacak, ama sen onun mekanik bacağına ya da sen onun koluna her baktığınızda, diğerinin ne kadar şanslı olduğunu düşüneceksiniz. Birbirinize sürekli acı ve kayıpları hatırlatacaksınız... Bir hafta geçmeden birbirinizin boğazına sarılabilirsiniz. Ya da geri kalan yaşamlarınızda asık suratlı bir aşkı paylaşabilirsiniz.

"Ya da üstesinden gelebilirsiniz. Birbirinize güç vererek. Ama işe yaramazsa kendinizi kandırmayın."

Termometrelerin ekranlarına baktı ve defterine not aldı. “Doktor en iyisini bilir, sizin modası geçmiş standartlarınıza göre biraz tuhaf da olsa. Bunu aklınızdan çıkarmayın.” Termometreyi ağzımdan çıkarıp omzuma hafifçe vurdu. Ayrım yapmadan Marygay’e de aynısını yaptı. Çıkarken “Yaklaşık altı saat içinde ışınlanmaya hazırlanacağız. Hemşirelerden biri sizi tanklara götürecek.”

Tanklara girdik (eski, herkes için ayrı olan ivme kabuklarından çok daha rahattılar) ve Tet-2 ışınlama bölgesine girdik, bir mikrosaniye sonra Aleph-7’den çıktığımızda bizi düşman kruvazörlerinden koruyacak olan elli gee’lik çılgın manevraya başlamıştık bile.

Aleph-7 seferinin tam bir başarısızlık olacağı belliydi, sonuçta iki seferde toplam elli dört ölü ve Heaven yolcusu olacak otuz dokuz sakatla çıktık. Sadece on iki asker hâlâ savaşabilecek durumdaydı, ama onlar da kendilerini çok zora sokmuyorlardı.

Heaven’a gitmemiz üç ışınlama sürdü. Hiçbir gemi bir çarpışmanın ardından direkt olarak oraya gitmezdi, bu gecikme bazen fazladan birkaç hayata malolsa bile. Dünya’dan sonra Tauranların bulmasına izin verilemeyecek tek yer orasıydı.

Heaven harika, Dünya’ya benzeyen bir dünyaydı; insanlar şehvetle değil şefkatle yaklaşsa Dünya da böyle olabilirdi. Bakir ormanlar, beyaz kumsallar, dokunulmamış çöller. Birkaç düzine şehir çevreyle mükemmel bir uyum sağlamışlardı (biri tamamen yeraltındaydı) bazıları da insan dehasının dikbaşlı anıtlarıydı; şeffaf çatısının üzerinde altı kulaçlık suyla bir mercan kayalığında kurulu olan Oceanus; kutuptaki boş topraklardaki bir dağın kesilmiş tepesine oturtulmuş olan Boreas; ve alizelerle kıtadan kıtaya süzülen dev eğlence şehri, muhteşem Skye.

Herkes gibi biz de orman şehri Threshold’a indik. Dörtte üçü hastaneydi ve kesinlikle gezegenin en büyük şehriydi, ama bu yörüngeden yaklaşırken yukarıdan anlaşılmıyordu. Tek uygarlık belirtisi birdenbire ortaya çıkan kısa bir yoldu. Doğuyu kaplayan heybetli yağmur ormanıyla diğer ufku kapatan dev okyanusun arasında küçülüp fark edilmeyen küçük, beyaz bir yamaydı.

Ağaçlardan oluşan örtünün altında ise şehir apaçık ortadaydı. On metre kalınlığındaki ağaçların arasında doğal taş ve ahşaptan yapılmış alçak binalar vardı. Birbirlerine gözü rahatsız etmeyen taş yollarla bağlanıyorlardı, plaja giden dolambaçlı ve geniş bir gezinti yolu da vardı.

Yer yer güneş ışığı sızıyor, havada orman tatlılığıyla tuz kokusu birbirine karışıyordu.

Sonradan şehrin 200 kilometrekareye yayıldığını ve yürünemeyecek kadar uzak olan yerlere metroyla gidilebildiğini öğrendim. Tehlikeli ve rahatsız edici unsurlar hariç dışarıdaki vahşi ormana benzemek için Threshold'un doğal çevresi dikkatle dengelenmiş ve korunmuştu. Güçlü bir basınç alanı büyük yırtıcı hayvanları uzak tutuyordu ve içerideki bitkilerin sağlığı için böceklerin varlığı da gerekmiyordu.

Hastanenin kabul salonu olan en yakın binaya doğru yürüdük, topalladık ve tekerlek çevirdik. Hastanenin geri kalanı yer altındaydı, yerin altında otuz kat. Herkes kontrolden geçti ve kendine ait bir odaya yerleştirildi; Marygay'le iki kişilik bir oda ayarlamaya çalıştım ama böyle yerleri yoktu.

“Dünya yılı" 2189'du. Yani 215 yaşındaydım, Tanrı'm, şu moruğa bakın. Lütfen birkaç kuruş verin —hayır, buna gerek yok. Beni kontrol eden doktor birikmiş ödememin Dünya'dan Heaven'a aktarılacağını söylemişti. Birleşik faizle birlikte milyarderdim irkilmiştim. Heaven'da milyarımı harcayacak birçok yer bulacağımı da söylemişti.

Önce ağır yaralıları aldılar, o yüzden ameliyata girmem birkaç gün sürdü. Daha sonra odamda uyandım ve bacağıma bir protez taktıklarını anladım, eğitimsiz gözüme tıpkı bir bacak ve ayak iskeleti gibi görünen parlak metalden eklemli bir yapıydı.

Sıvı dolu şeffaf bir torbanın içindeydi, içinden çıkan tellerle yatağın ayak ucundaki bir makineye bağlanıyordu ve son derece ürkütücüydü.

Bir hastabakıcı girdi. “Nasıl hissediyorsunuz efendim?” Az daha ona şu “efendim” saçmalığına boş vermesini, ordudan çıktığımı ve artık öyle kalacağımı söylüyordum. Ama benim rütbemin onunkinden yüksek olduğunu hissetmesi iyi olabilirdi.

“Bilmem. Biraz acıyor.”

“Bok gibi acıyacak. Sinirler oluşmaya başlayana kadar bekleyin.”

“Sinirler mi?”

“Tabii.” Makineyle uğraşıyor, diğer taraftaki göstergelere bakıyordu. “Sinirler olmadan nasıl bacağınız olsun? Orada öylece işe yaramadan durur.”

“Sinirler? Normal sinirler gibi mi? Yani sadece ‘yürü’ diye düşüneceğim ve bu şey yürüyecek, öyle mi?”

“Tabii öyle.” Alaylı bir ifadeyle baktı ve ayarlamalarına devam etti.

Tam bir mucize. “Protezler oldukça gelişmiş.”

“Pro— ne — tez—ler?”

“Yani yapay...”

“Ha evet, kitaplardaki gibi. Tahta bacaklar, kancalar falan.”

Nasıl işe girmişti bu? “Evet, protezler. Bacağıma takılı bu şey gibi.”

“Bakın, efendim.” Bir şeyler yazıp durduğu dosyasını bıraktı. “Uzun süredir her şeyden uzaktaydınız. Bu bir bacak olacak, kırılamaz olması hariç tıpkı diğer bacak gibi olacak.”

“Bunu kollarda da yapıyorlar mı?”

“Tabii, her şeyde.” Yazmasına döndü. “Karaciğer, böbrek, mide, her tür organda. Kalp ve akciğer üzerinde hâlâ çalışılıyor, hâlâ mekanik parçalar kullanmak zorundayız.”

“İnanılmaz.” Marygay de yine bütün olacaktı. Omuzlarını silkti. “Belki. Bunu ben doğmadan önce yapıyorlardı. Kaç yaşındasınız, efendim?” Söyledim ve ıslık çaldı, “ *Vay* canına. Başından beri içinde olmalısınız.” Aksanı çok garipti. Tüm kelimeler doğru, ama tüm sesler yanlıştı.

“Evet. Epsilon saldırısında vardım. Aleph-sıfır’da.” Işınlayıcılara ad vermeye keşfedilme sıralarına göre İbrani alfabesinin harflerinden başlamışlardı, sonra lanet şeyler her yerden çıkmaya başlayınca harf kalmamıştı. Bu yüzden harflerin sonuna rakamlar eklemişlerdi; son duyduğumda Yod-42’ye gelmişlerdi.

“Vay, tarih bu. O zamanlar nasıldı?”

“Bilmem. Daha az kalabalık, daha güzel. Bir yıl... lanet, bir yüzyıl önce Dünya’ya dönmüştüm. Bakış açına göre değişir. O kadar kötüydü ki orduya döndüm, anlıyor musun? Bir zombi sürüşüydüler. Alınmak yok.”

Omuzlarını silkti. “Ben oraya hiç gitmedim. Oradan gelenler özlüyor gibiler. Belki düzelmiştir.”

“Ne, başka bir gezegende mi doğdun? Heaven’da mı?” Aksanını tanımamam şaşırtıcı değildi.

“Doğdum, büyüdüm ve askere alındım.” Kalemini cebine koydu ve dosyayı katlayarak cebine girebilecek boyuta getirdi. “Evet efendim. Üçüncü nesil melek. Tüm UNEF’teki en iyi gezegen.” Harflerini tek tek saydı, hep duyduğum gibi “yunef” diye okumadı.

“Teğmenim, kaçmalıyım. Bir saat içinde kontrol etmem gereken iki monitör daha var. “ Kapıya doğru gitti. “Bir şeye ihtiyacınız olacak olursa, oradaki masada bir düğme var.”

Üçüncü nesil melek. Büyükbaba ve annesi Dünya’dan gelmişlerdi, herhalde ben yüz yaşında genç bir serseriyken. Arkam dönükken başka kaç dünyayı kolonileştirmişlerdi acaba... Kolunu yitir, yenisi çıksın ha?

Durulmak ve geçmiş olan tüm yılların yerine bir yılı dolu dolu yaşamak iyi olacaktı.

Çocuk acı konusunda şaka etmiyormuş. Ve kaynar kazandaymışçasına acıyan sadece yeni bacak değildi. Yeni dokuların “oturması” için vücudumun yabancı hücrelere karşı direncini kırmaları gerekti; yarım düzine yerde kanser oluştu ve ayrı ayrı, acılı olarak tedavi edilmeleri gerekti.

Tükendiğimi hissediyordum, ama bacağın oluşumunu izlemek çok ilginçti. Beyaz lifler kan damarları ve sinirlere dönüştü, önce biraz gevşek duruyordu, sonra metal kemiğin çevresini kas yapısı sardıkça yerine oturmaya başladı.

Oluşumu izlemeye alışmıştım, bu yüzden görüntü beni hiç iğrendirmiyordu. Ama Marygay ziyarete geldiğinde sarsıldım: yeni kolundaki deri oluşmaya başlamadan dolaşabiliyordu; yürüyen bir anatomi mankeni gibiydi. Yine de şoku atlattı ve her gün birkaç saat oyun oynamaya, dedikodu yapmaya ya da sadece oturup okumaya gelmeye başladı, kolu plastik kalıbın içinde yavaşça oluşuyordu.

Deri oluştuktan bir hafta sonra yeni bacağımı çıkarıp makineyi götürdüler. Felaket çirkindi, ölü gibi beyaz ve tüysüz, metal bir çubuk gibi sertti. Ama iyi kötü çalışıyordu. Ayağa kalkıp ağır ağır yürüyebiliyordum.

Beni “işlev ve hareket düzenlemesi” (yavaş işkence için hoş bir isim) için ortopediye naklettiler. İnsanı alıp eski ve yeni bacağı aynı anda büken bir makineye bağlıyorlardı. Yeni olanı direniyordu.

Marygay yandaki bölümdeydi, kolu düzenli olarak bükülüyordu. Onu çok daha kötü etkilemiş olmalıydı; her öğleden sonra kırık tayf altında güneş banyosu yapmak için yukarı çıktığımızda solgun ve bitkin görünüyordu.

Günler geçtikçe terapi giderek daha az işkence olmaya ve daha çok güçlendirici egzersiz gibi gelmeye başladı. İkimiz de plajın ötesindeki sakin, basınçla korunan suda günde bir saat kadar yüzmeye başladık. Karada hâlâ topallıyordum, ama suda oldukça iyi hareket edebiliyordum.

Heaven’da yaşadığımız tek gerçek heyecan (savaşın körleştirdiği hislerimize göre heyecan) o dikkatle korunan suda oldu.

Ne zaman bir gemi inse basınç alanını bir an kapatmaları gerekiyordu; yoksa okyanusun üzerinden sekerdi. Arada bir içeri bir hayvan kaçıyordu, ama büyük kara hayvanları o arada giremeyecek kadar yavaştılar. Denizde ise bu böyle değildi.

Heaven'ın okyanuslarının karşı konulmaz efendisi, meleklerin gerçeğe uygun olması için "köpekbalığı" adını verdikleri çirkin bir yaratıktı. Dünyalı köpekbalıklarının birkaçını kahvaltıda yiyebilirdi.

İçeri giren, içeride yüzen onca proteine dayanamayıp günlerdir basınç alanının etrafında gezinen orta boy, beyaz bir köpekbalığıydı. Neyse ki basınç alanı kapanmadan iki dakika önce bir uyarı sireni vardı, bu yüzden hızla geldiğinde suda kimse yoktu. Ve gerçekten hızlıydı, sonuçsuz saldırısının şiddetli etkisiyle neredeyse kendini karaya oturtuyordu.

On iki metrelik esnek bir kas yığınıydı, bir ucunda ustura kadar keskin bir kuyruk, diğerinde de kol uzunluğunda dişler. Büyük, sarı küreler olan gözleri başının bir metreden daha uzağındaki uzantıların uçundaydı. Ağzı öyle genişti ki açıkken bir adam içinde rahatlıkla ayakta durabilirdi. Varisleri için etkileyici bir fotoğraf olurdu.

Tabii ki basınç alanını kapatıp yüzerek gitmesini bekleyemezlerdi. Bu yüzden Eğlence Komitesi bir av partisi düzenledi.

Ben kendimi dev bir balığa ordövr olarak sunma konusuna sıcak bakmıyordum, ama Marygay çocukken Florida'da zıpkınla çok avlanmıştı ve bu iş onu çok heyecanlandırmıştı. Nasıl yapacaklarını öğrendiğimde ben de eğlenceye katıldım; yeterince güvenliydi.

Bu "köpekbalıkları" teknelerdeki insanlara hiç saldırmazlarmış. Balıkçı hikayelerine benden fazla inanan iki kişi sandalla basınç alanının kenarına gitmişlerdi, yanlarında silah olarak sadece bir sığır butu vardı. Eti sandalın kenarına vurdular ve köpekbalığı göz açıp kapayana kadar oraya gitti.

Bu bizim de eğlenceye katılmamız için gereken işaretti. Paletler, maskeler, tüpler ve her birimizde birer zıpkınla yirmi üç salak plajda bekliyorduk. Yine de zıpkınlar oldukça güçlüydü, jet yakıtlıydılar ve başlıkları ağır patlayıcıydı.

Daldık ve yaratığa doğru sualtındaki mızraklı askerler gibi yüzdük. Bizi ilk gördüğünde saldırmadı. Yemeğini saklamaya çalıştı, herhalde o diğerleriyle uğraşırken birimizin arkaya dolanıp onu yemesini istemiyordu. Ama köpekbalığı ne zaman dibe inmeye çalışsa basınç alanına çarpıyordu. Sinirlendiği açıkça belliydi.

Sonunda eti boş verdi, döndü ve saldırdı. Harika bir spor. Bir an parmağınız büyüklüğünde, alanın diğer uçundaydı sonra birden yanınızdaki adamla aynı boyda ve hızla yaklaşıyordu.

Mızrakların belki on tanesi onu vurdu (benimki değil) ve onu parçalara böldüler. Ama başının üstünü ve bir gözünü uçuran bir uzman, ya da şans işi atıştan sonra bile, etlerinin yarısı ve iç organları arkasında kanlı bir iz bırakırken bile, hattımıza daldı ve ölmeyi akıl edemeden önce dişlerini bir kadına geçirerek iki bacağını da kopardı.

Ölmek üzere olan kadını plaja geri taşıdık, bir ambulans bekliyordu. Kan yerine geçen bir madde ve No-Shock verip hastaneye yetiştirdiler, kadın hayatta kaldı, ama yeni bacaklarının çıkışının acısını çekecekti. Balık avlamayı diğer balıklara bırakmaya karar verdim.

Terapi dayanılır bir hale geldikten sonra Threshold'da kaldığımız süre oldukça zevkliydi. Askeri disiplin yoktu, bol bol okuma ve ilgilenecek birçok şey vardı. Ama üzerinde karanlık bir bulut vardı, çünkü ordudan ayrılmadığımız ortadaydı; sadece yeniden kavganın ortasına atılmak üzere onarılan bozuk makinelerdik. Hem benim hem Marygay'in teğmen olarak görev yapmamız gereken üçer yılımız daha vardı.

Ama yeni organlarımızın sağlıklı çalıştığı açıklandığında altı aylık dinlenme ve eğlence bizi bekliyordu. Marygay benden iki gün önce çıktı ama gitmeyip beni bekledi.

Ödemem 892,746,012$ olarak geldi. Neyse ki para balyaları halinde değildi; Heaven'da elektronik kredili alışveriş yapılıyordu, ben de servetimi dijital ekranlı küçük bir makinede taşıyordum. Bir şey satın almak için satıcının kredi numarasını ve alışveriş miktarını giriyordunuz; toplam ücret otomatik olarak hesabınızdan onunkine aktarılıyordu. Makine ince bir cüzdan büyüklüğündeydi ve parmak izinize kodlanmıştı.

Heaven'ın ekonomisini sürekli dinlenen, eğlenen milyoner askerler yönetiyordu. Ayak üstü, mütevazi bir atıştırma yüz kağıttı, bir gecelik bir oda bunun en az on katıydı. Heaven'ı UNEF yaptığı ve sahibi olduğuna göre, bu ucu kaçmış enflasyonun birikmiş paramızı ekonomi akışına katmanın basit bir yolu olduğu çok açıktı.

Eğlendik, çılgınca eğlendik. Bir mekik ve kamp malzemesi kiraladık ve haftalarca gezegeni dolaştık. Yüzülecek buzlu nehirler ve içinde dolaşılacak sık ormanlar vardı; çayırlar, dağlar, kutuplarda boş alanlar ve çöller.

Kendi basınç alanlarımızı ayarlayarak çevreden korunabiliyorduk (kar fırtınasının ortasında çıplak uyuyabilirdik) ya da doğayı olduğu gibi kabul edebilirdik. Marygay'in önerisiyle, uygarlığa dönmeden önce yaptığımız son şey çöldeki bir tepeye tırmanmak oldu, günlerce oruç tutarak duyarlılığımızı yükselttik (yoksa algılarımızı mı çarpıtıyorduk, hâlâ emin değilim) ve kavurucu sıcaklıkta sırt sırta oturup hayatın ağır ağır akışını izledik.

Sonra dosdoğru eğlence merkezlerine. Gezegendeki her şehri gezdik, hepsinin kendine özgü bir çekiciliği vardı, ama kalan zamanımızı geçirmek için sonunda Skye'a döndük.

Gezegenin diğer kısmı Skye'a göre çok ucuzdu. Havada eğlence kulesinde kaldığımız dört hafta boyunca Marygay ve ben yarımşar milyar dolar harcadık. Kumar oynadık (bazen gecede bir milyon dolar ya da daha fazlasını kaybediyorduk) gezegende sunulanın en iyisini yedik ve içtik ve modası geçmiş zevklerimiz için fazla garip olmayan her hizmet ve ürünü denedik. İkimizin de birer hizmetçisi vardı, maaşları herhalde bir tuğgeneralinkinden daha fazlaydı.

Dediğim gibi, çılgınca eğlendik. Savaşta önemli bir değişiklik olmazsa önümüzdeki üç yıldan sağ çıkma şansımız yok denecek kadar azdı. Ölümcül bir hastalığın oldukça sağlıklı kurbanlarıydık, bir ömürlük zevkleri bir yılın yarısına sığdırmaya çalışıyorduk.

Küçümsenmeyecek bir tesellimiz vardı, yaşamlarımızın geri kalanı ne kadar kısa olursa olsun, en azından birlikte olacaktık. Nedense bunun bile elimizden alınabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Skye'ın şeffaf "birinci kat"ında okyanusun altımızda dalgalanışını izleyerek hafif bir öğlen yemeğinin tadını çıkarıyorken bir haberci koşarak geldi ve bize iki zarf verdi: emirlerimiz.

Askeri kayıtlarımız ve Threshold'da yapılan testler doğrultusunda Marygay yüzbaşılığa, ben de binbaşılığa yükselmiştik. Ben bölük komutanıydım, o da bölük ikinci subayıydı.

Ama aynı bölük değildi.

O Heaven'da oluşturulan yeni bir bölüğe kaydolacaktı. Ben görevi almadan önce "telkin ve eğitim" için Stargate'e dönüyordum.

Uzun bir süre bir şey söyleyemedik, sonunda zayıf bir sesle "İtiraz edeceğim," dedim. "Beni binbaşı yapamazlar. Benden binbaşı olmaz."

Hâlâ kendine gelememişti. Bu sadece ayrılık değildi. Savaş bitse ve farklı gemilerle birkaç dakika uzaklıktaki Dünya'ya gitsek bile, ışınlama geometrisi aramıza yıllar koyacaktı. İkinci gelen Dünya'ya gittiğinde diğeri yarım yüzyıl yaşlanmış, büyük olasılıkla ölmüş olacaktı.

Bir süre orada oturduk, nefis yemeğe dokunmadan, çevremizdeki ve altımızdaki güzelliği umursamadan, sadece birbirimizin ve ikimizi ölüm kadar büyük ve gerçek bir girdapla ayıran iki kağıt parçasının bilincine vararak.

Threshold'a döndük. İtiraz ettim ama söylediklerim dikkate alınmadı. Marygay'i ikinci subayım olarak bölüğüme aldırmaya çalıştım. Personelimin önceden atandığını söylediler. Birçoğunun daha doğmadığını söyledim. Yine de atandılar, dediler. Stargate'e gitmem neredeyse yüzyıl sürer, dedim. Vuruş Gücü Komutasının yüzyıllar bazında *plan* yaptığı cevabını verdiler.

İnsanlar bazında değil.

Birlikte bir gün ve bir gece geçirdik. Hakkında ne kadar az konuşursak o kadar iyiydi. Marygay ve ben birbirimizin gerçek hayatla olan tek bağıydık, yani 1980'lerin ve 90'ların Dünya'sıyla. Sözde korumak için savaştığımız sapıklar tımarhanesiyle değil. Mekiğinin kalkışı bir tabutun ağır ağır mezara inmesi gibiydi.

Bilgisayara girdim ve gemisinin yörünge verilerini ve kalkış saatini öğrendim; "bizim" çölden ayrılışını izleyebileceğimi anladım.

Birlikte aç kaldığımız tepeye indim ve şafaktan birkaç saat önce batı ufkunda yeni bir yıldızın doğuşuna şahit oldum, alev alev parladı ve uzaklaştıkça sönerek sıradan bir yıldız oldu, sonra sönük bir yıldız ve sonra hiçbir şey. Kenara yürüyüp kayalığın ince yüzünden aşağı bakarak yarım kilometre aşağıdaki kum tepeciklerinin loş, donuk dalgalanmalarını seyrettim. Kenarda hiçbir şey düşünmeden oturup ayaklarımı salladım, ta ki güneşin eğik ışınları yumuşak, hoş bir gölge oyununun neden olduğu alçak bir kabartmayla kum tepeciklerini aydınlatana kadar. İki kez atlayacakmışım gibi yaylandım. Yapmayışım acı ya da kaybetme korkusundan değildi. Acı sadece parlak bir kıvılcım olacaktı, kayıp da ordunun. Ve bana karşı son zaferi kazanmış olacaklardı bu kadar zamandır hayatımı yönlendirdikten sonra, şimdi de zorla bitireceklerdi.

O kadarını da düşmanıma borçluydum.

BİNBAŞI MANDELLA

M.S. 2458—3143

1

Lisede biyolojide öğrettikleri şu deney neydi? Bir solucan al ve bir labirenti nasıl geçeceğini öğret. Sonra onu parçalayıp aptal bir solucana yedir ve işte! Aptal solucan da labirenti geçebiliyor.

Ağzımda pis bir tuğgenerallik tadı vardı.

Doğrusu lise günlerimden beri teknikleri geliştirdiklerini tahmin etmiştim. Zaman genişlemesiyle birlikte bu araştırma ve gelişime ayrılabilecek 450 yıl ederdi.

Aldığım emirlere göre kendi Vuruş Gücümün başına geçmeden önce Stargate'de "telkin ve eğitim"den geçecektim. Onlarsa hâlâ bölük diyorlardı.

Stargate'teki eğitimimde tuğgeneralleri doğrayıp bana Hollanda sosuyla sunmuyorlardı. Üç hafta boyunca glikozdan başka hiçbir şey yedirmediler. Glikoz ve elektrikten başka.

Vücudumdaki tüm kılları traş ettiler, beni pelteye çeviren bir iğne yaptılar, başıma ve vücuduma düzinelerce elektrot taktılar, oksijenlendirilmiş florokarbon dolu bir tanka soktular ve bir HYDB'ye bağladılar. Yani bir "hızlandırılmış yaşamsal durum bilgisayarına." Beni biraz oyaladı.

Makinenin savaş sanatlarıyla (ifadeyi bağışlayın) ilgili bildiğim her şeyi öğrenmesi sanırım on dakika sürdü. Sonra yenilerine başladı.

Taştan nova bombasına kadar her silahı en iyi şekilde kullanmayı öğrendim. Sadece zihinsel olarak değil; tüm o elektrotlar da bunun içindi. Sibernetik kontrollü negatif geri besleme kinestezisi; silahları ellerimde hissedip nasıl kullandığımı gördüm. Ve doğru yapana kadar tekrar tekrar yaptım. Gerçeklik illüzyonu eksiksizdi. Bir köyü basan bir grup Masai savaşçısıyla birlikte mızrak kullandım ve aşağı baktığımda vücudum uzun ve zenciydi. Onsekizinci yüzyılda bir Fransız avlusunda züppe giyimli, kaba görünümlü bir adamdan epe kullanmayı yeniden öğrendim. Elimde bir Sharps tüfeğiyle bir ağaçta sessizce oturup çamurlu bir yoldan Vicksburg'a doğru giden mavi üniformalı adamlara ateş ettim. Üç hafta içinde birkaç alay dolusu elektronik hayalet öldürmüştüm. Bana bir yıl gibi gelmişti, HYDB zaman duygunuza garip şeyler yapıyordu.

İşe yaramaz egzotik silahları kullanmayı öğrenmek eğitimin yalnızca küçük bir kısmıydı. Hatta bu rahatlatıcı kısmıydı. Kinestezide olmadığım için makine vücudumu tamamen hareketsiz tutup aklıma dört bin yıllık askeri olgular ve teoriler tıktı. Ve hiçbirini unutamıyordum! Tankta olduğum sürece olmuyordu.

Scipio Aemilianus'un kim olduğunu bilmek ister misimiz? Ben istemem. Üçüncü Kartaca Savaşının parlak savaşçısıymış. Von Clausewitz de *Savaş bir tehlikeler ülkesidir ve bu yüzden bir askerin en önemli özelliği cesaret olmalıdır,* demiş.

Ve şu şiirselliği de asla unutmayacağım: "ilerleyen ekip normal olmayan şartlarda ilerideki müfreze karakoluyla bir sütun oluşturacak şekilde ilerler; ardından da bir lazer takımı, ağır silah takımı ve diğer lazer takımı; bölgenin ve görülebilirliğin kanatlara küçük güvenlik birimleri eklenmesini gerektirdiği durumlar dışında sütunun kanat güvenliği gözleme dayanır, bu durumda da ilerleyen ekibin komutanı detayları müfreze çavuşuna bildirir..." vesaire. Bu *Vuruş Gücü Komutası Küçük Birim Lideri'nin El Kitabından,* tabii iki mikrofiş kartı, yani 2,000 sayfa tutan bir şeye el kitabı derseniz.

Eğer sizi tiksindiren bir konuda eksiksiz bir uzman olmak isterseniz, UNEF'e katılıp subay eğitimine yazılın.

Yüz on dokuz kişi ve 118'inden ben sorumluydum. Kendimi sayıyordum, ama Komodoru değil, kadın kendisini idare edebilirdi.

HYDB seansından sonraki iki haftalık fiziksel rehabilitasyon döneminde ekibimden kimseyle karşılaşmamıştım. İlk toplantıdan önce Geçici Uyum Subayı'na rapor vermem gerekiyordu. Bir randevu istedim ve yardımcısı Albay'ın benimle akşam yemeğinden sonra Altıncı Derece Subaylar Kulübü'nde buluşacağını söyledi.

ORGANİZASYON TABLOSU

Gama Vuruş Gücü

Sade-138 Seferi

1. DERECE:	BNB. Mandella		Komodor Antopol	
2. DERECE:	YZB. Moore			
3. DERECE:	ÜTĞM. Hilleboe			
4. DERECE:	ATĞM. Riland			
	ATĞM. Rusk			
	ATĞM. Alsever DR.			
5. DERECE:	ATĞM. Borgsted	ATĞM. Brill	ATĞM. Gainor	ATĞM. Heimoff
6. DERECE:	BÇVŞ Webster	BÇVŞ. Gillies	BÇVŞ. Abrams	BÇVŞ. Dole
7. DERECE:	Çvş. Dolins	Çvş. Bell	Çvş. Anderson	Çvş. Noyes
	Onb. Geller	Onb. Kahn	Onb. Kalvin	Onb. Spraggs
8. DERECE:	Er Boas	Onb. Weiner	Er Miller	Er Conroy
	Er Lingeman	Er Ikle	Er Reisman	Er Yakata
	Er Rosevear	Er Schon	Er Coupling	Er Burris
	Er Wolfe,R.	Er Shubik	Er Rostow	Er Cohen
	Er Lin	Er Duhl	Er Huntington	Er Graham
	Er Simmons	Er Perloff	Er De Sola	Er Schoellple
	Er Winograd	Er Moynihan	Er Pool	Er Wolfe, E.
	Er Brown	Er Frank	Er Nepala	Er Karkoshka
	Er Bloomquist	Er Graubard	Er Schuba	Er Majer
	Er Wong	Er Orlans	Er Ulanov	Er Dioujova
	Er Louria	Er Mayr	Er Shelley	Er Armaing
	Er Gross	Er Quarton	Er Lynn	Er Baulez
	Er Asadi	Er Hin	Er Slaer	Er Johnson
	Er Horman	Er Stendahl	Er Schenk	Er Orbrecht
	Er Fox	Er Erikson	Er Deelstra	Er Kayibanda
		Er Bora	Er Levy	Er Tschudi

Destekler: ÜTĞM. Williams (Seyir), TĞM.ler Jarvil (Sıhhiye), Laasonen (Sıhhiye), Wilber (Psikiyatri), Szdylowska (Bakım), Gaptchenko (Levazım), Gedo (Haberleşme), Gim (Bilgisayar); BÇVŞ.lar Evans (Sıhhiye), Rodriguez (Sıhhiye), Kostidinov (Sıhhiye), Rwabwogo (Psikiyatri), Blazynski (Levazım), Turpin (Levazım); KD.ÇVŞ.lar Carreras (Sıhhiye), Kousnetsov (Sıhhiye), Waruinge (Sıhhiye), Rojas (Sıhhiye), Botos (Levazım), Orban (Ck), Mbugua (Bilgisayar); ÇVŞ.lar Perez (Sıhhiye), Seales (Bakım), Anghelov (Levazım), Vugin (Bilgisayar); ONB.lar Daborg (Sıhhiye), Correa (Sıhhiye), Kajdi (Seks), Valdez (Seks), Muranga (Levazım); Erler Kottysch (Bakım), Rudkoski (ck), Minter (Levazım).

12 MART 2458'DE STARGATE VURUŞ GÜCÜ KOMUTASINDA ONAYLANMIŞTIR.
KUMANDAN:

Olga Torischeva BGEN STFCOM

Akşam yemeğini Kulüpte yemeyi düşünerek erken gittim, ama sadece abur cubur vardı. Ben de salyangozu andıran bir tür mantar yedim ve kalori almaya alkolle devam ettim.

"Binbaşı Mandella?" Yedinci birama iyice dalmış ve Albay'ın yaklaştığını görmemiştim. Ayaklandım ama yerimde kalmamı işaret etti ve karşımdaki sandalyeye kuruldu.

"Sana borçluyum," dedi. "Beni sıkıcı bir akşamın en az yarısından kurtardın." Elini uzattı. "Jack Kynock, hizmetinizdeyim. "

"Albayım... "

"Bana Albay deme, ben de sana Binbaşı demem. Biz eski fosiller... yakınlığımızı korumalıyız. William."

"Bence uygun."

Hiç duymadığım bir içki söyledi. "Nereden başlamalı? Kayıtlara göre Dünya'ya en son 2007'de gitmişsin."

"Öyle."

"Pek hoşuna gitmedi, değil mi?"

“Hayır.” Zombiler, mutlu robotlar.

“Sonra daha iyi oldu. Sonra da daha kötü, teşekkürler.” Bir er içkisini getirdi, bardağın dibinde yeşil olan ve tepeye doğru açılıp sararan köpüklü bir karışımdı. Bir yudum aldı. “Sonra tekrar düzeldi, sonra kötüleşti, sonra... Bilmiyorum. Hep dönüşümlü.”

“Şimdi nasıl?”

“Şey... emin değilim. Bir yığın rapor falan var, ama ne kadarı propaganda belli değil. Ben neredeyse iki yüz yıldır dönmedim; o zaman berbattı. Tabii neden hoşlandığına bağlı.”

“Nasıl yani?”

“Dur düşüneyim. Çok heyecan vardı. Barışçı hareket diye bir şey duydun mu?”

“Sanmıyorum.”

“Şey, ismi yanıltıcı. Aslında bu bir savaştı, bir gerilla savaşı.”

“Truva ve sonrasındaki tüm savaşların adını, derece ve seri numaralarını bildiğimi sanıyordum.” Gülümsedi. “Birini atlamış olmalılar.”

“Tabii bir nedeni var. Savaşı gaziler başlattı duyduğuma göre Yod-38 ve Aleph-40’dan sağ çıkanlarmış; birlikte ayrıldılar ve Dünya’da UNEF’i ele geçirebileceklerine inandılar. Halktan da çok destek aldılar.”

“Ama kazanamadılar.”

“Hâlâ buradayız ya.” İçkisini çevirdi ve renkler yer değiştirdi. “Aslında bildiklerim hep söylentiler. Dünya’ya son gittiğimde savaş ara sıra olan sabotajlar dışında bitmişti. Rahatça konuşulacak bir konu olduğu da söylenemezdi.”

“Pek şaşırmadım,” dedim, “belki biraz. Yani Dünya’dakilerin bir şeyler yapmasına... devletin isteklerine karşı.”

Fikrini belli etmeyen bir ses çıkardı.

“Hele devrim. Biz oradayken kimse ağzını açıp da UNEF, ya da yerel yönetimler aleyhinde tek kelime etmiyordu. Kulaktan kulağa, her şeyi olduğu gibi kabul etmeye şartlanmışlardı.”

“Tabii bu da dönüşümlü bir şey.” Arkasına yaslandı. “Teknikle ilgisi yok. Dünya devleti istese... her vatandaşın en ufak düşünce ve hareketini, beşikten mezara kadar tamamen kontrolü altına alabilirdi.

“Bunu yapmıyorlar, çünkü sonuç felaket olur. Çünkü devam eden bir savaş var. Kendini ele al: konserve kutusundayken sana hiç dürtüsel şartlanma yapıldı mı?”

Bir an düşündüm. “Yapılmış olsa bile haberim olmayabilir.”

“Doğru. Kısmen doğru. Ama inan bana, beyninin o tarafına dokunmadılar. Davranışlarında UNEF’e, savaşa, ya da genel anlamda savaşmaya karşı olan değişiklikler yeni bilgilerinden kaynaklanıyor. Temel dürtülerine dokunulmadı. Ve bunun nedenini bilmelisin.”

İsimler, tarihler, rakamlar yeni bilgi labirentinden akıyordu. “Tet-17, Sed-21, Aleph-14. Lazlo... ‘Lazlo Acil Durum Komisyonu Raporu.’ Haziran 2106.”

“Doğru. Ve uzatırsak, Aleph-l’deki tecrübelerin. Robotlardan iyi asker olmuyor.”

“Yirmibirinci yüzyıla kadar olurdu,” dedim. “Davranış şartlandırması generallerin rüyalarını gerçekleştirirdi. SS’lerin, Roma Muhafız Birliğinin, Altınordu’nun en üstün özelliklerini toplayan bir ordu kurulurdu. Mosby istilacıları, Yeşil Bereliler.”

Bardağının üzerinden güldü. “Sonra da al o orduyu ve modern savaş giysileri içindeki birtakım adamın karşısına çıkar. İki dakikada işleri biter.”

“Tabii takımdakiler kafalarını korurlarsa. Ve hayatta kalmak için ölesiye savaşırlarsa.” Lazlo Raporlarını bir çırpıda hazırlayan asker nesli doğumlarından itibaren adamın birinin ideal savaşçı anlayışına uymaya şartlanmışlardı. Takım olarak harikaydılar, tamamen kana susamışlardı, kendi hayatlarını hiçe sayıyorlardı —Tauranlar da onları paramparça ettiler. Tauranlar da savaşırken kendilerini düşünmediler. Ama onlar daha iyiydiler ve sayıları her zaman daha fazlaydı.

Kynock bir içki aldı ve renklerini izledi. “Psikoloji raporunu gördüm,” dedi. “Hem buraya gelmeden öncekini hem de konserve kutusuna girdikten sonrakini. Öncesi ve sonrası aşağı yukarı aynı.”

“Bu içimi rahatlattı.” Bir bira daha işaret ettim.

“Belki de öyle olmamalı.”

“Ne, iyi bir subay olmayacağımı mı söylüyor? Bunu onlara baştan söyledim. Lider falan değilim ben.”

“Bir açıdan doğru, bir açıdan yanlış. Raporda ne yazdığını bilmek ister misin?”

Omuzlarımı silktim. “Gizli, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi. “Ama artık bir binbaşısın. Emrin altındakilerden istediğinin raporlarına bakabilirsin.”

“Sürpriz bir şey olduğunu sanmıyorum." Ama biraz meraklanmıştım. Hangi hayvan aynaları harika bulmaz ki?

“Hayır. Ama senin bir pasifist olduğunu söylüyor. Bu bir zaaf ve sana hafif bir nevroz veriyor. Bundan da suçun sorumluluğunu orduya atarak kurtuluyorsun.”

Yeni bira öyle soğuktu ki dişlerimi kamaştırdı. “Henüz sürpriz yok.”

“Liderliğe gelince, belli bir potansiyelin var. Ama bu bir öğretmen ya da bakan şeklinde olabilir; anlayışla, şefkatle liderlik yapmak zorunda kalırsın. Başkalarına fikirlerini aktarma arzun var, ama isteklerini değil. Yani haklısın, kendine bir çeki düzen vermezsen berbat bir subay olacaksın.”

Zorla güldüm. “UNEF beni subay eğitimine çağırdığında bütün bunları biliyordu herhalde.”

“Başka parametreler de var,” dedi. “Örneğin uyumlusun, oldukça zekisin, çözümleyicisin. Ve tüm savaş boyunca yaşamış olan on bir kişiden birisin.”

“Bir erin hayatta kalması yetenektir.” Dayanamamıştım. “Ama bir subayın görkemli bir örnek olması gerekir. Gemiyle inmeli. Siperde sanki korkmuyormuş gibi hareket etmeli.”

Buna kanmadı. “Yerini alacak olanlardan bin ışık yılı uzaktayken değil."

“Yine de bir gariplik var. Burada Stargate’tekilerin üçte biri subay olmaya daha uygunken neden beni Heaven’dan buraya kadar getirip de “çeki düzen vermeyi” denediler? Tanrı'm, şu ordu mantığı!”

“Sanırım bürokrasi mantığının da bu işte en azından bir parmağı var. Sıradan bir asker olmak için fazla kıdemlisin…”

“Hepsi zaman genişlemesinden. Sadece üç sefere katıldım.”

“Bunun önemi yok. Zaten bu ortalama bir askerin dayandığından iki buçuk sefer fazla. Propagandacılar seni herhalde bir tür halk kahramanı yaparlar.”

“Halk kahramanı ha.” Biradan bir yudum aldım. “John Wayne nerede, tam da ona ihtiyacımız varken.”

“John Wayne mi?” Başını salladı. “Ben konserve kutusuna hiç girmedim. Askeri tarih konusunda uzman sayılmam.”

“Boş ver.”

Kynock içkisini bitirdi ve ere (yemin ederim) bir “rom Antares” getirmesini söyledi.

“Eh, senin Geçici Uyum Subayınım. Şu andaki durumla ilgili ne bilmek istersin? Şu an her neyse.”

Aklıma takılmıştı: “Konserve kutusuna hiç girmedin, öyle mi?”

“Hayır, yalnızca cephe subayları girer. Üç haftada malolduğun bilgisayar sistemleri ve enerji Dünya’yı günlerce idare ederdi. Benim gibi masa başı adamları için fazla pahalı.”

“Madalyaların cephede bulunduğunu gösteriyor.”

“Şeref madalyası. Öyleydim.” Rom Antares soluk kehribar rengi bir sıvıyla dolu ve tepesinde bir buz yüzen ince uzun bir bardaktı. Dibinde tırnak büyüklüğünde parlak kırmızı bir kürecik vardı; içinde kızıl lifler dalgalanıyordu.

“O kırmızı şey ne?”

“Tarçın. Yani içinde tarçın olan bir ester. Çok iyidir... tatmak ister misin?”

“Hayır sağol, ben birayla yetineceğim.”

“Aşağıda birinci katta kütüphane bilgisayarında adamlarımın her gün güncelleştirdiği bir geçici uyum dosyası var. Belli konularda ona başvurabilirsin. Asıl istediğim... seni Vuruş Gücünle tanışmaya hazırlamak.”

“Ne yani, hepsi siborg[3] mu? Klon mu?”

Güldü. “Hayır, insanların klonlanması yasalara aykırı. Esas sorun şu ki sen, şey, sen heteroseksüelsin.”

“Sorun değil. Hoşgörülüyümdür.”

“Evet, ama raporun senin... herhalde hoşgörülüsündür, ama sorun aslında bu değil.”

“Öyle mi.” ne diyeceğini kesinlikle biliyordum.

Ayrıntıları değil, ama konuyu.

“UNEF’e yalnızca duygusal açıdan dengeli insanlar alınır. Biliyorum bunu kabul etmen kolay değil, ama heteroseksüellik bir duygusal bozukluk olarak kabul ediliyor. Tedavisi çok zor değil.”

“*Beni* tedavi edeceklerini sanıyorlarsa...”

“Rahatla, çok yaşlısın.” Hafif bir yudum aldı. “Onlarla geçinmen sandığın kadar zor...”

“Dur biraz. Yani hiçkimse... ekibimdeki herkes eşcinsel mi? Ben hariç?”

“William, Dünya’daki herkes eşcinsel. Bin kişi kadarı hariç; savaştan dönenler ve tedavi edilemeyenler.”

“Ya.” Ne diyebilirdim ki? “Nüfus sorununu çözmek için sert bir yol.”

“Belki. Yine de işe yarıyor; Dünya nüfusu bir milyarın biraz altında sabit. Biri öldüğünde ya da gezegen dışına çıktığında hemen bir başkası yetiştiriliyor.”

“Yani ‘doğum’ yok.”

“Evet doğuyor, ama eski usulle değil. Siz buna ‘tüp bebek’ diyordunuz, ama tabii ki tüplerde yapılmıyorlar.”

“Bu da bir şey.”

“Her kreşin bir bölümü insanların yerine yetiştirmeden sonraki ilk sekiz on ay süresince bakan yapay bir rahim. Doğum dediğin şey birkaç günlük bir dönemde oluyor; eskisi gibi ani, şiddetli bir olay değil.”

İçimden Hey gidi koca dünya, diye geçirdim. “Doğum sancısı yok. Bir milyar tamamen normal eşcinsel.”

“Bugünkü Dünya standartlarına göre tamamen normaller. Sen ve ben onları biraz tuhaf bulabiliriz.”

“Daha da fazlası.” Biramın kalanını bitirdim. “Sen, şey, sen de eşcinsel misin?"

“Yo hayır,” dedi. Rahatladım. “Ama aslında artık hetero da değilim.” Kalçasına bir şaplak vurdu ve garip bir ses çıktı. “Yaralandım ve lenfatik sistemimde ender görülen bir bozukluk olduğu anlaşıldı, yeni organ yapılamadı. Belimden aşağısı sadece metal ve plastik. Senin ifadenle bir siborgum.”

Annemin ifadesiyle, uçmuştu. “Hey Asker,” diye garsona seslendim, “şu Antares şeylerinden bir tane getir.” Cinsiyetsiz bir siborgla barda oturuyordum ve kahrolası gezegende benden başka tek normal insan oydu.

“İki olsun lütfen.”

2

Ertesi gün ilk toplantımızı yapacağımız ders salonunda dizilirken normal görünüyorlardı. Genç, biraz da gergindiler.

Birçoğu kreşten çıkalı yedi ya da sekiz yıl olmuştu. Kreş sadece birkaç uzmanın (daha çok çocuk doktorlarının ve öğretmenlerin) girebildiği kontrol altında tutulan, yalıtılmış bir ortamdı. Biri on iki ya da on üç yaşında kreşten çıktığında bir ilk isim seçiyor (soyadını genetik derecesi daha yüksek olan ebeveyninden alıyordu) ve yasal olarak stajyer bir yetişkin sayılıyordu, aldıkları eğitim de benim üniversitedeki ilk yılımdan sonra aldığıma eşdeğerdi. Çoğu devam edip uzman eğitimi alıyor, ama bazılarına bir iş veriliyor ve hemen çalışmaya başlıyorlardı.

Çok yakından gözleniyorlar ve heteroseksüellik gibi sosyopatlık eğilimi gösterenler bir tedavi merkezine yollanıyorlardı. Ya tedavi oluyor, ya da yaşamının sonuna kadar orada tutuluyordu.

Herkes 20 yaşında UNEF'e alınıyordu. Birçoğu masa başında çalışıyor ve beş yıl sonra terhis ediliyordu. Birkaç şanslı kişi de, yaklaşık sekizbinde bir kişi, savaş eğitimine gönüllü olmaya çağrılıyordu. Karşı çıkmak "sosyopatik" bir hareketti, yine de fazladan beş yıl daha askerlik yapmak anlamına geliyordu. Ve on yılı sağ olarak tamamlama şansı öyle küçüktü ki yok denilebilirdi; bunu hiç kimse başaramamıştı. En iyi olasılık savaşın sizin on (öznel) yıllık askerliğiniz bitmeden sona ermesiydi. Zaman genişlemesi sayesinde çarpışmaların arasına uzun yıllar girmesini umabilirdiniz.

Aşağı yukarı her öznel yılda bir kere çarpışmaya katılacağınıza ve her çarpışmadan ortalama yüzde 34 sağ çıktığınıza göre, on yıl boyunca savaşabilme şansınızın ne olduğunu hesaplamak çok kolay. Yüzde birin binde ikisi gibi bir şey. Başka bir deyişle, eski moda bir altıpatlar alıp altı yuvanın dördünü doldurarak Rus Ruleti oynayın. Karşı duvarı süslemeden on defa üst üste yapabilirseniz, tebrikler! Artık sivilsiniz.

UNEF'te atmış bin kadar asker olduğuna göre, on yıl sonunda 1.2'sinin hayatta kalması beklenebilirdi. Şanslı kişi olacağımı pek sanmıyordum, ama

yolu yarılamıştım.

Toplantı salonuna dolan bu genç askerlerden kaçı öleceklerini biliyordu? Yüzleri tüm sabah incelediğim dosyalarla eşleştirmeye çalıştım, ama çok zordu. Hepsi de aynı sıkı parametrelere göre seçilmişlerdi ve hepsi birbirine benziyordu: uzun ama çok uzun değil, kaslı ama kilolu değil, zeki ama abartılı derecede değil... ve Dünya da benim yaşadığım yüzyılda olduğundan çok daha homojen olmuştu. Çoğu Polinezyalıları andırıyordu. İçlerinde sadece ikisi, Kayibanda ve Lin, belli ırkların temsilcisiydiler. Diğerleri onlara sıkıntı veriyor mu diye merak ettim.

Kadınların çoğu fena halde güzeldi, ama seçici olacak konumda değildim. Bir yıldan uzun süredir, Heaven'da Marygay'le vedalaştığımızdan beri eşsizdim.

İçlerinde eski nesillerin özelliklerini biraz olsun taşıyan, ya da komutanının tuhaf özelliğini alaya alacak biri olabilir miydi acaba? *Bir subayın astlarıyla cinsel ilişkiye girmesi kesinlikle yasaktır. Çok sıcak bir ifade. Bu kuralın ihlali tüm gelire el koyulması ve er rütbesine indirilmekle cezalandırılacaktır, ilişki bir birimin savaş verimliliğini etkiliyorsa, derhal idam edilecektir.* UNEF'in tüm kuralları bunun kadar sık ve sürekli kırılsa, çok rahat bir ordu olurdu.

Ama erkeklerin hiçbiri çekici gelmiyordu. Bir yıl sonra gözüme nasıl görüneceklerinden ise emin değildim.

"Hazırol!"Bu Teğmen Hilleboe'ydu. Hemen ayağa fırlamayışım yeni reflekslerim sayesindeydi. Salondaki herkes ayağa kalktı.

"Adım Teğmen Hilleboe ve Cephe Assubayınızım." Bu eskiden "Cephe Başçavuşu"ydu. Subaylara fazla yüklenilmesi, bir ordunun artık fazla uzadığının iyi bir işaretiydi.

Hillboe da tam profesyonel, zorlu bir asker gibiydi. Kız herhalde her sabah tıraş olurken aynaya bağırarak emirler yağdırıyordu. Ama raporunu görmüştüm ve sadece bir çatışmaya katıldığını biliyordum, o da sadece birkaç dakika sürmüştü. Bir kolunu ve bir bacağını yitirmiş ve organ üretim kliniğindeki test sonuçlarına göre yeniden görev almıştı, tıpkı benim gibi.

Belki de o işkenceden önce çok iyi biriydi; tek organın oluşması bile yeterince kötüydü.

Bildik başçavuş dolduruşlarını yapıyordu, katı ama adildi: küçük şeylerle zamanımı almayın, komuta zincirine uyun, birçok sorun beşinci derecede çözümlenebilir.

Onunla daha önce konuşmuş olmayı diledim. Vuruş Gücü Komutası bu ilk toplantıyı aceleye getirmişti (ertesi gün gemiye binmemiz gerekiyordu) ve subaylarımla sadece birkaç kelime konuşabilmiştim.

Bu yeterli değildi, çünkü bir ekibin nasıl idare edileceği hakkında Hillboe ile farklı görüşlerimiz olduğu ortaya çıkıyordu. *İdare* etmek aslında onun işiydi; ben sadece emirleri veriyordum. Ama o komuta zincirini kendisini komutasındaki adam ve kadınlardan ayırmak için kullanıyor, potansiyel bir “iyi adam—kötü adam” durumuna neden oluyordu. Bense o kadar uzak kalmamayı, her iki günde bir saatimi askerlerin üstlerinden izin almadan sorunları ya da önerileriyle bana gelebilmeleri için ayırmayı planlamıştım.

Konserve kutusundaki üç hafta boyunca ikimize de aynı bilgiler verilmişti. Liderlik konusunda bu kadar uzak sonuçlara varmamız ilginçti. Bu Açık Kapı politikası, örneğin Avustralya ve Amerika’daki “modern” ordularda iyi sonuç vermişti. Özellikle de herkes aralıksız olarak aylar, hatta haftalar boyu tıkılıp kalacağı için bizim durumumuza çok uygun görünüyordu. Bu sistemi bulunduğum son yıldız gemisi olan *Sangrey Victoria’da* kullanmıştık ve sinirleri yatıştırmıştı.

Rahata geçirip düzen hakkında bağırıp çağırdı; az sonra da hazırola geçirip benimle tanıştırdı. Neden söz edecektim? Yapacaklarımız hakkında birkaç şey söyleyip Açık Kapı politikamı açıklamayı, sonra da sözü *Masaryk II* hakkında bir şeyler söyleyecek olan Komodor Antopol’a bırakmayı planlamıştım. Ama açıklamamı Hilleboe ile uzun uzun konuşana kadar ertelesem iyi olurdu; hatta en iyisi askerlere politikamı onun açıklamasıydı, böylece görüş ayrılığında olduğumuzu düşünmezlerdi.

Yardımcı subayım Yüzbaşı Moore beni kurtardı. Yan kapılardan birinden aceleyle girdi (her zaman acelesi olan tıknaz bir meteordu) acele bir selam verdi ve içinde savaş emirlerimizin olduğu bir zarf uzattı. Komodorla fısıldaşarak konuştum, o da rütbelerinde ve dosyada teknik olarak “bilme gerekliliği” olmasa da, nereye gittiğimizi bilmelerinde bir sakınca olmadığına katıldı.

Bu savaşta endişelenmemiz gerekmeyen tek konu düşman ajanlarıydı. Bir Tauran iyi bir kat boyayla kendini hareketli bir mantar gibi gösterebilirdi. Şüphelenmemek elde değildi.

Hillboe onları hazırola geçirmişti ve işi gereği benim ne kadar iyi bir kumandan olacağımı anlatıyordu; başından beri savaşın içinde olduğumu ve görev sürelerini sağ olarak tamamlamak istiyorlarsa beni örnek almalarını

söylüyordu. Iskalanmak gibi bir yeteneği olan ortalama bir asker olduğumdan ise söz etmedi. Ordudan ilk fırsatta ayrıldığımı ve sadece Dünya'daki şartlar dayanılmaz olduğu için döndüğümü de.

"Teşekkürler, Teğmen. Kürsüdeki yerimi aldım. "Rahat." Emirlerimizi içeren tek sayfayı açıp kaldırdım. "Hem iyi hem de kötü haberlerim var." Beş yüzyıl önce şaka olan şey artık sadece gerçeğin bir ifadesiydi.

"Bunlar Sade—138 seferi için savaş emirlerimiz. İyi haber, herhalde savaşmayacağız, bu hemen olmayacak. Kötü haber, bir hedef olacağız."

Bunun üzerine biraz kıpırdandılar, ama kimse bir şey söylemedi ve gözlerini benden ayırmadı. İyi disiplin. Belki de sadece kadercilikti; gelecekleri hakkındaki düşüncelerinin ne kadar gerçekçi olduğunu bilmiyordum. Yani olmayan gelecekleri.

"Emirlere göre yapacağımız şey... Sade—138 ışınlayıcısının yörüngesindeki en geniş liman gezegeni bulmak ve orada bir üs kurmak. Sonra geri çağrılana kadar orada kalmak. Bu da herhalde iki ya da üç yıl sürer.

"Bu süre içinde mutlaka saldırıya uğrayacağız. Herhalde çoğunuz biliyorsunuzdur, Vuruş Gücü Komutası düşmanın bir ışınlayıcıdan diğerine gidiş düzenini çözdü. İleride bu karmaşık düzeni zaman içinde geriye doğru izleyerek Tauranların kendi gezegenini bulmayı umuyorlar. Şu an için sadece düşmanın yayılmasını engellemek için kesici güçler yollayabiliyorlar.

"Yapmamız emredilen şeyler genel hatlarıyla bu. Düşman cephesindeki bu yol kesme manevralarındaki düzinelerce vuruş gücünden biri olacağız. Bu görevin ne kadar önemli olduğunu yeterince sık ya da etkin şekilde vurgulayamayabilirim: UNEF düşmanın yayılmasını engelleyebilirse, onları kıstırabiliriz. Ve savaşı kazanabiliriz."

Umarım hepimiz leş olmadan. "Bir şeyi açıkça söylemek istiyorum: Daha indiğimiz gün saldırıya uğrayabiliriz, ya da gezegeni on yıl işgal edip sonra evimize dönebiliriz." Büyük olasılıkla öyle. "Ne olursa olsun, her birimiz sürekli olarak savaşmaya her an hazır olacağız. Yolculuk sırasında düzenli bir egzersiz programı uygulayacak, ayrıca eğitiminizi de tekrar gözden geçireceğiz. Özellikle inşaat tekniklerini; üssü ve savunma sistemlerini mümkün olan en kısa zamanda yapmalıyız."

Tanrı'm, bir subay gibi konuşmaya başlamıştım. "Sorusu olan?" Yoktu. "Öyleyse sizi Komodor Antopol ile tanıştırayım. Komodor?"

Komodor bir oda dolusu kara askerine *Masaryk II*'nin özelliklerini ve kapasitesini anlatırken sıkıldığını gizlemeye çalışmadı. Söylediklerinin çoğunu konserve kutusundaki zorunlu beslemede öğrenmiştim, ama son söylediği şey dikkatimi çekti.

“Sade—138 insanların gittiği en uzak ışınlayıcı olacak. Galaksimizde bile sayılmaz, daha çok 150,000 ışık yılı kadar uzaktaki Büyük Macellan Bulutu’nun bir parçası.

“Yolculuğumuz dört ışınlama ile yapılacak ve öznel zamanla dört ay sürecek. Işınlama manevraları yüzünden Sade—138’e vardığımızda Stargate’in takviminin üç yüz yıl kadar gerisinde kalmış olacağız.”

Geri dönecek kadar yaşarsam, yedi yüz yıl daha gitmiş olacaktı. Zaten fark etmezdi; Marygay çoktan ölmüştü ve benim için anlamı olan başka biri yoktu.

“Binbaşının dediği gibi, bu rakamlar sizi rahatlatmasın. Düşman da Sade—138’e gidiyor; oraya aynı gün varabiliriz. Durumun matematiği biraz karışık, ama inanın bana, başa baş bir yarış olacak.

“Binbaşı, söyleyeceğiniz bir şey var mı?”

Ayağa kalkmaya başladım. “Şey...”

Hillboe “Hazırol!” diye bağırdı. Bunu beklemeyi öğrenmeliydim.

“Sadece dördüncü derece ve yukarısındaki ast subaylarımla görüşmek istediğimi söyleyeceğim. Müfreze liderleri, yarın sabah 04:00’de askerlerinizin Liman Bölgesinde olmasından sorumlusunuz. O zamana kadar serbestsiniz. Dağılın.”

Beş subayı odama çağırdım ve bir şişe gerçek Fransız konyağı çıkardım. İki aylık parama malolmuştu, ama parayı başka ne yapabilirdim? Yatırım mı yapsaydım?

Bardakları uzattım ama Doktor Alsever istemedi. Onun yerine burnunun altında küçük bir kapsül kırıp derin derin içine çekti. Sonra da beceriksizce keyifli ifadesini gizlemeye çalıştı.

Bardakları doldururken “En önemli sorunla başlayalım,” dedim. “Eşcinsel olmadığımı hepiniz biliyor musunuz?”

Karmakarışık evet efendimler ve hayır efendimler.

“Sizce bu... bir komutan olarak durumumu zorlaştırır mı? Askerler için?”

Moore “Efendim, bence...” diye başladı.

“Kendi aramızdayken efendim demene gerek yok,” dedim. “Kendi zamanıma göre dört yıl önce ben de bir erdim. Etrafta asker yokken sadece

Mandella'yım, ya da William." Daha söylerken bunun bir hata olduğunu hissediyordum. "Devam et."

"William," diye devam etti, "yüz yıl önce olsa sorun olabilirdi. İnsanların o zamanki duygularını biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum. Yirmibirinci yüzyıldan bugüne kadar olan dönem hakkında tüm bildiklerim askeri tarih."

"Aa, şey, aa, nasıl demeli?" Elleri havada çırpındı.

Alsever kısaca "Bu suçtu," dedi. "Irk Düzeltme Konseyi insanları evrensel eşcinsellik fikrine alıştırıyordu."

"Irk Düzeltme Konseyi mi?"

"UNEF'in bir bölümü. Sadece Dünya'da yetkililer." Boş kapsülü derin derin kokladı. "Planları insanların biyolojik olarak çocuk yapmalarını engellemekti. Çünkü *A,* insanlar genetik partnerlerini seçerken oldukça mantıksız davranıyorlardı. Ve *B,* Konsey ırksal farkların insanlık üzerinde fazlasıyla bölücü bir etkisi olduğunu fark etti; doğumlar tamamen kontrol altına alınırsa, birkaç nesil sonra herkesi aynı ırktan yapabilirlerdi."

Bu kadar ileri gittiklerini bilmiyordum. Ama mantıklıydı. "Sen onaylıyor musun? Bir doktor olarak?"

"Doktor olarak mı? Emin değilim." Cebinden bir kapsül daha çıkardı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında yuvarladı, boşluğa bakıyordu. Ya da bizim göremediğimiz bir şeye. "Bir bakıma işimi kolaylaştırıyor. Birçok hastalık artık yok. Ama genetik bilimi hakkında sandıkları kadar çok şey bildiklerini sanmıyorum. Kesin bir bilim değil; tamamen yanlış bir şey yapıyor olabilirler ve sonuçları yüzyıllarca ortaya çıkmayabilir." Kapsülü burnunun altında kırdı ve iki derin nefes çekti. "Ama bir kadın olarak tamamen destekliyorum." Hilleboe ve Rusk başlarını sallayarak onayladılar.

"Doğum yapmamayı mı?"

"O da bir bölümü." Gözlerini komik bir şekilde şaşı yaparak kapsüle baktı ve son bir nefes çekti. "Ama daha önemlisi... erkek... olmaması. İçimde yani. Anlarsın. İğrenç bir şey."

Moore güldü. "Diana, denemediysen, bunun hakkında.."

"Kes sesini." Boş kapsülü gülerek ona fırlattı. "Ama bu çok doğal," diye karşı çıktım. "Ağaçlar arasında sallanmak da öyle. Ya da küt bir sopayla toprağı kazmak. İlerle, sevgili binbaşım, ilerle."

Moore "Her neyse," dedi, "sadece kısa bir dönem için suç oldu. Sonra şey oldu, ee, tedavi edilebilir bir..."

Alsever “Bozukluk,” dedi.

“Sağ ol. Şimdi bu konuda, şey, çok ender... Ne erkeklerin ne de kadınların bu konuda güçlü hisleri olduğunu sanmıyorum.”

Diana ise bağışlayan bir ifadeyle “Sadece bir gariplik,” dedi. “Bebek yemek gibi bir şey değil.” Hilleboe “Doğru söylüyor, Mandella,” dedi. “Bu sana olan hislerimi değiştirmez.”

“İ—iyi.” Harika. Toplum içinde nasıl davranacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark etmeye başlamıştım. “Normal” davranışımın çoğu sözü edilmeyen karmaşık bir cinsel ahlak sistemine dayanıyordu. Erkeklere kadın, kadınlara da erkek gibi mi davranmalıydım? Yoksa herkese kız ve erkek kardeşlerim gibi mi davranmalıydım? Her şey çok karmaşıktı.

Bardağımı bitirip koydum. “Teşekkürler, içimi rahatlattınız. Sormak istediğim de buydu... eminim hepinizin yapacak işleri vardır vedalaşmalar falan. Sizi esir etmeyeyim.”

Charlie Moore dışında hepsi çıktılar. Onunla bölümdeki tüm bar ve subay kulüplerine girip muhteşem bir içki alemi yapmaya karar verdik. On ikisini becerdik ve hepsine uğrayabilirdik, ama ertesi günkü toplantıdan önce birkaç saat uyumaya karar verdim.

Charlie bana bir kere iş attı ve çok kibardı. Reddedişimin de kibar olduğunu umuyordum; ama daha böyle çok pratik yapacağımı anladım.

3

UNEF'in ilk yıldız gemilerinin çok ince, zarif bir güzelliği vardı. Ama sayısız teknolojik gelişmelerle yapısal güç kütleyi muhafaza etmekten daha önemli olmuştu (eski gemilerden biri olsa yirmibeş gee'lik bir manevra denediğinizde akordiyon gibi katlanırdı) ve bu tasarıma da yansımıştı: cansız, ağır, fonksiyonel bir görünüm. Tek süsü koyu renkli gövdesinin üzerine sıradan mavi harflerle yazılmış *MASARYK II* adıydı.

Mekiğimiz yükleme alanına giderken adının üstünden geçti, gövde üzerinde bakım yapan küçük adam ve kadınlar vardı. Onlarla karşılaştırarak harflerin en az yüz metre uzunluğunda olduğunu görebiliyorduk. Geminin uzunluğu bir kilometreden fazlaydı (yeni hafızam 1036.5 metre olduğunu söylüyordu) genişliği de bunun üçte biri kadardı (319.4 metre).

Bu rahatça hareket edecek yerimiz olacağı anlamına gelmiyordu. Gemi karnında takiyon motorlu altı büyük savaş aracı ve elli robot gemi taşıyordu. Askerler bir köşeye tıkılmışlardı. Chuck von Clausewitz *Savaş sürtüşmeler ülkesidir* demişti; bunu deneyeceğimizi hissediyordum.

İvme tanklarına girmeden önce yaklaşık altı saatimiz vardı. Eşyalarımı önümüzdeki yirmi ay boyunca evim olacak olan küçük odaya bıraktım ve keşfe çıktım.

Charlie dinlenme odasına benden önce varmıştı ve *Masaryk Il'nin* kahvesini ilk tadan kişi olma ayrıcalığı da onun olmuştu. “Gergedan safrası,” dedi.

“En azından soya değil,” diyerek dikkatle ilk yudumu aldım. Bir hafta geçmeden soyayı özleyebilirdim.

Subayların dinlenme salonu üç metreye dört metrelik bir odaydı, yer ve duvarlar metaldi, bir kahve makinesi ve kütüphane ekranı vardı. Altı sert sandalye ve üzerinde yazı makinesi olan bir de masa.

“Ferah bir yer, değil mi?” Kütüphane bilgisayarındaki bir genel indeks düğmesine bastı. “Bir yığın askeri teori.”

“Bu iyi. Hafızamızı tazeler.”

“Subay eğitimine yazıldın mı?”

“Ben mi? Hayır. Emirler.”

“En azından bir bahanen var.” Kapatma düğmesine bastı ve yeşil noktanın küçülüşünü izledi. “Ben yazıldım. Böyle olacağını söylememişlerdi.”

“Evet.” Belli bir sorundan söz etmiyordu, sorumluluğun yükünden filan. “Geçer diye söylüyorlar, zamanla azalırmış.” Zorla soktukları tüm o bilgiler; susmayan, sessiz bir fısıltı.

“İşte geldi." Kapıdan Hillboe girdi ve merhabalaştık. Odaya çabucak bir göz attı, basit eşyaları onayladığı belliydi. “İvme tanklarına girmeden önce adamlarla konuşacak mısınız?”

“Hayır, bunun... gerektiğini sanmıyorum." Az daha “istediğimi” diyecektim. Astları cezalandırmak çok ince bir sanat. Hilleboe’ya komutanın onda olmadığını sık sık hatırlatmam gerekeceğini tahmin ediyordum.

Ya da onunla rütbeleri değişirdim. Komuta etmenin zevklerini tadardı.

“Lütfen tüm müfreze liderlerini topla ve tanka girme işlemini tekrarlat. Yakında hız çalışmaları yapacağız. Ama askerler sanırım şimdilik birkaç saat dinlenebilirler.” Komutanları gibi akşamdan kalmışlarsa.

“Peki, efendim.” Dönüp çıktı. Biraz bozulmuştu, çünkü yapmasını istediğim şey Riland ya da Rusk'a uygun bir işti.

Charlie tıknaz gövdesini sert sandalyelerden birine bırakıp bir nefes aldı. “Bu yağlı makinede yirmi ay. Hem de onunla. Kahretsin.”

“Benimle iyi geçinirsen ikinizi aynı odaya vermem.”

“Tamam. Sonsuza kadar kölenim. Gelecek Cuma başlarım.” Fincanının dibine baktı ve telveyi içmekten vazgeçti. “Şaka bir yana, kız sorun olacak. Onunla ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.” Tabii Charlie de yetkisini aşıyordu, ama komuta zincirinin dışındaydı. Ayrıca *bir* arkadaşa ihtiyacım vardı. “Belki de ağırlık çökünce biraz yumuşar.”

“Tabii.” Teknik olarak zaten ağırlık çökmüştü, bir gee ile Stargate ışınlayıcısına gidiyorduk. Ama bu sadece ekibin iyiliği içindi; serbest düşüşteyken kapakları kapatmak zor oluyordu. Tanklara girene kadar gerçek yolculuk başlamayacaktı.

Dinlenme salonu fazlasıyla iç karartıcıydı, Charlie ile hareket edebildiğimiz zamanın geri kalanını gemiyi keşfederek geçirmeye karar verdik.

Köprü diğer bilgisayar sistemlerinden farklı değildi; ekranlarla genişlemişti. Antopol ve subayları tanklara çıkıp kaderimizi bilgisayarlara bırakmadan önce son bir dizi kontrol yaparlarken belli bir uzaklıkta durduk.

İlerideki seyir odasında bir gözleme deliği vardı, kalın plastik bir köpüktü. Teğmen Williams işinin girişten önceki bölümü tamamen otomatiğe bağlanmış olduğu için meşgul değildi, zevkle bize çevreyi tanıttı.

Tırnağıyla gözleme deliğini tıklattı. “Umarım bu yolculukta bunu kullanmamız gerekmez.”

Charlie “Neden o?” dedi.

“Sadece kaybolursak kullanırız.” Giriş açısı bir radyanın binde biri kadar saparsa, galaksinin diğer ucuna gidebilirdik. “En parlak yıldızların tayf analiziyle konumumuz hakkında genel bir fikir edinebiliriz. Parmak izi gibi. Üç tanesini belirlersek bir üçgen çıkarabiliriz.”

“Sonra da en yakın ışınlayıcıyı bulur ve yola koyuluruz,” dedim.

“Sorun da bu işte. Sade—138 Macellan Bulutlarında bildiğimiz tek ışınlayıcı. Sadece düşmandan ele geçirdiğimiz veriler sayesinde haberdarız. Bulutta kaybolduğumuzu varsayarsak, başka bir ışınlayıcı bulsak bile nasıl gireceğimizi bilemeyiz.”

“İşte bu harika.”

Pis bir ifadeyle “Tabii bu ille de kaybolacağız anlamına gelmiyor,” dedi. Tanklara girip Dünya’ya yönelir ve tam güçle gazlarız. Gemi zamanıyla yaklaşık üç ayda orada oluruz.”

“Tabii,” dedim. “Ama 150,000 yıl gelecekte.” Yirmi beş gee ile giderken, bir aydan kısa bir sürede ışık hızının onda dokuzuna ulaşırsınız. O andan sonra da Aziz Albert’a emanetsiniz.

“Eh, bu da işin kötü yanı,” dedi. “Ama en azından savaşı kimin kazandığını anlarız.”

İnsanın aklına kaç askerin bu yolla savaştan koptuğu sorusunu getiriyordu. Bir yerlerde kaybolmuş ve ümit kesilmiş kırk iki vuruş gücü vardı. Hepsinin ışık hızına yakın bir hızla normal uzayda yol alıyor olmaları ve yüzyıllar geçtikçe Dünya’da ya da Stargate’te birer birer ortaya çıkmaları mümkündü.

Askerden kaçmanın iyi bir yoluydu, ışınlayıcı zincirinden bir defa çıktınız mı izinizin bulunması imkânsızdı. Ne yazık ki ışınlanma düzeniniz Vuruş Gücü Komutası tarafından önceden programlanıyordu; insan olan

seyir görevlisi ancak bir hesap hatası sizi yanlış “solucan deliği”ne sokar ve evrenin rastgele bir noktasından çıkarsanız devreye giriyordu.

Charlie ile spor salonuna göz atmaya gittik, bir seferde yaklaşık bir düzine kişiyi alabilecek büyüklükteydi. Tanklardan çıktığımızda ondan herkesin günde en az bir saat çalışabileceği şekilde bir program hazırlamasını istedim.

Tıkınma odası spor salonundan biraz daha genişti (yemekleri dört ayrı vardiyaya bölsek bile herkes omuz omuza olacaktı), erlerin salonu ise subaylarınkinden daha da iç karartıcıydı. Yirmi ay bitmeden büyük bir moral sıkıntısıyla uğraşıyor olacaktım.

Zırh odası spor salonu, tıkınma odası ve her iki dinlenme salonunun toplamı kadar genişti. Öyle olmalıydı, erlerin silahları aradan geçen yüzyıllarda evrim geçirmişti. Başlıca silah hâlâ savaş giysisiydi, tabii Aleph—Sıfır seferinden hemen önce zorla içine sokulduğum ilk modelden çok daha ileriydi.

Zırh subayı Teğmen Riland her müfrezeden bir kişiyle oluşmuş dört adamına silah deposuna bir son dakika kontrolü yaparlarken emirler veriyordu. Tonlarca patlayıcı ve radyoaktif maddeye yirmi beş gee altında neler olabileceğini düşününce, herhalde tüm gemideki en önemli işti.

Otomatik olarak verdiği selamına karşılık verdim. “Her şey yolunda mı Teğmen?”

“Evet efendim, şu kahrolası kılıçlar dışında.” Statis alanında kullanılacaklardı. “Bükülmeyecekleri şekilde yerleştirmemiz imkânsız. Ancak kırılmayacaklarını umabiliriz.”

Statis alanının ardındaki prensipleri hiç anlamıyordum; günümüzdeki fizikle benim aynı konudaki uzman diplomam arasında Galileo ile Einstein arasındaki zaman kadar büyük bir uçurum vardı. Yine de etkilerini biliyordum.

Yaklaşık elli metre çapındaki yarıküresel (boşlukta küresel) bir şekil olan alanın içinde hiçbir şey saniyede 16.3 metreden daha hızlı hareket edemiyordu. İçeride elektromanyetik radyasyon gibi şeyler yoktu; ne elektrik, ne manyetizma, ne de ışık. Giysinizin içinden çevrenizi soluk ve tek renkli görebiliyordunuz; bunu da bana “yakın bir takiyon kaynağından sızan yarı—enerjinin faz dönüşümü” olarak açıklamışlardı, tabii ne olduğunu bile anlamamıştım.

Ama sonuçta, bilinen hiçbir silah işe yaramıyordu. Alanın içinde bir nova bombası bile sadece hareketsiz bir cisimdi. Ve gerekli izolasyon olmadan alana yakalanan biri, ister Dünyalı ister Tauran olsun saniyenin küçücük bir parçasında hemen ölürdü.

Başlangıçta en müthiş silahı bulmuş gibiydik. Beş çarpışmada karada hiç kayıp vermeden Tauran üsleri temizlenmişti. Tek yapmanız gereken alanı düşmana doğru taşımak (Dünya yer çekiminde dört güçlü asker taşıyabiliyordu) ve alanın saydam duvarından içeri girdikçe ölmelerini seyretmekti. Jeneratörü taşıyanların, yönlerini bulmak için aleti kapatmak zorunda kalabilecekleri kısa süreler dışında yaralanmaları imkânsızdı.

Ama alanın altıncı kullanılışında Tauranlar hazırdı. Koruyucu giysiler giymişlerdi ve keskin mızraklar taşıyorlardı, bunlarla jeneratörü taşıyanların giysilerini yırttılar. Bundan sonra taşıyıcılar da silahlandı.

Bunun gibi sadece üç çarpışma rapor edildi, oysa bir düzine vuruş gücü statis alanı kullanmıştı. Diğerleri hâlâ çarpışıyordu, ya da hâlâ yoldaydı, ya da yenilmişti. Geri dönmezlerse bilmek mümkün değildi. Ve "Dünyaları" hâlâ Tauranların kontrolündeyse, bu "ateş altında kaçmak" olacağı ve tüm subaylar idam edileceği için geri dönmek pek de işlerine gelmezdi (ama söylentiye göre sadece beyinleri siliniyor, yeniden yükleniyor ve savaşa geri yollanıyorlardı).

Riland "Statis alanını kullanacak mıyız efendim?" diye sordu.

"Sanırım. Tauranlar bizden önce gitmemişlerse hemen değil. Gece gündüz giysi içinde yaşama fikri hoşuma gitmiyor." Kılıç ve mızrak kullanıp bıçak atma fikri de hoşuma gitmiyordu; onlarla sayısız elektronik hayaleti Valhalla'ya[4] yollamış olsam da.

Saatime baktım. "Tanklara gitsek iyi olur Yüzbaşı. Her şeyin doğru gittiğinden emin olun." Işınlama alanına giriş işlemi başlamadan önce iki saatimiz vardı.

Tankların olduğu oda dev bir kimyasal madde fabrikasını andırıyordu; kat en az yüz metre çapındaydı ve hepsi aynı, ölü gri renge boyalı koca makinelerle doluydu. Sekiz tank ortadaki asansörün çevresine hemen hemen simetrik bir şekilde yerleştirilmişti, simetriyi bozan tankların birinin diğerlerinin iki katı büyüklüğünde olmasıydı. Bu kıdemli subayların ve yardımcı uzmanların gireceği komuta tankıydı.

Teğmen Blazynski tanklardan birinin arkasından çıktı ve selam verdi. Selamına karşılık vermedim.

“O lanet şey de nesi?” Bu gri evrende renkli bir nokta vardı.

“Bir kedi efendim.”

“Açıkla.” Hem de büyüktü, parlak tüylü bir erkekti. İnanılmaz bir şeydi, teğmenin omuzuna kurulmuştu. “Başka bir şekilde sorayım: bir kedinin burada ne işi var?”

“Bakım ekibinin maskotu efendim.” Kedi başını isteksizce tıslayacak kadar kaldırdı, sonra tekrar rahat yerine döndü.

Charlie’ye baktım, omuzlarını silkti. “Bu iyi değil,” dedi. Teğmene döndüm: “Pek işinize yaramayacak. 25 gee’den sonra bir tüy ve et yığını olacak.”

“Yo hayır, efendim!” Hayvanın omuzlarının arasındaki tüyleri geri çekti. Kalça kemiğimin üzerindekine benzeyen bir florokarbon aleti vardı. “Stargate’te bir dükkandan aldık, zaten ayarlanmıştı. Artık birçok gemide bunlardan var, efendim. Komodor formlarımızı doldurdu.”

Buna hakkı vardı; idarede ikimizin de eşit söz hakkı vardı. Ve gemi onundu. “Bir köpek alamaz mıydınız?” Tanrı’m, kedilerden nefret ederdim. Hep ayak altında dolanırlar.

“Hayır, efendim, uyum sağlayamazlar. Serbest düşüşe dayanamıyorlar.”

Charlie “Tankta özel bazı ayarlamalar yapmanız gerekti mi?” diye sordu.

“Hayır, efendim. Fazladan bir kişilik yerimiz vardı.” Harika; yani tankı bir hayvanla paylaşacaktım. “Sadece kemerleri kısaltmamız gerekti.

“Hücre zarını güçlendirmek için farklı bir ilaç gerekiyor, ama o da fiyata dahildi.”

Charlie kulağının arkasını kaşıdı. Hafifçe mırıldandı ama, kıpırdamadı. “Aptala benziyor. Hayvan yani.”

“İlacını önceden verdik.” Bu kadar uyuşuk olmasına şaşmamalıydı; ilaçlar metabolizmayı ancak yaşamaya yetecek kadar yavaşlatırlar. “Bağlamamızı kolaylaştıracak.”

“Pekâlâ,” dedim. Moral için iyi olabilirdi. “Ama ayak bağı olursa, onu kendi ellerimle geri dönüştürürüm.”

“Peki, efendim!” dedi, oldukça rahatlamıştı, bu kadar sevimli bir tüy yığınına bir şey yapamayacağımı düşündüğü belliydi. Beni tanımıyorsun, ahbap.

Böylece her şeyi görmüştük. Motorların bu tarafında görmediğimiz sadece savaş gemilerinin ve robotların yaklaşan ivmeye karşı koca yuvalarında bekledikleri dev depoydu. Charlie ile bir göz atmaya indik, ama yalıtım odasının bu tarafında pencere yoktu. İçeride bir tane olduğunu biliyordum, ama oda vakumlanmıştı ve sırf merakımızı gidermek için doldur—boşalt işlemini yapmaya değmezdi.

Kendimi gerçekten işe yaramaz hissetmeye başlamıştım. Hilleboe'yu çağırdım ve her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Öldürecek bir saatlik zamanımız vardı, biz de dinlenme salonuna dönüp *Kriegspieler* oynadık, oyun tam ilginçleşmeye başlamıştı ki on dakika alarmı duyuldu.

İvme tanklarının beş haftalık bir "ölüm kalım" süreci vardı; bir vana ya da boru patlayıp da ayak altındaki bir böcek gibi ezilmeden beş hafta içeride kalmak için yüzde elli şansımız vardı. Yolculuğumuzun bu ilk ayağında sadece on gün gidiyorduk.

Tabii tanka giren için beş hafta ya da beş saat fark etmiyordu. Basınç işlem seviyesine çıktıktan sonra zamanın geçişini algılayamıyordunuz. Bedeniniz ve beyniniz katılaşıyordu. Hiçbir duyunuzdan bir algı gelmiyordu, adınızı hecelemeye çalışarak saatlerce oyalanabilirdiniz.

Bu yüzden duyumun geri gelmesiyle vücudum karıncalanıp da kendimi birdenbire kupkuru hissettiğimde, aradan sanki hiç zaman geçmemiş gibi gelmesine pek de şaşırmadım. Oda sanki samanlığın ortasındaki bir astımlılar toplantısı gibiydi: otuz dokuz kişi ve bir kedi, hepsi de son florokarbon kalıntılarından kurtulmak için öksürüp hapşırıyorlardı. El yordamıyla kayışlarımı bulmaya çalışırken yan kapı açıldı ve tanka rahatsız edici parlaklıkta ışık doldu, ilk çıkan kediydi, herkes aceleyle arkasından gidiyordu. Rütbenin hatırına sonuncusunun çıkmasına kadar bekledim.

Dışarıda yüzden fazla kişi dolanıyor, esneyip kramplarına masaj yapıyorlardı. Rütbe ha! Her yanım genç kadın vücutlarıyla çevriliydi, yüzlerine baktım ve erkeklere özgü refleksi engellemek için ümitsizce kafamdan üçüncü derece bir diferansiyel denklem çözmeye çalıştım. Geçici bir çözümdü, ama asansöre kadar idare etti.

Hilleboe emirler yağdırıp adamları sıraya sokuyordu ve kapı kapanırken tüm bir müfrezenin başlarından ayaklarına kadar hafif, benzer yaraları olduğunu fark ettim. Yirmi çift mor göz. Bu konuda hem Bakım hem de Tıp ekipleriyle görüşmem gerekecekti.

Tabii giyindikten sonra.

4

Masaryk II Resh—10 ışınlayıcısından uzun, ince bir eğri çizip ardından tekrar ona doğru yol aldığı üç hafta boyunca bir gee'de kaldık, arada bir seyir kontrolü için serbest düşüşe geçiyorduk. Bu dönem rahat geçti, herkes gemideki düzene oldukça iyi uyum sağlamıştı. Onlara en az meşguliyet ve en çok eğitim tekrarı ile egzersiz veriyordum; bu kendi iyilikleri içindi, ama onların da böyle düşüneceklerini sanacak kadar saf değildim.

Bir gee'de geçen bir haftadan sonra Er Rudkoski (aşçının yardımcısı) bir imbik yaptı, günde sekiz litre kadar 95 derecelik etil alkol üretiyordu. Ona engel olmak istemiyordum, hayat yeterince neşesizdi; herkes işini ciddiyetle yaptığı sürece umursamıyordum... ama sımsıkı kapalı ortamımızda nasıl olup da hammadde bulduğunu ve insanların içki için nasıl para ödediklerini de çok merak ediyordum. Ben de komuta zincirini ters yönde kullanarak Alsever'e sordum. O Jarvil'e sordu, o da Carreras'a, o da oturup aşçı Orban'la konuştu. Her şeyi Teğmen Orban'ın ayarladığı ortaya çıktı, işin pis tarafını Rudkoski'ye yaptırıyor ve güvendiği birine bununla övünmek için can atıyordu.

Rütbesiz askerlerle bir kez olsun yemek yemiş olsaydım, garip bir şeyler döndüğünü anlardım. Ama iş subayların ülkesine kadar uzanmıyordu.

Rudkoski sayesinde Orban gemi çapında alkole dayalı bir ekonomi oluşturmuştu. Her şey şöyle oluyordu:

Her yemekte bıktırıcı tadına dayanabilirseniz yiyeceğiniz çok şekerli bir tatlı (jöle, krema veya turta) oluyordu. Ama çöp penceresine geldiğinizde hâlâ tepsinizde duruyorsa Rudkoski onun için on sentlik bir fiş veriyor ve şekerli bulamacı bir maya fıçısına boşaltıyordu. Yirmi litrelik iki fıçısı vardı, biri dolarken diğeri "çalışıyor"du.

On sentlik fiş, beş dolara yarım litre saf etil (istediğiniz tatta) alabildiğiniz bir sistemin başlangıcıydı. Tüm tatlılarından vazgeçen beş kişilik birtakım bir haftada yaklaşık bir litre alabilirdi, parti vermeye yeterdi ve bir sağlık sorununa neden olmazdı.

Diana bu bilgiyle birlikte Rudkoski’nin En Kötüsü’nden getirdi: gerçekten de öyleydi, tadı tutmamıştı. Komuta zincirinden geçerken sadece birkaç santim azalmıştı.

Tadı çilekle kimyon tohumunun berbat bir karışımıydı. Ender olarak içen insanlara özgü bir tuhaflıkla Diana beğendi. Biraz buzlu su çıkardım ve bir saate kalmadan iyice kafayı buldu. Bense bir bardak aldım ve bitirmedim.

Kendini kaybetmek üzere, mırıldanıp karaciğerine bir şeyler söylerken birdenbire başını kaldırdı ve bir çocuk gibi dimdik bana baktı.

“Ciddi bir sorunun var, Binbaşı William.”

“Senin sabah yaşayacağın sorunun yanında hiç kalır, Teğmen Doktor Diana.”

“Hiç de değil.” Sarhoşça elini yüzünün önünde salladı. “Biraz vitamin, biraz gli...koz, hiçbiri işe yaramazsa bir doz adre...nalin. Seninse... ciddi... bir... sorunun var.”

“Bak Diana, seni buradan.. ”

“Sana... şu tatlı Onbaşı Valdez’le bir randevu gerek." Valdez erkeklerin cinsel danışmanıydı. “O seni anlayabilir. İşi bu. Seni... ”

“Bunu daha önce konuşmuştuk, hatırlamıyor musun? Olduğum gibi kalmak istiyorum.”

“Hepimiz öyle.” Bir damla gözyaşını sildi, herhalde yüzde bir alkoldü. “Biliyor musun sana ihtiyar Kurt diyorlar. Yok öyle demiyorlar.”

Yere, sonra duvara baktı, “ihtiyar ibne, işte böyle diyorlar.”

Daha kötü isimler bekliyordum. Ama bu kadar çabuk değil. “Umurumda değil. Kumandana hep isim takılır.”

“Biliyorum ama.” Birden ayağa kalktı ve biraz sendeledi. “Çok içtin. Uzan.” Sırtını bana döndü ve öyle bir gerindi ki bir düğme açıldı. Sonra bir fermuar yavaşça açıldı ve tüniğini üzerinden attı, içinden çıktı ve parmak ucunda yatağıma yürüdü. Oturdu ve hafifçe şilteye vurdu. “Haydi William. Tek fırsat.”

“Tanrı aşkına Diana. Bu doğru olmaz."

“Tabii ki doğru.” Kıkırdadı. “Üstelik ben doktorum. Bir uzman gibi görebilirim; hiç rahatsız olmam. Şuna yardım etsene.” Beş yüz yıl sonra bile sütyenler hâlâ kopçalıydı.

Bir centilmen soyunmasına yardım eder ve sessizce çıkardı. Başka bir tür centilmen hemen kapıya atılırdı. İki türden de olmadığımdan, hemen işe koyuldum.

Belki de şansımıza, ileri gidemeden sızdı. Uzun bir süre görüntüsünün ve dokunuşunun tadını çıkardıktan sonra kendimden utanarak her şeyi toparlamayı ve onu giydirmeyi becerdim.

Onu yataktan kaldırdım, tatlı bir zahmetti, ama biri beni onu taşırken görürse, seferin geri kalanı boyunca dedikodulardan kurtulamazdı. Charlie'yi çağırdım, biraz içki içtiğimizi ve Diana'nın pek kaldıramadığını söyledim ve bir içki içip güzel doktoru yerine taşımaya yardım etmeye çağırdım.

Charlie kapıyı çaldığında kız masum masum bir sandalyede oturuyor, hafifçe horluyordu.

Ona bakıp gülümsedi. “Doktor, kendini iyileştirsene.” Uyararak ona da bir şişe uzattım. Koklayınca yüzünü buruşturdu.

“Ne bu vernik mi?”

“Sadece aşçıların uydurduğu bir şey. İmbikte yapılmış.”

Çalkalarsa patlayacakmış gibi dikkatle bıraktı. “Yakında müşterileri azalır. Toplu zehirlenme... o iğrenç şeyi gerçekten içti mi?”

“Eh, aşçılar da bu denemenin iyi olmadığını kabul ettiler; diğer tatları daha iyidir. Evet, hoşuna da gitti.”

“Vay canına...” Bir kahkaha attı. “İşe bak! Nasıl yapalım, sen bacaklarını ben de kollarım mı?”

“Hayır, bak, birer kolundan tutalım. Belki yürüme kısmını kendi yapabilir.”

Sandalyeden kaldırdığımızda hafifçe inledi, bir gözünü açtı ve “Merhaba Charlee,” dedi. Sonra gözünü kapattı ve onu kışlaya kadar sürükledik. Yolda bizi gören olmadı, ama oda arkadaşı Laasonen uyanıktı ve okuyordu.

“O şeyi gerçekten içti ha...” Arkadaşına kuru bir şefkatle baktı. “Durun yardım edeyim.” Üçümüz onu zorlukla yatağına yatırdık. “Bunu bir deney olarak yaptığını söyledi.”

Charlie “Kendini bilime benden fazla adamış,” dedi. “Midesi de benimkinden güçlüymüş.”

Bunu söylemese daha iyiydi.

Diana saflıkla ilk içkiden sonra hiçbir şey hatırlamadığım söyledi ve söylediklerinden Charlie'nin başından beri orada olduğunu sandığını anladım. Tabii bu çok iyiydi. Ama ah, Diana, benim tatlı, gizli heteroseksüelim, limana geldiğimizde sana bir şişe güzel scotch alacağım. Yedi yüz yıl sonra.

Resh-10’dan Kaph-35’e yapacağımız atlayış için tekrar tanklara girdik. Yirmi beş gee’de iki hafta sürecekti; sonra bir gee’de rutin dört hafta geçirecektik.

Açık kapı politikamı duyurmuştum, ama kimse faydalanmıyordu. Askerlerin çok azıyla görüştüm ve onların da neredeyse hepsi olumsuzdu: eğitim tekrarlarındaki testlerde, uyarı yaparken ve bazen de derslerde. Doğrudan sorulan bir soruya cevap vermeleri dışında çok ender olarak konuşuyorlardı.

İngilizce çoğunun ana dili ya da ikinci diliydi, ama 450 yılda öyle belirgin ölçüde değişmişti ki zorlukla anlayabiliyordum, hızlı konuşulduğunda ise hiç anlamıyordum. Neyse ki hepsi temel eğitimde eski yirmibirinci yüzyıl İngilizcesi öğrenmişlerdi; yirmibeşinci yüzyıl askerleri bu dili, ya da aksanı geçici bir *lingua franca* olarak kullanarak ondokuzuncu nesil büyük büyükanne ve büyükbabalarının çağdaşı olan biriyle iletişim kurabiliyorlardı. Tabii artık büyükanne ve büyükbaba diye bir şey kalmamıştı.

İlk savaş komutanım Yüzbaşı Stott’u hatırladım (ekipteki diğerleri gibi ben de ondan içtenlikle nefret ederdim); o bir cinsel sapkın olsa ve sırf onun için yeni bir dil öğrenmeye zorlansam neler hissederdim diye düşündüm.

Tabii ki disiplin sorunlarımız vardı. Ama asıl inanılmaz olan hâlâ disiplin diye bir şeyin olmasıydı. Bu Hilleboe sayesindeydi; kişisel olarak ondan hoşlanmasam da askerleri hizada tuttuğu için hakkını vermeliydim.

Gemideki duvar yazılarının çoğu Cephe Astsubayı ile komutam arasında olanaksız cinsel ilişkiler hakkındaydı.

Kaph-35’ten Samk-78’e atladık, oradan da Ayin-129’a ve son olarak da Sade-138’e. Işınlamaların çoğu birkaç yüz ışık yılından fazla değildi, ama sonuncusu 140,000 idi; bu insan taşıyan bir aracın yaptığı en uzun ışınlanmaydı.

Bir ışınlayıcıdan girip diğerinden çıkarken solucan deliğinin içinde geçen süre, mesafe ne olursa olsun hep aynıydı. Fizik okuduğum sıralarda, ışınlanma süresinin tam olarak sıfır olduğu sanılıyordu. Ama iki yüzyıl sonra karmaşık bir dalga deneyi yaptılar ve ışınlanmanın aslında bir nanosaniyenin küçük bir parçası kadar sürdüğünü ispatladılar. Pek belli olmuyor, ama fiziği ışınlanmanın keşfinden itibaren yeniden kurmak zorunda kaldılar; A’dan *B’ye* gitmenin zaman aldığını anladıklarında tüm kahrolası şeyi çöpe attılar. Fizikçiler konuyu hâlâ tartışıyorlardı.

Ancak, ışık hızının dörtte üçüyle Sade—138’in ışınlama alanından çıkarken daha ciddi sorunlarımız vardı. Tauran’lıların bizden önce davranıp davranmadıklarını bilmemiz mümkün değildi. 300 gee hızla gidip çevreyi kontrol edecek önceden programlı bir robot gemi yolladık. Sistemin içinde başka bir gemiye, ya da ışınlayıcının gezegenlerinin birinde Tauran varlığına dair bir ize rastlarsa bizi uyaracaktı.

Gemiyi fırlattık, tanklara girdik ve gemi yavaşlarken bilgisayar bizi üç haftalık bir manevrasına soktu. Herhangi bir sorun çıkmadı, ama üç hafta tanklarda hareketsiz kalmak için fazlasıyla uzun bir süreydi; sonraki bir iki gün boyunca herkes ihtiyarlar gibi ağır ağır hareket etti.

Robot gemi Tauranların sisteme bizden önce girmiş olduğunu haber verseydi, hızımızı hemen bir gee’ye düşürecek ve nova bombalarıyla silahlanmış savaş gemileri ve robot gemiler yollayacaktık. Ama o kadar uzun yaşayamayabilirdik: Tauranlar bazen gemileri sisteme girdikten birkaç saat sonra vurabiliyorlardı. Tankta ölmek pek de hoş bir ölüm olmazdı.

Robot geminin ihtiyaçlarımıza uyan bir gezegen bulduğu yere, Sade—138’in iki AU yakınına dönmemiz bir ay sürdü.

Garip bir gezegendi, Dünya’dan biraz daha küçük ama daha yoğundu. Hem çekirdeğinden gelen ısı, hem de buluttaki en parlak yıldız olan S Doradus’un sadece üçte bir ışık yılı uzakta olması yüzünden çoğu liman gezegeni gibi dondurucu bir buzdolabı değildi.

Gezegenin en garip özelliği bir coğrafyası olmayışıydı. Uzaydan hafifçe zedelenmiş bir bilardo topu gibi görünüyordu. Gemideki fizikçimiz Teğmen Gim bozulmamış oluşunu gezegenin bir kuyrukluyıldızınkine benzeyen anormal yörüngesinin yaşamının çoğunu bir “serseri gezegen” olarak, yıldızlararası boşlukta dolanarak geçirdiği şeklinde açıkladı. Büyük bir olasılıkla Sade—138’in etki alanına girip yakalanana ve ışınlayıcının çevresinde dönüp duran diğer cisimlerle bir arada olmak zorunda kalana kadar üzerine hiç büyük bir meteor düşmemişti.

Masaryk II’yi yörüngede bıraktık (inebilirdi, ama bu görünürlüğünü ve kaçış süremizi kısıtlardı) ve altı savaş gemisiyle yapı malzemelerini aşağı, yüzeye taşıdık.

Gezegen çok konuksever sayılmasa da gemiden çıkmak iyiydi. Atmosfer hidrojen ve helyumdan oluşan soğuk, hafif bir rüzgardı, öğlende bile başka maddelerin gaz olarak var olamayacağı kadar soğuktu.

“Öğlen” S Doradus’un küçük, fazlasıyla parlak bir nokta olarak tam tepede durduğu zamandı. Sıcaklık gece yavaşça yirmi beş Kelvin dereceden on yedi dereceye düşüyor, bu da sorunlara neden oluyordu, çünkü şafaktan hemen önce havadaki hidrojen yoğunlaşmaya başlıyor ve her şeyi öyle kayganlaştırıyordu ki oturup geçmesini beklemekten başka bir şey yapılamıyordu. Şafaktaki solgun, pastel bir gökkuşağı manzaranın siyah beyaz monotonluğunu bozan tek şeydi.

Zemin güvensizdi, soğuk esintiyle ağır ağır ve sürekli hareket eden taneli donuk gaz kütleleriyle kaplıydı. Ayakta kalmak için yavaş ve paytak yürümeliydiniz; üssün yapımı sırasında ölen dört kişiden üçü basit düşüşlerin kurbanı olacaklardı.

Askerler uzay araçlarına karşı olan savunma sistemleri ve yerel savunma sistemlerini yaşam birimlerinden önce kurma kararımdan hoşnut değildiler. Ama bu kitaba uygundu, üstelik gezegendeki her “gün” için gemide iki gün dinlenme hakları vardı; yine de bunun pek cömertçe olmadığını kabul ediyorum, çünkü gemi günü 24 saat, gezegendeki şafaktan şafağa bir gün ise 38.5 saatti.

Üs dört haftadan biraz kısa bir sürede bitti ve gerçekten de heybetli bir yapıydı. Bir kilometre çapında olan dairenin çevresi saniyenin binde birinde otomatik olarak nişan alıp ateş edebilen yirmi beş gigavatlık iki lazerle korunuyordu. Ufuk çizgisine kadar olan alanda belirgin büyüklükteki her cismin hareketine tepki vereceklerdi. Bazen rüzgar doğru açıdan eserken ve zemin hidrojenle nemliyken küçük buz tanecikleri birbirine yapışıp gevşek kar topları oluşturuyor ve yuvarlanmaya başlıyorlardı. Fazla uzağa gidemiyorlardı.

Düşman ufukta belirmeden önce üs ön korunma olarak dev bir mayın tarlasının ortasındaydı. Gömülü olan mayınlar kendi çekim alanlarının belli miktarda değişmesiyle patlayacaklardı: tek bir Tauran yirmi metre yaklaşırsa birini patlatırdı; bir kilometre yukarıdaki küçük bir uzay aracı da öyle. 2800 tane vardı, çoğunlukla 100 mikrotonluk nükleer bombalardı. Elli tanesi ise korkunç güçte takiyon silahlarıydı. Lazerlerin etki alanının sınırından itibaren beş kilometre boyunca yayılarak rastgele serpiştirilmişlerdi.

Üssün içinde kendi lazerlerimize, mikrotonluk bombalara ve her müfrezede bir tane olan, savaşta hiç denenmemiş takiyon enerjili seri roketatarlara güveniyorduk. Statis alanı da son bir çare olarak yaşam

birimlerinin yanına kurulmuştu. İçi görünmeyen gri kubbesinin içine Altınordu'yu bile durduracak kadar çok taş devri silahının yanı sıra, savaşı kazanıp da tüm uzay araçlarımızı kaybetme ihtimaline karşı küçük bir de kruvazör sığdırmıştık. On iki kişi Stargate'e dönebilecekti.

Geride kalanların yardım gelene ya da ölene kadar öylece oturup bekleyecek olmaları gerçeğini değiştirmiyordu.

Yaşam ve idare birimleri görüş hattıyla çalışan silahlardan korunmak için yeraltındalardı. Ama moral için pek de faydalı olmuyordu; ne kadar zor ya da riskli olursa olsun her dış ayrıntı için bekleme listeleri vardı. Hem tehlikeli olduğu için, hem de sürekli malzemenin yerini ve kimin nerede olduğunu sürekli kontrol etmenin idari zorluğu yüzünden askerlerin boş zamanlarında yüzeye çıkmalarını istemiyordum.

Sonunda pes etmek ve her hafta birkaç saat çıkmalarına izin vermek zorunda kaldım. Düzlükten ve gökyüzünden (gündüz S Doradus'un, gece ise galaksinin soluk, geniş elipsinin egemenliğindeydi) başka görecek hiçbir şey yoktu, ama bu erimiş taştan duvarlara ve tavana bakmaktan iyiydi.

Sınıra yürüyüp lazerin önüne kar topu atmak sevilen bir oyundu; ne kadar küçük bir kar topuyla silahı harekete geçirebileceklerini ölçüyorlardı. Damlayan bir musluğu seyretmek ne kadar eğlenceliyse bu oyun da bana o kadar eğlenceli geliyordu, ama silahlar sadece dışarı doğru ateş ettiği ve yedek enerjimiz olduğu için sakıncası da yoktu.

Beş ay boyunca her şey yolunda gitti. İdari sorunlarımız *Masaryk II*'dekilerden farklı değildi. Üstelik pasif mağara adamları olarak ışınlayıcıdan ışınlayıcıya koşturuyorken olduğumuzdan daha az tehlikedeydik, en azından düşman ortaya çıkana kadar.

Rudkoski'nin imbiğini yeniden kurmasını görmezden geldim. Garnizon işlerinin monotonluğunu kıracak her şeye razıydım, hem fişler askerlere sadece içki sağlamakla kalmıyor, onlara kumar oynayabilecekleri bir şey veriyordu. Sadece iki noktada araya girdim: çok sıkıntılı olmadığı sürece kimse dışarı çıkamazdı ve kimse para karşılığı seks yapamazdı. Belki bu benim Püriten yanımdı, ama bu da kitaba uygundu. Destekçi uzmanların görüşleri farklıydı. Psikiyatri subayı Teğmen Wilber bana katılıyordu; cinsel danışmanlar Kajdi ve Valdez ise katılmıyorlardı. Ekibin "uzman"ları olduklarına göre, herhalde para basıyorlardı.

Beş aylık rahat ve sıkıcı rutin hayat ve sonra ortaya Er Graubard çıktı.

Yaşam birimlerine silah sokulmasına çok açık nedenlerden dolayı izin yoktu. Bu insanların aldıkları eğitimle yumruk yumruğa bir kavga bile ölümüne bir düello olabilirdi ve sinirler gergindi. Yaşadığımız mağaralarda yüz sıradan insan olsa bir haftada birbirlerinin boğazlarına yapışırlardı, ama bu askerler kısıtlı ortamlarda birbirleriyle iyi geçinebilme özellikleri yüzünden tek tek seçilmişlerdi.

Yine de kavgalar oluyordu. Graubard yemek kuyruğunda kendisini tersleyen eski sevgilisi Schon'u neredeyse öldürüyordu. Bir hafta hücrede kaldı (olaya neden olduğu için Schon da), başka cezalar da aldı ve psikiyatrik danışmanla görüştü. Schon'u her gün görmemesi için onu başka bir müfrezeye aldım.

Koridorda ilk karşılaştıklarında Graubard Schon'u boğazına bir karate tekmesiyle selamladı. Diana'nın ona yeni bir nefes borusu yapması gerekti. Graubard daha ağır bir hücre cezası, terapi ve başka cezalar aldı (lanet olsun, onu başka bir *bölüğe* yollayamazdım ya) sonra iki hafta boyunca iyi bir çocuk oldu. İş ve yemek saatlerini ikisinin hiçbir zaman aynı odada bulunmayacakları şekilde ayırdım. Ama bir kez daha koridorda karşılaştılar, bu seferki daha adil oldu: Schon'un iki kaburgası kırıldı, ama Graubard'ın bir testisi parçalandı ve dört dişini kaybetti.

Bu öyle devam ederse besleyeceğim boğazlar en az bir tane azalacaktı.

Teknik olarak savaş durumunda olduğumuz için Evrensel Askeri Adalet Yasası'na göre Graubard'ın idam edilmesini emredebilirdim. Belki de bunu hemen oracıkta yapmalıydım. Ama Charlie daha insancıl bir çözüm önerdi, ben de kabul ettim.

Hem insancıl hem de pratik tek çözüm Graubard'ı sürekli hücrede tutmaktı, ama bunun için yeterli yerimiz yoktu. Ama üzerimizde sabit bir yörüngede dönüp duran *Masaryk II*'de bol bol yer vardı. Antopol'u aradım ve onunla ilgilenmesini istedim. Sorun çıkarırsa piç herifi gebertmesi için de izin verdim.

Graubard'dan aldıkları dersi kimse unutmasın diye olanları açıklamak için bir genel toplantı çağrısı yaptık. Bölük önümde oturuyordu, subaylar ve Graubard da arkamda, taştan kürsüye çıkıp tam konuşmaya başlamıştım ki... çılgın salak beni öldürmeye karar verdi.

Graubard da herkes gibi haftada beş saat statis alanının içinde eğitim görmek zorundaydı. Askerler sıkı bir gözetim altında Tauran kuklalarına karşı kılıç, mızrak ve daha bir sürü silahı kullanma becerilerini

geliştiriyorlardı. Her nasılsa Graubard dışarı bir silah, bir Hint çhakrası çıkarmayı becermişti, bu dışı jilet kadar keskin olan metal bir çemberdi. Aldatıcı bir silah, ama kullanmayı bilirseniz sıradan fırlatma bıçağından çok daha etkili olabilir. Graubard da uzmandı.

Graubard bir anda Charlie'nin şakağına bir dirsek atarak ve bir tekmeyle Hilleboe'nun diz kapağını kırarak yanındakileri safdışı bıraktı; ve çhakrayı giysisinden çıkararak tek ve düzgün bir hareketle bana doğru savurdu. Tepki verdiğimde boğazıma doğru yolunu yarılamıştı bile.

İçgüdüsel olarak karşılamak için tokatladım ve dört parmağımı birden kaybetmeye bir santimetre kadar yaklaştım. Keskin kenarı avucumun yukarısını doğrayarak açtı, ama yönünü değiştirmeyi başardım. Graubard da üzerime atılıyordu, bir daha asla görmek istemediğim bir ifadeyle dişleri ortaya çıkmıştı.

Herhalde *ihtiyar ibnenin* kendisinden aslında sadece beş yaş büyük olduğunu ve *ihtiyar ibnenin* savaş refleksleri olduğunu ve üç haftalık negatif geri besleme kinestezisi eğitimi aldığını unutmuştu. Ne olursa olsun, her şey o kadar kolay olup bitti ki onun için neredeyse üzülecektim.

Sağ ayağının burnunu içeri çevirdi; bir adım daha atıp bir savate sıçrayışı yapacağım biliyordum. Kısa bir *ballestra* ile aramızdaki mesafeyi ayarladım ve ayakları yerden kesildiği anda karın boşluğuna sert bir yan tekme attım. Daha yere düşmeden kendinden geçmişti. Ama ölmemişti.

Onu kendimi savunurken öldürüverseydim, sorunlarım katlanacağına orada bitmiş olacaktı.

Bir komutan psikozlu, sıradan bir baş belasını içeri tıkıp unutabilir. Ama başarısız olmuş bir katili değil. Ve onu idam etmenin askerlerle olan ilişkim için iyi olmayacağını anlamam için oylama yapmam gerekmezdi.

Diana'nın yanımda diz çöktüğünü farkettim, parmaklarımı açmaya çalışıyordu. “Hilleboe ile Moore'a bak," diye geveledim ve askerlere döndüm: “Dağılın.”

5

Charlie “Salaklık etme,” dedi. Başının yanındaki yaraya nemli bir bez bastırıyordu.

“Sence onu idam etmeyeyim mi?”

“Kıpırdanma!” Diana yapıştırabilmek için yaramın dudaklarını birleştirmeye çalışıyordu. Bileğimden aşağısı bir buz kalıbı gibiydi.

“Kendi elinle yapmak zorunda değilsin. İşi birine verebilirsin. Herhangi birine.”

Diana “Charlie haklı,” dedi. “Herkese bir kaseden kağıt çektir.”

Hilleboe’nun diğer yatakta mışıl mışıl uyuduğuna memnundum. Bir de onun görüşüne ihtiyacım yoktu. “Ya seçilen kişi reddederse?”

Charlie “Cezalandır ve başkasını bul,” dedi. “Konserve kutusunda hiçbir şey öğrenmedin mi? Başkasının yapması gereken bir işi herkesin önünde yaparak otoriteni sarsmamalısın.

“Başka bir iş için tamam. Ama bu iş... bölükte hiç kimse birini öldürmemiş. Ahlaki yönden pis olan işimi başkasına yaptırıyormuşum gibi görünür.”

Diana “Bu kadar karmaşıksa,” dedi, “neden askerlerin önüne çıkıp durumun karışıklığını anlatmıyorsun. Sonra da çöp çektirirsin. Çocuk değiller ki.”

Güçlü sözde hafızam böyle bir şeyin uygulandığı bir ordu olduğunu söylüyordu. Yirminci yüzyılın başlarında İspanya İç Savaşı’ndaki Marksist POUM milisleri. Emirlere ancak ayrıntılı olarak açıklandıktan sonra uyuyordunuz; saçma gelirse reddedebilirdiniz. Subaylar ve askerler birlikte sarhoş oluyorlardı ve asla selam ya da rütbe kullanmıyorlardı. Savaşı kaybettiler. Ama diğer taraf da hiç eğlenmemişti.

“Bitti.” Diana hissiz elimi kucağıma koydu. “Yarım saat kullanmaya çalışma. Acımaya başladığında, kullanabilirsin demektir.”

Yarayı yakından inceledim. “Hatlar uymuyor. Şikayet ediyorum sanma.”

“Etmesen iyi olur. Sonuçta sadece organının yerinde olması önemli. Stargate’in bu tarafında yeniden üretim merkezi de yok.”

Charlie “Sen boynunun üstündeki organını düşün,” dedi. “Neden tereddüt ettiğini anlamıyorum. Piç kurusunu oracıkta öldürmeliydin.”

“Kahretsin, bunu biliyorum." Patlamam üzerine hem Charlie hem Diana irkildiler. “Kusura bakmayın, lanet olsun. Bakın, bırakın da ben endişeleneyim.”

“İkiniz neden bir süre başka şeylerden söz etmiyorsunuz.” Diana kalktı ve sağlık çantasının içindekileri kontrol etti. “Bakmam gereken başka bir hasta var. Birbirinizi kızdırmayın.”

Charlie “Graubard mı?" diye sordu.

“Evet. Darağacına yardım olmadan çıkabilmesi için.”

“Peki ya Hilleboe...”

“Yarım saat daha kendine gelmez. Yine de Jarvil’i aşağı yollayacağım.” Aceleyle çıktı.

“Darağacı...” Bunu hiç düşünmemiştim. “Nasıl idam edeceğiz? İçeride yapamayız: morali düşün. Kurşuna dizdirmek de çok kanlı olur.”

“Yalıtım odasından dışarı bırak. Tören de gerekmez.”

“Haklısın tabii. Ben onu düşünmüyordum.” Acaba Charlie öyle ölen birinin cesedini görmüş müydü.

“Belki de sadece çöp dönüştürücüye atmalıyız. Nasıl olsa sonunda oraya girecek.”

Charlie güldü. “İşte böyle olmalısın.”

“Biraz kırpmamız gerekecek. Kapı pek büyük değil.” Charlie’nin bunu nasıl halledeceğimiz konusunda bazı önerileri vardı. Jarvil girdi ve bizimle pek ilgilenmedi.

Revirin kapısı birdenbire çarparak açıldı. Bir er sedye üzerinde bir hastayı itiyor, Diana da yanında adamın göğsüne bastırıyordu. “Duvara,” diye emretti.

Graubard’dı. Diana “Kendini öldürmeye çalışmış,” dedi, bu zaten belliydi. “Kalbi durmuş.” Kemerinden bir ilmek yapmıştı; hâlâ boynunun çevresindeydi.

Duvarda plastik tutacaktı iki büyük elektrot asılıydı. Diana bir eliyle onları alırken diğeriyle adamın giysisini yırttı. “Ellerini sedyeden çek!” Elektrotları ayırdı, bir düğmeye bastı ve göğsüne bastırdı. Aletlerden hafif bir uğultu çıkarken vücudu titreyip gevşedi. Yanık et kokusu.

Diana başını sallıyordu. Jarvil’e “Kesmeye hazırlan” dedi. “Doris’i getirin." Vücudu gurulduyordu, ama mekanik bir sesti, sanki su borusu gibi.

Gücü kesti ve elektrotları bıraktı, parmağındaki yüzüğü çıkardı ve karşıya geçerek kollarını sterilize edici makinaya soktu. Jarvil göğsüne korkunç kokulu bir şey sürmeye başladı.

İki elektrot yanığı arasında küçük kırmızı bir iz vardı. Ne olduğunu hemen anladım. Jarvil silerek temizledi. Yaklaşıp Graubard'ın boynunu kontrol ettim.

"Çekil William, steril değilsin." Diana köprücük kemiğini yokladı, ölçerek biraz aşağı indi ve göğüs kafesinin altına kadar kesti. Kan fışkırdı, Jarvil büyük kromajlı bir demir makasına benzeyen bir alet uzattı. Başımı çevirdim, yine de o şeyin kaburgalarını çatırdatışını duyuyordum. Emiciler, süngerler ve başka şeyler istedi, ben de oturduğum yere döndüm. Gözümün bir ucuyla göğsünün içinde çalıştığını, kalbine direkt masaj yaptığını görebiliyordum.

Charlie'nin görünüşünden benim gibi hissettiği belliydi. Zayıf bir sesle "Hey Diana, kendini fazla zorlama," dedi. Cevap vermedi. Jarvil yapay kalbi hazırlamıştı ve elinde iki hortum tutuyordu. Diana bir neşter aldı ve tekrar başımı çevirdim.

Yarım saat sonra hâlâ ölüydü. Makineyi kapatıp üzerine bir çarşaf örttüler. Diana kollarındaki kanı yıkadı ve "Üzerimi değişeceğim. Bir dakika sonra dönerim," dedi.

Kalktım ve odasına gittim, hemen yan kapıydı. Tahmin etmem gerekirdi. Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama birdenbire sanki içinde ateş yanıyormuş gibi acıdı. Kapıyı sol elimle çaldım ve hemen açtı.

"Ne... ha, elin için bir şey istiyorsun." Yarı çıplaktı, halinin farkında değildi. "Jarvil'den iste."

"Hayır, bunun için gelmedim. Ne oldu Diana?"

"Ha. Şey," başından bir tünik geçirirken sesi boğuldu. "Galiba benim hatamdı. Onu bir dakika yalnız bıraktım."

"O da kendini asmaya kalktı."

"Evet öyle." Yatağa oturdu, bana da bir sandalye çekti. "Ön tarafa gittim ve döndüğümde ölmüştü. Jarvil'i önceden yollamıştım, çünkü Hilleboe'nun uzun süre yalnız kalmasını istemedim."

"Ama Diana... boynunda hiç iz yok. Yara da, hiçbir şey."

Omuzlarını silkti. "Onu öldüren asılma değildi. Kalp krizi geçirdi."

"Biri ona iğne yapmış. Tam kalbinin üzerinden."

Bana şüpheyle baktı. "Ben yaptım, William. Adrenalin. Standart işlem."

O kırmızı kan lekesi iğne olurken kımıldarsanız olur. Yoksa ilaç doğruca gözeneklerden geçer, iz bırakmaz. “İğneyi yaptığında ölmüş müydü?”

“Bir uzman olarak görüşüm bu.” İfadesi donuktu. “Kalp atışı yoktu, nabız yoktu, nefes alıp vermiyordu. Başka çok az rahatsızlıkta bu semptomlar görünür.”

“Tamam. Anladım.”

“Bir şey mi... neler oluyor William?”

Ya olağanüstü şanslıydım, ya da Diana çok iyi bir oyuncuydu. “Hiçbir şey. Evet, elim için bir şey alsam iyi olacak.” Kapıyı açtım. “Bu beni bir yığın dertten kurtardı.”

Gözlerimin içine baktı. “Bu doğru.”

Aslında bir sorun bitince yenisi başlamıştı. Graubard’ın ölümü birçok tarafsız şahit önünde olmuş olsa da, işi kendim yapamadığım ve uzun, dertli bir mahkeme yapmak istemediğim için onu Doktor Alsever’e idam ettirdiğim yolunda sürekli dedikodular vardı.

Gerçek şuydu ki, Evrensel Askeri “Adalet” Yasası’na göre Graubard mahkemeye çıkmayı hak etmemişti. Tek yapmam gereken “Sen, sen ve sen. Bu adamı dışarı çıkarıp öldürün lütfen,” demekti. Ve emre uymayı reddeden erlere de yazık olacaktı.

Askerlerle olan ilişkim bir açıdan ilerledi. En azından görünüşte, bana karşı daha saygılı oldular. Ama bunun kısmen de olsa sadece tehlikeli ve dengesiz olduğunu gösteren herhangi bir gaddara duyulan ucuz saygı olduğunu tahmin ediyordum.

Yeni adım Katil’di. Tam da İhtiyar İbne’ye alışmıştım.

Üs kısa sürede alışılmış çalışma ve bekleme düzenine döndü. Tauranların ortaya çıkması, işin öyle ya da böyle bitmesi için neredeyse sabırsızlanıyordum.

Askerler duruma benden çok daha iyi uyum sağlamışlardı, nedeni de çok açıktı. Yapılacak belli işleri ve can sıkıntısına karşı bildik ilaçları vardı. Benim görevlerim daha çeşitliydi ama pek tatmin etmiyorlardı, bana ulaşan sorunlar “bu neden burada” türünden şeylerdi; zevkli, açık çözümleri olanlar alt derecelerde çözümleniyordu.

Spor ya da oyunlarla hiçbir zaman ilgilenmemiştim, ama bir tür emniyet vanası olarak kendimi onların giderek daha çok içinde buldum. Bu kasvetli, klostrofobik ortamda hayatımda ilk kez kaçış olarak okuma ya da araştırma yapamıyordum. Ben de diğer subaylarla sopa ve kılıç dövüşü yaptım,

tükenene kadar egzersiz makinelerinde çalıştım, hatta ofisimde bile bir atlama ipi tutuyordum. Diğer subayların çoğu satranç oynuyordu, ama genellikle beni yenebiliyorlardı; ne zaman kazansam benimle dalga geçtiklerini hissediyordum. Sözcük oyunları zordu çünkü benim dilim onların kavramakta zorlandıkları, artık kullanılmayan bir aksandı. Benim de "modern" İngilizceyi iyice öğrenecek zamanım ya da yeteneğim yoktu.

Bir ara Diana'nın bana keyif verici ilaçlar vermesine izin verdim, ama etkileri biriktiğinde korkutucu oluyordu; bağımlı oluyordum, ama bırakmak başlangıçta o kadar rahatsız etmeyecekti; ben de kısa kestim. Daha sonra Teğmen Wilber ile bir tür sistematik psikoanaliz denedim. İmkânsızdı. Akademik açıdan sorunumu çok iyi biliyordu, ama aynı kültürel dili konuşmuyorduk; bana aşk ve seks hakkında ders vermesi benim ondördüncü yüzyılda bir köleye derebeyi ve papazla en iyi nasıl geçineceğini söylememe benziyordu.

Üstelik sorunumun temeli de buydu. Komuta etmenin baskısı ve karmaşıklığıyla, bazen düşmandan biraz daha az yabancı gelen bu insanlarla bir mağaraya tıkılmış olmakla, hatta bunun sadece boş bir amaç için acılı bir ölümle sonuçlanacağının neredeyse kesin olduğu gerçeğiyle de baş edebileceğimden emindim... Marygay yanımda olsaydı. Ve aylar sürünürcesine geçtikçe bu duygu daha da yoğunlaştı.

Bu noktada bana oldukça sert çıkıştı ve beni durumumu romantikleştirmekle suçladı. Aşkın ne olduğunu bildiğini söylüyordu; kendisi de aşık olmuştu. Ve çiftin cinsiyetlerinin ne olduğu fark etmezdi — tamam, bunu kabul edebilirdim; bu görüş benim ebeveynlerimin neslinde de bir klişeydi (ama benimkinde oldukça direnişle karşılaşmıştı). Ama o aşk narin bir çiçektir diyordu; aşk güzel bir kristaldi; aşk sekiz ay kadar ömrü olan dengesiz bir tepkiydi. Deli saçması dedim ve onu kültürel göz bağları takmakla suçladım; savaştan önceki otuz yüzyıl boyunca toplumların aşkın mezara kadar ve onun ötesine kadar yaşayacak tek şey olduğunu öğrettiğini ve *eğer kuluçkadan çıkmak yerine doğmuş olsa onun da bunu kimse söylemeden biliyor olacağını* söyledim. Bunun üzerine acı, anlayışlı bir ifade takındı ve benim sadece kendi kendime uydurduğum bir cinsel ikilemin ve romantik hayallerin kurbanı olduğumu tekrarladı.

Şimdi düşünüyorum da, galiba onunla tartışırken iyi zaman geçirmişiz. Ama beni tedavi etmedi.

Kucağımdan hiç inmeyen yeni bir dost bulmuştum. Kediydi, tüm kediler gibi kedi sevenlerden saklanma ve sinüzit sorunu olan ya da sadece küçük sinsi hayvanlardan hoşlanmayan insanlara yapışma huyu vardı. Ama ortak bir yanımız da vardı, bildiğim kadarıyla çevredeki benim dışımdaki tek heteroseksüel memeli erkek oydu. Tabii kısırlaştırılmıştı, ama bu şartlar altında pek de fark etmezdi.

6

Yapıma başladığımız günden ben tam 400 gün geçmişti. Masamda oturmuş, Hilleboe'nun yeni görev listesine bakmamakla meşguldüm. Kedi kucağımdaydı, okşamadığım halde yüksek sesle mırıldanıyordu. Charlie bir sandalyeye kurulmuş, ekrandan bir şeyler okuyordu. Telefon çaldı, Komodor'du.

"Geldiler."

"Ne?"

"Geldiler dedim. Az önce ışınlama alanından bir Tauran gemisi çıktı. Hızı 0.80 c. Yavaşlama hızı otuz gee. Aşağı yukarı."

Charlie masamın üzerine doğru eğilmişti. "Ne?" Kediyi fırlatıp attım.

"Ne kadar sürer? Peşine düşmeniz yani?" diye sordum.

"Sen telefonu kapatana kadar." Kapattım ve *Masaryk II*'dekinin bir eşi olan ve onunla doğrudan veri bağlantısı olan lojistik bilgisayara gittim. Ben sayıları çıkarmaya çalışırken Charlie de ekranla oynuyordu.

Ekran bir metrekareye yarım metre kalınlığında bir hologramdı, Sade—138'in, bizim gezegenin ve sistemdeki başka birkaç kaya kütlesinin konumlarını göstermeye programlanmıştı. Bizim araçlarımızla Tauranlarınkilerin yerlerini göstermek için yeşil ve kırmızı noktalar vardı.

Bilgisayar Taurranların yavaşlayıp bu gezegene dönmeleri için gerekebilecek en az zamanı onbir günden biraz fazla olarak hesapladı. Tabii bu başından sonuna en çok ivme ve yavaşlamayla olabilirdi; onları duvardaki sinekler gibi avlardık. Bu yüzden bizim gibi onlar da uçuş yönlerini ve ivmelerini rastgele karıştıracaklardı. Bilgisayar düşmanın hareketleri hakkında geçmişteki yüzlerce kayda dayanarak bize bir olasılık tablosu çıkardı.

Saldırı İçin Kalan Gün Sayısı	Olasılık
11	.000001
15	.001514
20	.032164

25	.103287
30	.676324
35	.820584
40	.982685
45	.993576
50	.999369
MEDYAN	
28.9554	.500000

Tabii Antopol ve şen korsanlar çetesi daha önce öldürmezlerse. Konserve kutusunda bu olasılığın yüzde elliden biraz daha az olduğunu öğrenmiştim.

Ama 28.9554 gün de, iki hafta da sürse, biz gezegendekiler öylece oturup izleyecektik. Antopol başarırsa, yerimize garnizon askerleri gelene ve biz de bir sonraki ışınlayıcıya gidene kadar savaşmamız gerekmeyecekti.

“Hâlâ çıkmadılar.” Charlie ekranı en az ölçeğe getirmişti; gezegen irice bir kavun büyüklüğünde beyaz bir toptu, *Masaryk II* de sekiz kavun kadar sağda yeşil bir noktaydı; ikisi aynı anda ekrana sığmıyorlardı.

Biz izlerken geminin noktasından küçük yeşil bir nokta çıktı ve uzaklaştı. Yanında sönük bir 2 sayısı ilerliyordu ve ekranın sol alt köşesindeki bir anahtar onu *2 —Takip Robot Gemisi* olarak tanımladı. Anahtardaki diğer sayılar *Masaryk II*'yi, gezegenin yörüngesindeki savunma amaçlı bir savaş gemisini ve on dört savunma amaçlı robot gemiyi tanımlıyordu. Bu on altı gemi birbirlerinden henüz ayrı noktalar olacak kadar uzaklaşmamışlardı.

Kedi ayak bileğime sürtünüyordu; kucağıma alıp okşadım. “Hilleboe’ya bir genel toplantı çağrısı yapmasını söyle. Bir an önce herkese duyursak iyi olur.”

***

Kimse pek hoş karşılamadı, onları suçlayamazdım. Hepimiz Tauranların çok daha önceleri saldırmalarını beklemiştik; gelmemekte ısrar edince, Vuruş Gücü Komutası’nın bir hata yaptığı ve hiç gelmeyecekleri düşüncesi yayılmıştı.

Bölüğün ciddi olarak silah eğitimine başlamasını istedim; neredeyse iki yıldır yüksek güçlü silah kullanmıyorlardı. Cep lazerlerini çalıştırdım ve bomba ve roketatarları çıkardım. Dış alıcılara ve lazer savunma çemberine zarar verme korkusuyla üssün içinde çalışamazdık. Biz de gigavatlık lazer

çemberinin yarısını kapattık ve bir seferde bir müfreze olmak üzere bir kilometre kadar dışarı çıktık, yanlarında ya ben ya da Charlie oluyorduk. Rusk gözünü erken uyarı ekranlarından ayırmıyordu. Bir şey yaklaşacak olursa bir işaret fişeği yollayacak ve tüm müfreze bilinmeyen nesne ufukta belirmeden önce içeri girmek zorunda kalacaktı, çünkü o zaman savunma lazerleri otomatik olarak devreye gireceklerdi. Bilinmeyeni saf dışı ederken tüm müfrezeyi de 0.02 saniyeden daha kısa bir sürede kızartabilirlerdi.

Üste hedef olarak harcayabileceğimiz bir şey yoktu, ama bu sorun olmadı. Ateşlediğimiz ilk takiyon roketi yirmi metreye on metre genişliğinde ve beş metre derinliğinde bir çukur açmıştı; molozlar bize iki adam boyundan başlayıp azalan birçok hedef sağladı.

Askerler iyiydi, statis alanında ilkel silahlarla olduklarından çok daha iyiydiler. En iyi lazer atış çalışması adeta bir skit yarışmasına döndü: herkesi ikişer ikişer eşleştirip birini diğerinin arkasına koyduk ve rastgele aralıklarla taşlar attırdık. Ateş eden, taşın çizdiği eğriyi hesaplayıp yere düşmeden vurmak zorundaydı. El göz eşgüdümü etkileyiciydi (belki de Irk Düzeltme Konseyi bir şeyi doğru yapmıştı). Çakıl taşı kadar küçük kaya parçalarına ateş ederken bile birçoğu onda dokuzdan daha iyisini yapabiliyordu. Biyomühendislik eseri olmayan ihtiyar bense on taneden belki yedisini vurabiliyordum, üstelik onlardan çok daha fazla antrenman yapmıştım.

Hedefin eğrisini tahmin etmekte, geçmişte olduğundan daha marifetli bir silah olan bomba atıcıyla da aynı derecede becerikliydiler. Bunların standart bir ateşleme gücüyle bir mikrotonluk bombalar yerine, dört farklı ateşlemesi ve bir, iki, üç ya da dört mikrotonluk bomba seçenekleri vardı. Ve lazer kullanmanın tehlikeli olduğu çok yakın dövüşlerde silahın namlusu çıkıyor ve bir şarjör tüfek kurşunu doldurabiliyordunuz. Her kurşun bulut halinde yayılan bin küçük parçacık yolluyordu, bunlar beş metreye kadar anında ölüm demektiler, altıncı metrede ise zararsız bir buhara dönüşüyorlardı.

Takiyon roketatarı içinse hiçbir yetenek gerekmiyordu. Tüm yapmanız gereken ateşlediğinizde arkanızda kimsenin olmamasına dikkat etmekti; roketin arkasından çıkan serpinti, fırlatma borusunun arkasındaki birkaç metre boyunca tehlikeliydi. Bunun dışında sadece hedefi nişangahta ortalayıp düğmeye basıyordunuz. İzleği konusunda endişelenmenize gerek

yoktu; roket daima düz bir hatta ilerliyordu. Bir saniyeden kısa bir sürede yerçekiminin etkisinden kurtuluyordu.

Dışarı çıkıp yeni oyuncaklarıyla çevreyi dağıtmak askerlerin moralini yükseltmişti. Ama çevre karşı koymuyordu. Silahlar fiziksel olarak ne kadar etkileyici olurlarsa olsunlar, verimlilikleri Tauranların karşımızda ne kullanacaklarıyla ölçülebilirdi. Mızraklı ve kalkanlı bir Yunan bölüğü de herhalde çok etkileyici görünüyordu, ama alev makinesi olan tek bir adama karşı pek de şansları olmazdı.

Ve her çarpışmada olduğu gibi, zaman genişlemesi yüzünden ne tür silahları olacağını tahmin etmek imkânsızdı. Statis alanını belki hiç duymamışlardı. Belki de sihirli bir sözcük söyleyip hepimizi yok edebilirlerdi.

Dışarıda dördüncü müfrezeyle kayaları kızartırken Charlie aradı ve acil olarak içeri gelmemi istedi. Yerime Heimoff'u bıraktım.

“Bir tane daha mı?” Holograf ekranının ölçeği öyle küçüktü ki gezegenimiz bir bezelye kadardı, Sade—138’in konumunu belirleyen X’in beş santimetre kadar yakınındaydı… Alana yayılmış kırk bir kırmızı ve yeşil nokta vardı; anahtar 41 sayısını *Tauran Kruvazörü (2)* olarak tanımlamıştı.

“Antopol’u aradın mı?”

“Evet.” Sonraki soruyu tahmin etmişti. “Sinyalin gidip dönmesi yaklaşık bir gün sürecek.”

“Bu daha önce hiç olmamıştı,” ama tabii Charlie bunu biliyordu.

“Belki de bu ışınlayıcı onlar için çok önemlidir.”

“Olabilir.” Yani yerde savaşacağımız kesinleşmiş gibiydi. Antopol ilk kruvazörü haklasa bile, İkincisinde yarı yarıya bir şansı olmayacaktı. Robot gemileri ve savaş gemileri yeterli değildi. “Antopol’un yerinde olmak istemezdim.”

“Sadece bizden erken gidecek.”

“Bilmiyorum. Durumumuz oldukça iyi.”

“Bunu askerlere söyle, William.” Ekranı sadece iki cismin, Sade—138’in ve ağır ağır hareket eden yeni kırmızı noktanın. Sonraki iki haftayı ışıkların yanıp sönmelerini izleyerek geçirdik. Ne zaman ve nereye bakacağınızı biliyorsanız dışarı çıkıp gerçeğini de görebilirdiniz, bir saniye için görünen parlak beyaz bir ışık noktası.

O saniye içinde bir nova bombası gigavatlık bir lazerin bir milyon katından fazlasını çıkarmıştı. Yarım kilometre çapında ve güneşin içi kadar sıcak olan minyatür bir yıldız oluşturmuştu. Dokunduğu her şeyi yok ediyordu. Radyasyonuna yaklaşan bir geminin elektronik aletleri onarılamayacak ölçüde hasar görürdü; biri bizim, biri onların olan iki savaş gemisi bu sonla karşılaşmış, sabit bir ivmeyle, enerjisiz olarak sessizce sistemin dışına sürüklenmişlerdi.

Daha güçlü nova bombaları da kullanmıştık savaşta, ama yakıt olarak kullanılan bozunmuş madde büyük miktarlarda olunca değişkenleşiyordu. Bombalar daha geminin içindeyken patlama eğilimi gösteriyorlardı. Tauranların da aynı sorunu yaşadıkları belliydi (ya da tekniği başından beri bizden kopyalamışlardı) çünkü onlar da bozunmuş maddesi yüz kilogramdan az olan nova bombalan kullanıyorlardı. Patlatışları bile bizim gibiydi, savaş başlığı hedefe yaklaşırken düzinelerce parçaya ayrılıyordu ve sadece biri nova bombasıydı.

Masaryk II ile onun savaş ve robot gemilerinin işini bitirdikten sonra az sayıda bombaları kalmış olacaktı. Yani silah talimiyle boşa zaman ve enerji harcıyor olabilirdik.

Aklımdan onbir kişi toplayıp statis alanının arkasında sakladığımız savaş gemisine binmek düşüncesi geçti. Stargate'e dönmek üzere önceden programlanmıştı. İyice ileri gidip bana diğerlerinden daha çok şey ifade eden on bir kişiyi bulmaya çalışarak aklımdan bir liste bile yapmaya çalıştım. Anlaşılan altı kişiyi rastgele seçmem gerekecekti.

Düşünceyi kafamdan attım. Bir şansımız vardı, belki de çok şansımız vardı, baştan aşağı silahlı bir kruvazöre karşı bile. Bizi öldürecek kadar yakınımıza bir nova bombası atmaları kolay olmayacaktı.

Zaten savaştan kaçtığım için idam edilirdim. Öyleyse ne fark ederdi ki?

Antopol'un robot gemilerinden biri ilk Tauran kruvazörünü vurduğunda herkes coştu. Gezegeni korumak için geride bıraktığı gemileri saymazsak hâlâ on sekiz robot ve iki savaş gemisi vardı. O sırada sadece birkaç ışık saati uzakta olan ikinci kruvazörü karşılamak için bir daire çizerek döndüler, on beş düşman robot gemisi hâlâ peşlerindeydi.

Tauran robot gemilerinden biri onları vurdu. Yardımcı gemileri saldırıyı sürdürmeye çalıştılar, ama bozguna uğradılar. Bir savaş gemisi ve üç robot gemi son hızla savaş alanından uzaklaştı ve takip edilmediler. Biz tuhaf bir ilgiyle onlara bakarken düşman kruvazörü bizimle savaşmak üzere geri

döndü. Savaş gemisi Sade—138’e gidiyordu, kaçıyordu. Kimse onları suçlamıyordu. Hatta onlara bir iyi şanslar mesajı bile yolladık; tanklarda oldukları için doğal olarak karşılık vermediler. Ama mesaj kaydedildi.

Düşmanın gezegene dönüp diğer tarafta sabit ve rahat bir yörüngeye girmesi beş gün sürdü. Savaşın havadan ve tamamen otomatik olacak olan kaçınılmaz ilk aşaması için hazırlandık: lazerlerimize karşı onların robot gemileri. Robotlardan birinin içeri girmesi olasılığına karşı elli kişiyi statis alanına koydum. Aslında anlamsız bir hareketti; düşman sadece orada durup alanı kapatmalarını bekleyip, kapandığı saniyede de onları kızartabilirdi.

Charlie’nin aklına garip bir fikir geldi, neredeyse kabul edecektim.

“Her yere bubi tuzağı döşeyelim.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim. “Yirmi beş kilometre uzağımıza kadar bubi tuzağı döşedik zaten.”

“Hayır, mayınlar falan değil. Ben burada, üsten söz ediyorum, yeraltından.”

“Devam et."

“O savaş gemisinde iki nova bombası var.” İkiyüz metrelik kayalıkların arasındaki statis alanını gösterdi. “Onları oraya götürüp bubi tuzağı kurabiliriz, sonra da herkesi statis alanına sokup bekleriz.”

Bir bakıma akla yatkındı. Beni her türlü sorumluluk ya da karar vermekten kurtarır, her şeyi şansa bırakırdı. “İşe yarayacağını sanmıyorum, Charlie.”

Üzülmüş görünüyordu. “Tabii ki yarar.”

“Hayır, bak. İşe yaraması için, patlamadan önce her bir Tauranlının bombanın öldürücü etki alanına girmesi gerek, ama savunmalarımızı aştıktan sonra hepsi birden buraya doluşmazlar. Hele her yer bomboşsa. Şüphelenip bir öncü gaip yollarlar. Öncü grup bombalan patlatınca da... ”

“Başladığımız noktaya döneriz, evet. Üssü de kaybetmiş oluruz. Üzgünüm."

Omuzlarımı silktim. “Yine de bir fikirdi. Düşünmeye devam et, Charlie.” Dikkatimi yeniden dengesiz uzay savaşının sürdüğü ekrana verdim. Mantıklı olarak düşman bize geçmeden önce yukarıdaki şu savaş gemisinin işini bitirmek istiyordu. Kırmızı noktaların gezegenin çevresinde dolanıp skor yapmaya çalışmasını izlemekten başka bir şey elimizden gelmiyordu.

Pilot şu ana kadar tüm robot gemileri vurmuştu; düşman onun üzerine henüz savaş gemisi yollamamıştı.

Savunma çemberimizdeki beş lazerin kontrolünü pilota vermiştim. Ama pek bir işe yaramıyorlardı. Gigavatlık bir lazer yüz metrelik bir alana saniyede bir milyar kilovat yollar. Ama bin kilometre yukarıda ışın on kilovat olur. Bir optik alıcıya rastlarsa zarar verebilir. En azından bir şeyleri karıştırır.

“Başka bir savaş gemisi kullanabiliriz. Ya da altı tane.”

“Robot gemileri bitirin,” dedim. Tabii bir savaş gemimiz ve yanımıza verilmiş onu uçurabilecek bir de çaylak vardı. Bizi statis alanında kıstırırlarsa tek umudumuz o olabilirdi.

Charlie “Diğer adam ne kadar uzakta?” diye sordu, sıvışan savaş gemisi pilotunu kastediyordu. Ölçeği küçülttüm ve ekranın sağında yeşil bir nokta belirdi. “Altı ışık saati kadar.” İki robot gemisi kalmıştı, ayrı noktalar olarak görünemeyecek kadar yakınındaydılar, birini kaçarken vurmuştu. “Artık hızlanmıyor, ama sıfır nokta dokuz gee yapıyor.”

“İstese bile bize faydası olmaz.” Yavaşlaması için en az bir ay gerekirdi.

Tam o anda savunma yapan savaş gemimizi gösteren ışık söndü. “Lanet olsun.”

“Eğlence şimdi başlıyor. Askerlere hazır olup yukarıda beklemelerini söyleyeyim mi?”

“Hayır... giysilerini giysinler, hava kaybedebiliriz. Ama yer saldırısına daha zaman var sanırım.” Ölçeği yeniden büyüttüm. Şimdiden dört kırmızı nokta gezegenin çevresinde üzerimize doğru geliyordu.

Giysimi giydim ve monitörlerdeki havai fişekleri izlemek için İdare odasına döndüm.

Lazerler mükemmel çalışıyordu. Dört robot gemi üzerimize aynı anda geldiler; hedef alındılar ve yok edildiler. Nova bombalarının sadece biri ufkumuzun altına inebildi (görünen ufuk on kilometre uzaktaydı, ama lazerler yükseğe yerleştirilmişlerdi ve iki katı uzaklıktaki şeyleri hedef alabilirlerdi). Ufkumuzda patlayan bomba dakikalarca parlayan erimiş taşlardan yarım daire şeklinde bir bulut oluşturdu. Bir saat sonra hâlâ parlıyordu, yavan bir turuncuydu ve dışarıda zeminin ısısı elli dereceye çıkmış, karın çoğunu eriterek şekilsiz koyu gri bir zemini ortaya çıkarmıştı.

Bir sonraki saldırı da bir saniye bile geçmeden durduruldu, ama bu sefer sekiz robot gemi vardı ve dördü on kilometreye kadar yaklaştılar. Parlayan

kraterlerden çıkan radyasyon ısıyı yaklaşık 300 dereceye çıkardı. Bu suyun erime noktasının üzerindeydi, endişelenmeye başlamıştım. Savaş giysileri bin derecenin üzerinde bile işe yarardı, ama otomatik lazerlerin hızı düşük ısılı süperiletkenlere bağlıydı.

Bilgisayara lazerlerin ısı limitinin ne olduğunu sordum ve *TR 398—734—009—265, "Aşın Soğuk Ortamlarda Çalışan Savaş Araçlarının Normalin Üzerindeki Sıcaklıktaki Ortamlarda Kullanılabilirliği Hakkında Bazı Noktalar"* diye bir çıktı verdi, yakınımızda tam teçhizatlı bir zırhçı dükkânı varsa silahları korumak için neler yapabileceğimiz hakkında çok faydalı tavsiyeler vardı. Isı arttıkça otomatik nişan alan silahların tepki verme süresinin de artacağı ve belli bir “kritik ısı”nın üzerinde silahların hiç nişan almayacağı da yazıyordu. Ama her silahın ne yapacağım bilmek mümkün değildi, sadece kaydedilmiş en yüksek kritik ısının 790 derece ve en düşüğünün 420 derece olduğu biliniyordu.

Charlie ekrana bakıyordu. Giysisinin telsizinden sesi sakin geliyordu. “Bu defa on altı tane.”

“Şaşırdın mı?” Tauran psikolojisi hakkında bildiğimiz az sayıdaki şeyden biri sayılar, özellikle çift sayılar ve ikinin katlarıyla ilgili belirgin bir saplantıydı.

“Ellerinde 32 tane daha kalmadığını umalım.” Bunu bilgisayara sordum; tüm söyleyebildiği kruvazörün şimdiye kadar 44 robot gemi yolladığı ve bazı kruvazörlerin 128 tane bile taşıyabildiğinin bilindiğiydi.

Robotlar gelmeden önce yaklaşık yarım saatimiz vardı. Herkesi statis alanına doldurabilirdim, nova bombalarından biri savunmayı aşarsa geçici olarak emniyette olurlardı. Emniyette, ama kapana kısılmış. Üç ya da dört (hele on altı) bomba birden geçerse, kraterin soğuması ne kadar sürerdi? Her şeyi tam verimle yeniden değerlendirmesine rağmen savaş giysisinin içinde sonsuza dek yaşayamazdınız. Bir hafta insanı bunaltmaya yeterdi. İki hafta, intiharı düşündürürdü. Alan şartlarında hiç kimse üç hafta dayanamamıştı.

Ayrıca statis alanı savunmada bir ölüm tuzağı olabilirdi. Kubbe şeffaf olmadığı için tüm kartlar düşmanın elindeydi; neler çevirdiklerini görmenin tek yolu başınızı dışarı uzatmaktı. Sabırsız değillerse ilkel silahlarla içeri girmelerine gerek yoktu. Kubbeyi sürekli lazer ateşi altında tutarak jeneratörü kapatmanızı bekleyebilirlerdi. Bu arada kubbenin içine mızrak, taş, ok yağdırabilirlerdi; karşı ateş açabilirdiniz, ama bir işe yaramazdı.

Tabii bir adam üste kalabilir, diğerleri önümüzdeki yanın saati statis alanında bekleyerek geçirebilirdi. Adam gelip onları almazsa, dışarının çok sıcak olduğunu anlayacaklardı. Beşinci derece ve yukarısındakilere bağlı olan frekansa girebileceğim kombinasyona geçtim.

“Ben Binbaşı Mandella.” Kulağıma hâlâ tatsız bir şaka gibi geliyordu.

Durumun ana hatlarını açıkladım ve adamlarına herkesin statis alanına girmekte serbest olduğunu söylemelerini istedim. Ben geride kalacak ve işler yolunda giderse gelip onları alacaktım tabii ki soyluluktan değil; bir nanosaniyede buharlaşmayı gri kubbe altında yavaş, neredeyse kesin bir ölüme tercih ediyordum.

Charlie’nin frekansına geçtim. “Sen de gidebilirsin. Ben burada gerekeni yaparım.”

Yavaşça “Hayır, teşekkürler,” dedi. “Ben bir an önce... Hey, şuna bak.”

Kruvazör bir kırmızı nokta daha yollamıştı, diğerlerinin birkaç dakika gerisindeydi. Ekranın anahtarı onu başka bir robot gemi olarak tanımladı. “Bu çok garip.”

Duygusuzca “Batıl inançlı piçler,” dedi. Kubbeye girmeleri emredilen elli kişiye sadece onbir kişi katıldı. Bu beni şaşırtmamalıydı, ama öyle oldu.

Robot gemiler yaklaşırken Charlie ile monitörleri izledik, holograf ekranına bakmamaya özen gösteriyorduk. İkimiz de ne zaman bir dakika, ne zaman otuz saniye uzakta olduklarını bilmemenin daha iyi olacağını düşünüyorduk... Ve sonra, diğer seferlerde de olduğu gibi, başladığını bile fark edemeden bitmiş olacaktı. Ekranlar bembeyaz parıldadı ve bir statik uluması oldu ve hâlâ yaşıyorduk.

Ama bu sefer de ufukta (ya da daha yakında!) on beş yeni delik açılmıştı ve sıcaklık öyle hızlı yükseliyordu ki göstergenin son basamağı okunmuyordu bile. Rakam 800’lerin üzerine kadar çıktı ve düşmeye başladı.

Lazerlerin nişan alıp ateş ettiği o bir anlık sürede robot gemileri görmemiştik. Ama sonra on yedincisi çılgınca zikzaklar çizerek ufukta belirdi ve tam üzerimizde durdu. Bir an havada asılı duracak gibi oldu, sonra alçalmaya başladı. Lazerlerin yarısı onu fark etmişti, ama hiçbiri nişan alamıyordu; hepsi de son ateş pozisyonlarında donup kalmıştı. Alçalırken ışık saçıyor, parlak gövdesinin cilası kraterlerden gelen beyaz parıltıyı ve aralıksız, kısır lazer ateşinin ürkütücü yanıp sönüşlerini yansıtıyordu. Charlie’nin derin bir nefes aldığını duydum ve robot gemi

öyle yakınımıza indi ki gövdenin kenarına ve buruna yakın, şeffaf bir gözlem penceresine işlenmiş incecik Tauran rakamlarını görebiliyorduk... sonra motoru çalıştı ve birdenbire gitti.

Charlie sessizce “Bu da nesi?” dedi.

Gözlem penceresi. “Belki de keşif."

“Herhalde. Yani onlara bir şey yapamıyoruz ve bunu biliyorlar.”

“Tabii lazerler düzelmezse.” Bu pek mümkün görünmüyordu. “Herkesi kubbeye soksak iyi olacak. Kendimizi de.”

Öyle bir kelime söyledi ki sesleri yüzyıllar içinde değişmişti, ama anlamı çok açıktı. “Acele etme. Ne yapacaklarını görelim.”

Saatlerce bekledik. Dışarıdaki sıcaklık 690 derecede sabitlendi (tam da çinkonun erime noktasının biraz altı, nedense aklıma gelmişti) lazerleri elle kumanda etmeyi denedim, ama hâlâ donuktular.

Charlie “İşte geliyorlar,” dedi. “Yine sekiz tane.”

Ekrana doğru hareketlendim. “Herhalde...”

“Durun! Bunlar robot gemi değil.” Anahtar sekizini de efsanevi *Asker Taşıyıcı* olarak tanımladı.

“Anlaşılan üssü ele geçirmek istiyorlar,” dedi. “Sağlam olarak.”

Belki, belki de yeni silah ve tekniklerini denemek istiyorlardı. “Onlar için fazla riskli değil. İstedikleri zaman geri çekilip kucağımıza bir bomba atabilirler.”

Brill’i çağırdım ve statis alanındaki herkesi alıp müfrezenin geri kalanıyla birlikte kuzeydoğu ve kuzeybatı çeyrek dairelerini çeviren bir savunma hattı oluşturmasını söyledim. Geri kalan adamları da diğer yarım daireye dizecektim.

Charlie “Bilemiyorum," dedi. “Belki de herkesi birden yukarı çıkarmasak iyi olur. Kaç Tauran olduğunu anlayana kadar.”

Haklıydı. Düşman gücünü tahmin edemesin, birazını sakla. “İyi fikir... Sekiz taşıyıcıda belki de sadece 64 kişilerdir.” Ya da 128, ya da 256. Casus uydularımız keşke daha hassas olsaydı. Ama üzüm büyüklüğündeki bir araca ancak bu kadarı sığdırılabiliyordu.

Brill’in yetmiş adamının ilk savunma hattımız olmasına karar verdim ve üssün çevresinde açtığımız çukurlara girmelerini emrettim. Diğer herkes ihtiyaç duyulana kadar aşağıda kalacaktı.

Tauranlar sayıları ya da yeni teknolojileriyle durdurulmaz bir güç oluştururlarsa, herkese statis alanına girmelerini emredecektim. Yaşam

birimlerinden kubbeye giden bir tünel vardı, böylece yeraltındakiler güvenlik içinde doğruca oraya gidebileceklerdi. Çukurlardakiler ise ateş altında gerilemek zorunda kalacaklardı. Emri verdiğimde hâlâ yaşıyor olurlarsa.

Hilleboe’yu çağırdım ve Charlie ile gözlerini lazerlerden ayırmamalarını söyledim. Açılırlarsa Brill ve adamlarını geri çekecektim. Otomatik nişan alma sistemini yeniden açacak, sonra arkama yaslanıp gösteriyi izleyecektim. Charlie monitörleri ışınların gideceği yerleri gösterecek şekilde ayarladı; bir şey görüş alanına girdiğinde lazerleri Hilleboe ile birlikte elle kullanabileceklerdi.

Yaklaşık yirmi dakikamız vardı. Brill adamlarıyla üssün çevresinde ilerliyor, takımları birer birer çukurlara sokarak art arda ateş bölgeleri oluşturuyordu. Araya girerek ağır silahları hazırlamasını istedim, böylece düşmanı lazerlerin önüne doğru sürebileceklerdi.

Beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Charlie’den düşmanın ilerleyişini ölçüp yaklaşık bir geri sayım yapmaya çalışmasını istedim ve masama geçip Brill’in düzeninin bir planını yapmak için kağıt çıkardım, belki geliştirebilirdim.

Kedi acıklı acıklı miyavlayarak kucağıma atladı. Tabii giyinince kimseyi tanıyamıyordu. Ama başka kimse masada oturmazdı. Sevmek için uzandım, ama sıçrayıp uzaklaştı.

Çizdiğim ilk çizgi dört sayfa kağıt yırttı. Üzerimde giysi varken ince bir iş yapmayalı uzun zaman olmuştu. Eğitimde nasıl yaptığımızı hatırladım, elden ele yumurta geçirterek güç arttırıcı devreleri kontrol etmeyi öğretiyorlardı, pis bir işti. Acaba Dünya’da hâlâ yumurta var mıydı...

Plan bitti ve ekleyecek bir şey bulamadım. Kafamın içine tıkılmış bir yığın teori, düşmanı sıkıştırma ve çembere alma üzerine bir sürü taktiksel tavsiyeler vardı, ama hepsi ters bakış açısındandı. Çembere alınan sizseniz, fazla seçeneğiniz yoktu. Yerinde sıkı dur ve vur. Düşman güçlerinin dağılımına çabuk tepki ver, ama esnek kal ki düşman senin hatlarının zayıf bir noktasından içeri güç sızdıramasın. *Hava ve uzay desteğini en iyi şekilde kullan*, her zaman iyi bir tavsiyedir. Kafanı eğik, moralini yüksek tut ve süvarilerin yetişmesi için dua et. Yerinden ayrılma ve Dienbienphu, Alamo ya da Hastings Savaşı’nı düşünme.

Charlie “Sekiz taşıyıcı daha çıktı,” dedi. “İlk beşinin varmasına beş dakika.”

Demek iki dalga halinde saldıracaklardı. En az iki. Tauran komutanının yerinde olsam ne yapardım? Bunu bulmak zor değildi; Tauranların taktik açısından hayal gücü yoktu ve insanların yaptıklarını taklit etme eğilimindeydiler.

İlk dalga bizi biraz çözüp savunmalarımızı değerlendirmek için yapılan düzensiz bir kamikaze saldırısı olabilirdi. İkincisi ise daha organize bir saldırı olacak ve işi bitirecekti. Ya da tam tersi: ilk grup yirmi dakika siper kazıp saklanacak, ikinci grup da onların üzerinden geçip bizi bir noktadan çok kötü vuracak, hattı yarıp üssü ele geçirecekti.

Belki de sadece iki sihirli bir sayı olduğu için iki güç gönderiyorlardı. Ya da bir seferde sadece sekiz asker taşıyıcı yollayabiliyorlardı (taşıyıcılar büyük olduğu için bu kötü olurdu; farklı durumlarda sadece 4, bazen ise tam 128 askerli taşıyıcılar yollamışlardı).

“Üç dakika.” Mayın tarlasının çeşitli bölümlerini gösteren monitör yığınına baktım. Şansımız varsa dikkatsiz davranıp oraya inerlerdi. Ya da mayınlan patlatacak kadar alçaktan uçarak üzerinden geçerlerdi.

Biraz suçluluk duyuyordum. Bu çukurda güven içinde yazıp çiziyor, emirler vermeye hazırlanıyordum. Peki o yetmiş kurbanlık koyun orada olmayan kumandanları için ne düşünüyordu?

O ilk çarpışmada biz karada savaşırken Yüzbaşı Stott yukarıda güvende kalmayı tercih ettiğinde nasıl hissettiğimi hatırladım. Hatırlanan nefret seli öyle yoğundu ki tiksintimi bastırmak zorunda kaldım.

“Hilleboe, lazerleri kendi başına idare edebilir misin?”

“Kullanamamam için bir neden yok, efendim.” Kalemi atıp ayağa kalktım. “Charlie, birim eşgüdümünü sen al; benim kadar iyi yapabilirsin. Ben yukarı çıkıyorum.”

“Bunu tavsiye etmem efendim.”

“Saçmalama William. Aptallık etme.”

“Ben emir almam, veri...”

Charlie “Orada on saniye bile dayanamazsın,” dedi.

“Ben de herkesin girdiği riske giriyorum.”

“Ne dediğimi duymuyor musun sen? Seni öldürürler!”

“Askerler mi? Saçmalık. Bana hayran olmadıklarının farkındayım, ama...”

“Ekibin frekansını dinlemedin mi?” Hayır, kendi aralarında benim İngilizcemle konuşmuyorlardı.

“Onları oraya cezalandırmak için çıkardığını düşünüyorlar. Sen herkesin kubbeye girmek için serbest olduğunu söyledikten sonra korkaklık ettikleri için.”

Hilleboe “Öyle değil mi, efendim?” dedi. “Cezalandırmak mı? Hayır, tabii ki değil.” Bilinçli olarak değil. “Onları gerektiğinde yukarı çıkardım, hepsi bu… Teğmen Brill onlara bir şey söylememiş mi?”

Charlie “Ben duymadım,” dedi. “Belki de konuşamayacak kadar meşguldür.”

Ya da onlarla aynı fikirdedir. “En iyisi ben...” Hilleboe

“İşte!” diye bağırdı. İlk düşman savaş gemisi mayın tarlası monitörlerinin birinde görünüyordu; bir saniye sonra diğerleri de ortaya çıktılar. Farklı yönlerden geliyorlardı ve üssün çevresine dengeli olarak dağılmamışlardı. Kuzeydoğu çeyrek dairesinde beş tane, güneybatıda ise sadece bir. Bilgiyi Brill’e ilettim.

Ama mantıklarını çok iyi tahmin etmiştik; hepsi de mayınların üzerine geliyorlardı. Biri takiyon aletlerinden birine patlatacak kadar yaklaştı. Patlama garip biçimli uzay gemisini kuyruğundan vurarak yön değiştirmesine ve burnu üstüne çakılmasına neden oldu. Yan kapılar açıldı ve Truıranlar sürünerek çıktılar. On iki kişiydiler; herhalde içeride dört tane daha vardı. Diğerlerinde de on altı tane varsa, sayıları bizden sadece biraz fazlaydı.

İlk dalgada.

Diğer yedisi sağlam kişi olarak inmişti ve evet, her birinde on altı kişi vardı. Brill düşmanın asker dağılımına karşılık vermek için iki takımı ileri sürdü ve bekledi.

Mayın tarlasında uzun ve uyumlu adımlarla ilerlerken eğri bacaklı, ağır robotlar gibiydiler, içlerinden biri bir mayın tarafından parçalandığında bile ki bu on bir defa oldu, uyumları bozulmuyordu.

İlk bakışta rastgele görünen dağılımlarının nedeni ufuktan ortaya çıktıklarında anlaşıldı: hangi yaklaşımın robot gemilerin kaldırdığı molozlar sayesinde en doğal korunmayı sağlayacağını önceden analiz etmişlerdi. Biz onları açıkça göremeden üssün iki kilometre yakınına kadar yaklaşmış olacaklardı. Giysilerinde de bizimkine benzer güçlendirme devreleri vardı, yani bir kilometre yolu bir dakikadan kısa sürede alabiliyorlardı.

Brill düşmanı vurma ümidinden çok moral için askerlerine hemen ateş açtırdı. Belli olmuyordu, ama herhalde birkaçını vuruyorlardı. En azından

takiyon roketleri kayaları kuma çevirirken etkileyici bir iş çıkarmışlardı.

Tauranlar takiyon roketine benzeyen, belki de tamamen aynısı olan bir silahla karşı ateş açtılar. Ama ender olarak bir yeri vuruyorlardı; bizimkiler yer seviyesinin altındalardı ve roket bir şeyi vurmazsa sonsuza kadar gidecekti (amin). Yine de gigavatlık lazerlerin birini vurdular ve bize ulaşan sarsıntı sığınağı yirmi metreden biraz daha derine yapmış olmamızı istememe neden olacak kadar şiddetliydi.

Gigavatlar hiç işe yaramıyordu. Tauranlar vuruş menzilini önceden hesaplamış olmalıydılar, uzaklarından geçerek ilerliyorlardı. Bu işimize yaradı, çünkü Charlie'nin gözlerini lazer monitörlerinden bir an ayırmasına neden oldu.

"Bu da nesi?"

"Ne var Charlie?" Gözlerimi monitörlerden ayırmadım. Bir şeyler olmasını bekliyordum.

"Gemi, kruvazör...gitmiş." Holograf ekranına baktım. Haklıydı, sadece asker taşıyıcıları gösteren kırmızı ışıklar yanıyordu.

"Nereye gitti?" diye aptalca sordum.

"Geri saralım." Ekranı birkaç dakika öncesini göstermeye programladı ve ölçeği hem gezegenin hem de ışınlayıcının görünebileceği kadar küçülttü. Kruvazör ve onunla birlikte üç yeşil nokta göründü.

Bizim "korkak" sadece iki robot gemiyle kruvazöre saldırıyordu.

Ama biraz da fizik kanunlarının yardımıyla.

Işınlayıcıya girmek yerine bir sapan hareketiyle ışınlama alanının çevresinden dolanmıştı. Işık hızının onda dokuzuyla geri dönmüştü; robot gemiler de 0.99c ile düşman gemisine yönelmişlerdi. Gezegenimiz ışınlayıcıdan sadece birkaç ışık saniyesi uzaklıktaydı, bu yüzden Tauran gemisinin iki robot gemiyi de fark edip durdurması için sadece on saniyesi vardı. Ve o hızla çarpan bir şeyin nova bombası ya da buruşturulmuş bir kağıt parçası olması fark etmezdi.

İlk robot gemi kruvazörü paramparça etti ve 0.01 saniye gerisindeki diğeri süzülerek gezegene çarptı.

Savaş gemisi gezegene iki yüz kilometre kala yönünü değiştirdi ve en çok olan yirmi beş gee ile yavaşlayarak uzay boşluğunda yoluna devam etti. İki ay sonra dönerdi.

Ama Tauranlar beklemeyeceklerdi. Hatlarımıza iki tarafın da lazer kullanabileceği kadar yaklaşıyorlardı, fakat aynı zamanda bombayla da

kolayca vurulabilecek uzaklıktaydılar. Büyükçe bir kaya onları lazer atışından koruyabilirdi, ama bomba ve roketler onları katlediyordu.

Önceleri Brill'in askerleri çok avantajlıydı; çukurların içinden savaşırken ancak şanslı bir atış ya da çok iyi nişanlanmış bir bombayla (Tauranlar bombaları elle ve yüzlerce metre uzağa atıyorlardı) vurulabilirlerdi. Brill dört kişi yitirmişti, ama Tauran güçleri baştaki sayılarının yarısına inmiş gibiydi.

Bir süre sonra çevre Tauran güçlerinin yerdeki deliklerden savaşmasına izin verecek kadar dağılmıştı. Savaş yavaşlayarak teke tek lazer çarpışmalarına dönüştü; arada bir, daha ağır silahlar da kullanılıyordu. Ama sadece birkaç dakika uzağımızda boyutunu bilmediğimiz başka bir güç varken bir takiyon roketini tek bir Tauran için harcamak akıllıca olmazdı.

Şu holografik görüntüde beni rahatsız edip duran bir şey vardı. Çarpışmanın ninnisiyle ne olduğunu artık anlamıştım.

O ikinci robot gemi ışık hızına yakın bir hızla çarptığında gezegene ne kadar zarar vermişti?

Bilgisayarın başına geçtim ve sordum; çarpışmadan kadar enerjinin açığa çıktığını öğrendim ve bilgisayarın hafızasındaki jeolojik bilgilerle karşılaştırdım.

Dünya'da kaydedilmiş en güçlü depremin tam yirmi katı kadar bir enerji. Hem de Dünya'nın dörtte üçü büyüklüğünde bir gezegende.

Genel frekanstan: "Herkes yukarı! Hemen şimdi!" İdare odasından yüzeye çıkan yalıtım odasını ve tüneli açan düğmeye bastım.

"Neler oluyor Will..."

"Deprem!" Ne kadar zaman? "Kımıldayın!"

Hilleboe ve Charlie hemen arkamdaydılar. Kedi masamda oturuyor, umursamazca yalanıyordu. Bir an mantıksız bir dürtüyle onu giysimin içine koymak istedim, gemiden üsse de böyle getirilmişti, ama buna birkaç dakikadan fazla katlanamayacağını biliyordum. Sonra daha mantıklı bir dürtüyle onu lazer parmağımla buharlaştırmayı düşündüm, ama kapı kapandı ve merdivenden çıkmaya başladık. Tonlarca molozun altında kısılıp kalmış, hava uçup giderken yavaşça ölen o çaresiz hayvanın görüntüsü yukarı çıkarken ve sonra da uzun bir süre gözümün önünden gitmedi.

Charlie "Çukurlar daha mı güvenlidir?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim. "Hiç deprem geçirmedim." Belki de çukurun duvarları kapanıp bizi ezecekti.

Yüzeyin o kadar karanlık olmasına şaşırdım. S Doradus neredeyse batmıştı; monitörler ayarlarını düşük ışık seviyesine göre indirmişlerdi.

Bir düşman lazeri solumuzdaki açıklıktan geçti, bir gigavatın temelini sıyırınca bir kıvılcım yağmuru yağdırdı. Henüz saklanmamıştık. Hepimiz evet, çukurlar daha güvenli dedik ve üç uzun adımla en yakındakine ulaştık.

Çukurda dört adam ve kadın vardı, biri ağır yaralı ya da ölüydü. Kayalık boyunca ilerledik, çukur arkadaşlarımızı görebilmek için görüntü büyütücümün ayarını ikinci dereceye getirdim.

Şanslıydık; biri bombacıydı ve bir roketatarları da vardı. Zorlukla da olsa başlıklarındaki isimleri okuyabildim. Brill’in çukurundaydık, ama henüz bizi fark etmemişti. Karşı uçta kafasını dikkatle kenardan çıkarmış, çevirme hareketi yapan iki takımı yönetiyordu. Yerlerini aldıklarında tekrar çöktü. “Siz misiniz, Binbaşı?”

Çekinerek “Evet," dedim. Acaba çukurdakilerin arasında kafa derimi isteyenler var mıydı...

“Bu deprem hikayesi de ne?”

Kruvazörün yok edildiği söylenmişti, ama diğer robot gemiden haberi yoktu. Olabildiğince kısaca açıkladım.

“Yalıtım odasından kimse gelmedi,” dedi. “Yani henüz. Herhalde hepsi statis alanına gittiler.”

“Evet, ikisine de eşit uzaklıktaydılar.” Belki de bazıları uyarımı ciddiye almamıştı ve hâlâ aşağıdaydılar. Kontrol etmek için genel frekansa geçtim ve sonrası tam bir cehennemdi.

Yer altımızdan kaydı ve geri geldi; bize öyle sert çarptı ki havalanarak çukurdan çıktık. Metrelerce uçtuk, nova bombalarının durdurulduğu kraterlerdeki parlak turuncu ve sarı ovalleri görecek kadar yükseldik. Ayaklarımın üzerine indim, ama zemin öyle oynak ve kaygandı ki ayakta durabilmek imkânsızdı.

Üssümüzün üzerindeki açık alan giysimin içinde bile hissedebildiğim bas bir gıcırtıyla çatırdayıp çöktü. Zemin çöktüğünde statis alanının altının bir kısmı açığa çıktı; zarif bir hareketle yeni seviyesine yerleşti.

Bir kedi eksikle. Diğer herkesin kubbenin altına girecek kadar zamanı ve sağduyusu olduğunu umuyordum. En yakınımdaki çukurdan birisi sendeleyerek çıktı ve şaşkınlıkla onun bir insan olmadığını fark ettim. Lazer çubuğum o uzaklıktan bile başlığının tam ortasında bir delik açtı; iki adım

atıp sırt üstü düştü. Çukurun kenarından başka bir başlık belirdi. Silahını kaldıramadan onun da tepesini uçurdum.

Nerede olduğumu anlayamıyordum. Değişmemiş olan tek şey statis alanıydı, o da her açıdan aynı görünüyordu. Tüm gigavatlık lazerler gömülmüştü, ama bir tanesi çalışıyordu, yanıp sönen parlak arama ışığı üzerimizde dönen buharlaşmış taş bulutunu aydınlatıyordu.

Ama düşman bölgesinde olduğum açıktı. Sarsılan zemin üzerinde kubbeye doğru ilerlemeye başladım. Müfreze liderlerinin hiçbirine ulaşamıyordum. Herhalde Brill dışında hepsi kubbenin içindeydi.

Hilleboe ile Charlie’ye ulaşabildim; Hilleboe’ya kubbeye gidip herkesi dışarı almasını söyledim. Bir sonraki dalga da 128 kişiyse, herkese ihtiyacımız olacaktı.

Sarsıntılar sustu ve “bizim” çukurlardan birine girdim: aslında aşçıların çukuruydu, çünkü içinde sadece Orban ve Rudkoski vardı.

“Görünüşe bakılırsa yine her şeye sıfırdan başlaman gerekecek, Asker.”

“Önemi yok, efendim. Karaciğerimin dinlenmeye ihtiyacı vardı.”

Hilleboe’dan bir sinyal aldım ve onun frekansına geçtim. “Efendim...orada sadece on kişi vardı. Gerisi kurtulamamış.”

“Geç mi kalmışlar?” Yeterince zamanları kalmış olmalıydı.

“Bilmiyorum efendim.”

“Boş ver. Bir sayım yap, toplam kaç kişi olduğumuzu öğren.” Müfreze liderlerinin frekansını bir kez daha denedim, hâlâ sessizdi.

Üçümüz birkaç dakika boyunca düşman lazeri bekledik, ama gelmedi. Herhalde destek güçlerini bekliyorlardı.

Hilleboe tekrar aradı. “Sadece elli üç kişiye ulaşabildim, efendim. Baygın olanlar da olabilir.”

“Pekâlâ. Hepsi hazır olsun...” O sırada ikinci dalga ortaya çıktı, asker taşıyıcılar kükreyen jetleriyle yavaşlayarak ufuktan üzerimize geliyorlardı. Hilleboe herkese birden *“Bu piçlere birkaç roket yollayın!"* diye bağırdı. Ama sağa sola savrulurken hiç kimse roketatarını elinde tutamamıştı. Bomba atıcı da yoktu ve mesafe lazerlerin herhangi bir zarar veremeyeceği kadar uzaktı.

Bu taşıyıcılar ilk dalgadakilerin dört beş katı büyüklükteydi. Bir tanesi bir kilometre kadar uzağımıza indi, ancak askerlerin inmesine yetecek kadar durdu. 50 kadar vardı, herhalde 64 kişiydiler —çarpı 8, yani 512. Onları durdurmamız imkânsızdı.

“Herkes dinlesin, ben Binbaşı Mandella.” Sesimi sakin ve alçak tutmaya çalışıyordum. “Kubbeye çekileceğiz, çabuk ama düzenli olarak. Her yere dağıldığımızın farkındayım. İkinci ya da dördüncü müfrezedeyseniz, bir dakika yerinizde kalın, birinci ve üçüncü müfrezeler ile destekler geri çekilirken koruma ateşi açın.

“Bir, üç ve destekler, kubbeye olan uzaklığınızın yarısı kadar gerileyin, sonra siper alın ve iki ile dört çekilirken onları koruyun. Onlar da kubbenin yanına kadar gidip sizi dönerken koruyacaklar.”

“Çekilmek” terimini kullanmamalıydım, kitapta bunun yeri yoktu. Gerileme hareketi.

Hareket pek yoktu ama gerileme çoktu. Sekiz dokuz kişi ateş ediyor, gerisi son hızla koşuyordu.

Rudkoski ve Orban yok olmuşlardı. Dikkatle nişan alarak birkaç el ateş ettim, bir işe yaramadı. Sonra çukurun diğer ucuna koştum, yukarı tırmandım ve kubbeye yöneldim.

Tauranlar roket yağdırmaya başladılar, ama çoğu fazla yüksekten gidiyordu. Yolumu yarılamadan bizimkilerden ikisinin havaya uçurulduğunu gördüm; güzel, büyük bir kaya bulup arkasına saklandım. Kafamı uzatıp baktığımda sadece iki üç Tauranın ancak olası lazer hedefleri olabilecek kadar yakın olduğunu gördüm, gereksiz yere dikkatlerini çekmem pek de kahramanca olmazdı. Alanın kenarına kadar koştum ve karşı ateş açmak için döndüm. Birkaç atıştan sonra sadece kendimi hedef yaptığımı fark ettim; görebildiğim kadarıyla hâlâ kubbeye koşan sadece bir kişi kalmıştı.

Bir roket yanımdan geçti, o kadar yakındı ki dokunabilirdim. Dizlerimi kırıp sıçradım ve pek de uygun olmayan bir pozisyonla kubbeye girdim.

7

İçeride beni ıskalayan roketin karanlığın içinde tembel tembel ilerlediğini görebiliyordum, kubbenin diğer tarafından çıkarken hafifçe yükseldi. Birdenbire saniyede 16.3 metreye yavaşlarken kaybettiği tüm kinetik enerji ısı şeklinde geri döneceği için dışarı çıktığı anda buharlaşacaktı.

Alanın sınırının hemen içinde yüz üstü duran dokuz ceset vardı. Beklenmedik bir şey değildi, ama bunu askerlere söyleyemezdim.

Savaş giysileri sağlamdı (aksi halde buraya kadar gelemezlerdi) ama son birkaç dakikadaki kargaşada onları statis alanından koruyan özel yalıtım tabakaları zedelenmişti. Bu yüzden alana girdikleri anda vücutlarındaki tüm elektrik hareketi durmuş, bu da onları anında öldürmüştü. Aynı zamanda, vücutlarındaki hiçbir molekül saniyede 16.3 metreden daha hızlı hareket edemediği için anında donmuşlar, vücut ısıları 0.426 derecede sabitlenmişti.

İsimlerini görmek için yüzlerini çevirmeyecektim, henüz değil. Tauranlar kubbeye girmeden önce bir tür savunma pozisyonu almalıydık. Tabi dövüşmeyi beklemeye tercih ederlerse.

Dikkatli işaretlerle herkesi alanın ortasına, silahların saklı olduğu savaş gemisinin kuyruğu altına toplamayı başardım. Bunun üç katı sayıda kişi olarak savaşmaya hazırlandığımız için bol bol silah vardı. Herkese bir kalkan ve kısa bir kılıç verdikten sonra karın üzerine bir soru yazdım:

İYİ OKÇULAR?

ELİNİZİ KALDIRIN.

Beş gönüllü çıktı, tüm yayların kullanılması için üç kişi daha seçtim. Yay başına yirmi ok.

Elimizdeki en etkili uzun mesafeli silahlar bunlardı; uçları elmas sertliğinde keskin, ölümcül bir kristalle kaplanıp ağırlaşan oklar yavaşça süzülürken neredeyse hiç görünmüyorlardı.

Okçuları savaş gemisinin çevresine daire şeklinde yerleştirdim (iniş takımları onları arkadan gelecek roketlerden kısmen de olsa koruyacaktı) ve her iki okçunun arasına dört kişi koydum: iki mızrakçı, bir kargıcı, bir savaş baltası ve bir düzine fırlatma bıçağıyla silahlarımış bir kişi. Teorik olarak bu

düzen alanın kenarından teke tek çarpışmaya kadar her mesafede düşmanı durdurabilirdi.

Aslında 42'ye karşı 600 ile hiçbir kalkan ya da koruma olmadan ellerine birer taş alıp içeri girer ve bizi yine de boka çevirebilirlerdi.

Tabii statis alanının ne olduğunu biliyorlarsa. Teknolojileri diğer bakımlardan ileri görünüyordu.

Saatlerce hiçbir şey olmadı. Ölümü bekleyen birinin sıkılabileceği kadar sıkıldık. Konuşacak kimse yoktu, değişmeyen gri kubbe, gri kar, gri uzay gemisi ve birbirinin eşi birkaç gri askerden başka görecek hiçbir şey yoktu. Kendinizden başka duyup tadabileceğiniz, koklayabileceğiniz bir şey de yoktu.

Savaşla hâlâ ilgilenenler kubbenin alt kenarını gözlüyor, içeri ilk girecek olan Tauranları bekliyordu. Bu yüzden saldırı başladığında ne olup bittiğini anlamamız biraz zaman aldı. Saldırı yukarıdan geldi, yerden otuz metre kadar yukarıdan fırlatılan bir dart bulutu, kubbenin tam merkezine yönelmişti.

Kalkanlar hafifçe çömeldiğinizde vücudunuzun çoğunu saklayacak kadar genişti; dartların geldiğini görenler kendilerini kolayca koruyabildiler. Arkası dönük, ya da dikkati dağılmış olanların sağ kalması tamamen şansa bağlıydı; bağırarak uyarmak mümkün değildi ve bir roketin kubbenin kenarından merkezine ulaşması sadece üç saniye sürüyordu.

Şanslıydık, sadece üç kişi kaybettik. Birisi okçulardan biri olan Shubik'ti. Yayını ben aldım ve bekledik, hemen bir yer saldırısı olmasını bekliyorduk.

Olmadı. Yarım saat sonra çemberi dolaştım ve bir şey olursa ilk yapılacak şeyin hemen sağlarındaki kişiye dokunmak olduğunu işaretlerle anlattım. O da aynısını yapacak ve bu hat boyunca ilerleyecekti.

Hayatımı belki de bu kurtardı. İki saat sonraki ikinci dart saldırısı arkamdan geldi. Dürtüldüğümü hissettim, sağımdakini dürttüm, arkama döndüm ve bulutun alçaldığını gördüm. Kalkanı başımın üzerine kaldırdım ve bir an sonra saplandılar.

Kalkandaki üç dartı çıkarmak için yayımı bıraktım ve o anda yer saldırısı başladı.

Acayip, etkileyici bir görüntüydü. Üç yüzden fazlası aynı anda neredeyse omuz omza içeri girdi, kubbenin çevresini sarmışlardı. Adım adım ilerliyorlardı, her birinin elinde ancak geniş göğüslerini koruyabilecek büyüklükte yuvarlak bir kalkan vardı. Üzerimize yağdırdıklarına benzer

dartlar atıyorlardı. Kalkanı önüme diktim (dik durması için altında küçük çıkıntılar vardı) ve daha attığım ilk okla, bir şansımız olduğunu anladım. Birinin kalkanını tam ortadan vurdu ve delip geçerek giysisine girdi.

Bu tek taraflı bir katliamdı. Dartlar bir sürpriz olmazsa pek etkili olmuyorlardı; ama arkadan gelen bir tanesi başımın tam üzerinden geçince sırtımın ürperdiğini hissettim.

Yirmi okla yirmi Tauran hakladım. Biri düştüğünde hemen saflarını kapatıyorlardı; nişan almak bile gerekmiyordu. Oklar bitince dartlarını onlara geri atmaya başladım. Ama hafif kalkanları bu küçük roketlere karşı oldukça dayanıklıydı.

Teke tek dövüş mesafesine gelmeden çok önce yarılarından fazlasını ok ve mızraklarla öldürmüştük. Kılıcımı çekip bekledim. Sayıları hâlâ bizim üç katımızdan fazlaydı.

On metre kadar yaklaştıklarında sıra chakram fırlatma bıçakları olanlara gelmişti. Döner disk kolayca görülebildiği ve atıcıdan hedefe gitmesi yarım saniyeden fazla sürmesine rağmen Tauranların çoğu aynı zayıf tepkiyi vererek savuşturmak için kalkanlarını kaldırıyorlardı. Jilet keskinliğindeki tavlanmış ağır bıçak hafif kalkanı bir motorlu testerenin kartonu kestiği gibi kesiyordu.

Teke tek ilk temas kargılarla oldu, bunlar ucuna doğru incelip çift yüzlü, tırtıklı keskin bir bıçağa dönüşen iki metre boyunda metal çubuklardı. Tauranların bunlarla baş etmek için soğukkanlı (bakış açınıza göre kahramanca da denilebilir) bir yöntemleri vardı. Sadece bıçağa sarılıyor ve ölüyorlardı. İnsan silahını donan cesetten çıkarmaya çalışırken de bir Tauran savaşçısı bir metreden uzun palasıyla gelip onu öldürüyordu.

Kılıçlardan başka ucunda on santimetre kadar dikenli tele benzer ve hızlı gitmesini sağlayacak küçük bir ağırlık olan esnek bir kablodan oluşan boloya benzer bir şeyleri de vardı. Silah, kullanan için de tehlikeliydi; hedefini ıskalarsa beklenmedik bir şekilde dönerek geri geliyordu. Ama genellikle hedeflerini buluyor, kalkanların altına girip dikenli teli ayak bileklerine doluyorlardı.

Er Eriksonla sırt sırta vermiştik, kılıçlarımız sayesinde sonraki birkaç dakika boyunca hayatta kalmayı başardık. Tauranlar iki düzine kadar kalınca dönüp dışarı çıkmaya başladılar. Arkalarından birkaç dart attık ve üçünü vurduk, ama peşlerinden gitmek istemedik. Dönüp tekrar saldırıya geçebilirlerdi.

Ayakta sadece yirmi sekiz kişi kalmıştık. Bunun neredeyse on katı kadar Tauran ölü olarak yerde yatıyordu, ama bu hiç tatmin edici değildi.

Yeni bir 300 kişiyle yeniden deneyebilirlerdi. Ve bu sefer işe yarardı.

Cesetten cesede geçerek okları ve mızrakları çıkardık ve tekrar savaş gemisinin çevresindeki yerimizi aldık. Kimse kargıları çıkarmakla uğraşmadı. Kayıpları saydım: Charlie ve Diana hâlâ yaşıyordu (Hilleboe kargı kurbanlarından biriydi), iki destek subayı da öyle. Wilber ve Szydlowska. Rudkoski de hâlâ yaşıyordu ama Orban bir dart yemişti.

Bir gün bekledik, düşman kara saldırısını tekrarlamak yerine bir yıpratma savaşına girmiş gibiydi. Sürekli dartlar geliyordu, ama artık yağmur halinde değil, ikişer üçer, onar tane olarak. Ve her yerden.

Sonsuza dek alarmda kalamazdık; üç dört saatte bir birimizi haklayacaklardı.

Statis alanı jeneratörünün üzerinde bir seferde ikişer kişi olarak nöbetleşe uyuduk. Savaş gemisinin gövdesinin tam altındaydı, kubbedeki en güvenli yerdi.

Arada bir kubbenin kenarında bir Tauran beliriyordu, belli ki sağ kalan olup olmadığına bakıyordu. Bazen antrenman olsun diye onlara ok atıyorduk.

İki gün sonra dartlar kesildi. Ellerinde kalmamış olması mümkündü. Belki de yirmi kişi kaldığımızda durmaya karar vermişlerdi.

Daha büyük bir olasılık da vardı. Kargılardan birini alanın kenarına götürdüm ve bir santimetre kadar dışarı çıkardım. Geri çektiğimde ucu erimişti. Charlie'ye gösterdiğimde ileri geri sallandı (giysinin içinde onaylama işareti ancak böyle yapılabiliyordu); bu daha önce, statis alanının işe yaramadığı ilk durumlardan birinde de olmuştu. Kubbeyi sürekli lazer ateşi altında tutuyor ve kapalı kalmaktan delirip jeneratörü kapatmamızı bekliyorlardı. Herhalde gemilerinde oturmuş Tauran usulü kağıt oynuyorlardı.

Kafamı toplamaya çalıştım. O korkunç ortamda tüm duyulardan yoksun, birkaç saniyede bir arkanıza bakarken aklınızı bir şeye vermek zordu. Charlie bir şey söylemişti. Daha dün. Hatırlayamıyordum. O zaman işe yaramazdı; tüm hatırlayabildiğim buydu. Sonra nihayet aklıma geldi.

Herkesi toplayıp kara şunları yazdım:

NOVA BOMBALARINI GEMİDEN ÇIKARIN.
ALANIN KENARINA GÖTÜRÜN.

ALANI TAŞIYIN.

Szydlowska gerekli aletlerin gemide nerede olacağını biliyordu. Neyse ki statis alanını açmadan önce tüm girişleri açık bırakmıştık; hepsi elektronikti ve kilitlenirlerdi. Makine dairesinden birkaç İngiliz anahtarı alıp pilot kabinine çıktık. Bomba bölümüne çıkan dar koridorun kapağının nasıl açılacağını o biliyordu. Bir metre genişliğindeki tüpün içinde arkasından ilerledim.

Doğal olarak kapkaranlık olmasını bekliyordum. Ama statis alanı bomba bölümünü dışarıdaki soluk, gölgesiz ışıkla aydınlatıyordu. Bölüm ikimizin birden sığamayacağı kadar küçüktü, ben de tüpün ağzında durup izledim.

Bomba bölümünün kapıları elle kontrol edilebiliyordu ve kolaydı; Szydlowska bir kolu indirdi ve işe koyulduk. İki nova bombasını yuvalarından çıkarmak ise ayrı bir sorundu. Sonunda makine dairesine dönüp bir levye getirdi. O birini çıkardı, ben de diğerini ve yuvarlayarak bomba bölümünden çıkardık.

Aşağı indiğimizde Çavuş Anghelov üzerlerinde çalışmaya başlamıştı bile. Bombayı hazırlamak için tek yapmanız gereken burnundaki fünyeyi gevşetmek ve fünye girişine erteleme mekanizmasını ve emniyet kilitlerini bozacak bir şey sokmaktı.

Altışar kişi bombaları kenara taşıyıp yan yana koyduk. Sonra alan jeneratörünün taşıma saplarının yanında bekleyen dört kişiye işaret ettik. Kaldırıp karşı yöne doğru on adım yürüdüler. Alanın kenarı bombaların üzerinden kayarak geçti ve bombalar kayboldular.

Bombaların patladığına şüphe yoktu. Birkaç saniye için etraf bir yıldızın içi gibi ısındı, statis alanı bile etkilendi: kubbenin üçte biri bir an için pembeleşip parıldadı, sonra tekrar griye döndü. Yavaş bir asansörün içinde de hissedilen türden hafif bir ivme oldu. Bu kraterin dibine doğru kaydığımız anlamına geliyordu. Zemin sabit mi olacaktı? Yoksa erimiş taşların içinde batıp kehribar içindeki bir sinek gibi kapana mı kısılacaktık... bunu aklıma bile getirmedim. Olursa da savaş gemisinin gigavatlık lazeriyle yolumuzu açabilirdik.

Ama sadece on iki kişi.

Charlie ayaklarımın dibindeki karın üzerine NE KADAR SÜRER? diye yazdı.

İyi bir soruydu. Tüm bildiğim iki nova bombasının çıkardığı enerjinin miktarıydı. Oluşturacakları ateş topunun büyüklüğünü bilmiyordum,

patlama sırasındaki sıcaklığı ve kraterin büyüklüğünü bu belirleyecekti. Çevredeki kayaların sıcaklık kapasitesini, ya da buharlaşma noktasını da bilmiyordum.

BELKİ BİR HAFTA? DÜŞÜNMELİYİM, diye yazdım.

Geminin bilgisayarı yanıtı saniyenin binde birinde verebilirdi, ama çalışmıyordu. Karın üzerine denklemler yazarak dışarının 500 dereceye kadar soğumasının en çok ve en az ne kadar sürebileceğini bulmaya çalıştım. Fizik bilgisi benden çok daha güncel olan Anghelov da geminin diğer tarafında kendi hesaplarını yapıyordu.

Bulduğum cevap altı saat ile altı gün arasında diyordu (ama altı saat olması için çevredeki kayaların ısıyı saf bakır gibi iletmesi gerekiyordu), Anghelov da beş saat ile dört buçuk gün arası bir süre buldu.

Ben oyumu altı günden yana kullandım, başka kimse oy kullanmadı.

Bol bol uyuduk. Charlie ve Diana kara semboller çizerek satranç oynadılar; bense oynayan taşların pozisyonlarını hiç aklımda tutamazdım. Rakamlarımı tekrar tekrar kontrol ettim ve hep altı gün buldum. Anghelov’un hesaplarını da kontrol ettim, onlar da doğru görünüyordu, yine de vazgeçmedim. Giysilerin içinde fazladan bir buçuk gün kalmamızın bir zararı olmazdı. Kısa sözcükler kullanarak işaret diliyle dostça tartıştık.

Bombaları dışarı attığımız gün on dokuz kişi kalmıştık. Altı gün sonra elimi jeneratörün kapatma düğmesine koyup durduğumda hâlâ on dokuz kişiydik. Bizi neler bekliyordu?

Patlamaların yüzlerce kilometre çevresindeki tüm Tauranları öldürdüğümüz kesindi. Ama daha uzakta yedek bir güç olabilirdi, belki de şimdi kraterin ağzında sabırla bekliyorlardı. En azından alanın içinden dışarı bir kargı uzattığımızda geriye bütün olarak geliyordu.

Adamları alanın çevresine yaydım, böylece bizi tek bir atışla haklayamayacaklardı. Sonra, bir şey ters giderse hemen yeniden açmaya hazır olarak düğmeye bastım.

8

Telsizim hâlâ genel frekansa bağlıydı; bir haftalık sessizliğin ardından kulaklarım bir anda yüksek sesli, mutlu bağırışların istilasına uğradı.

Yaklaşık bir kilometre genişliğinde ve derinliğinde bir kraterin ortasında duruyorduk. Kenarları parlak siyah kayaydı, arada kırmızı çatlaklar vardı, sıcaktı ama tehlike geçmişti. Gezegenin bizim bulunduğumuz yarımküresi kraterin zeminine en az kırk metre girmişti, hâlâ eriyikti ama biz bir tür kaide üzerindeydik.

Görünürde tek bir Tauran bile yoktu.

Gemiye koştuk, kapatıp taze havayla doldurduk ve giysilerimizi çıkardık. Gemideki tek duş için rütbe taslamadım; sadece bir ivme koltuğuna uzanıp geri dönüştürülmüş Mandella gibi kokmayan havadan derin nefesler çektim.

Gemi en çok on iki mürettebata göre yapılmıştı, bu yüzden yaşam destek sistemlerini zorlamamak için yedişer kişi nöbetleşe dışarıda kaldık. Hâlâ altı haftadan daha uzak olan diğer savaş gemisine iyi olduğumuzu ve onu beklediğimizi söyleyen, sürekli tekrarlanan bir mesaj yolladım. Normal savaş uçuşu mürettebatı sadece üç kişi olduğu için yedi boş yeri olacağına emindim.

Yeniden dolaşıp konuşabilmek güzeldi. Gezegende kaldığımız süre boyunca askeri olan her şeyi resmi olarak askıya aldım. İçimizden bazıları Brill'in ekibinden sağ kalanlardı, ama bana düşmanlık göstermediler.

Bir tür nostalji oyunu oynayarak Dünya'da yaşadığımız farklı dönemleri karşılaştırdık, gideceğimiz 700 yıl sonraki geleceğin nasıl olacağını tahmin etmeye çalıştık. Hiç kimse en iyi ihtimalle birkaç ay izin alıp ardından bir başka vuruş gücüne atanacağımız ve her şeyin baştan başlayacağı gerçeğinden söz etmedi.

Başlangıç. Bir gün Charlie adımın kökeninin hangi ülkeden geldiğini sordu; kulağına garip geliyordu. Ona adımın kaynağında bir sözcük olmayışının yattığını ve doğru hecelenirse kulağına daha da garip geleceğini söyledim.

Konunun tüm ayrıntılarını açıklayarak en az yarım saat öldürdüm. Temel olarak, annem ve babam “hippi”ymişler (yirminci yüzyılın sonlarında Amerika’da yaşamış, materyalizme karşı çıkıp aykırı fikirleri benimsemiş bir tür altkültür) ve küçük bir tarım komününde başka hippilerle birlikte yaşıyorlarmış. Annem hamile kalmış, ama evlenecek kadar gelenekçi değillermiş: bu kadının erkeğin adını alması demekmiş ve onun malı olduğu anlamına gelirmiş. Ama çok sevinmiş ve duygulanmışlar. İkisi birden adlarını değiştirip ortak bir ad almaya karar vermişler. En yakın kasabaya gitmişler, yol boyunca hangi adın aralarındaki sevgi bağı için en iyi sembol olacağını tartışmışlar (çok daha kısa bir adı az farkla kaçırmışım) ve Mandala’da karar kılmışlar.

Mandala hippilerin yabancı bir dinden ödünç aldıkları tekerleğe benzer bir şekildir, kozmosu temsil eder, ya da kozmik aklı, Tanrı’yı, neyin bir sembole gereksinimi varsa onu. Ne annem ne de babam kelimenin nasıl yazıldığım bilmiyormuş, görevli de kulağına nasıl geldiyse öyle yazmış.

William adını da zengin bir amcanın şerefine koymuşlar, ne yazık ki beş parasız ölmüş.

Altı hafta keyifli geçti: konuşarak, okuyarak, dinlenerek. Diğer gemi bizimkinin yanına indi, dokuz kişilik yeri vardı. Adamları önceden programlanmış ışınlanma işleminde bir arıza olursa her iki gemide de sorunu çözebilecek biri olacak şekilde ayırdık. Ben diğer gemiye bindim, birkaç yeni kitap olacağını umuyordum. Yoktu.

Tanklara girdik ve aynı anda havalandık.

Kalabalık gemide gün boyu aynı yüzlere bakmaktan bıkıp tanklarda fazla zaman geçirmeye başlamıştık. Art arda gelen ivme dönemleriyle Stargate’e öznel zamanla on ayda ulaştık. Tabii hipotetik nesnel gözlemciye göre bu 340 yıl (eksi yedi ay) sürmüştü.

Stargate’in çevresinde yörüngede yüzlerce kruvazör vardı. Kötü haber: böyle bir yığılma varsa herhalde hiç izin alamayacaktık. Ben zaten izinden çok bir askeri mahkeme bekliyordum. Ekibimin yüzde 88’ini kaybetmiştim, birçoğu bana depremdeki kesin emrime uyacak kadar güvenmedikleri için ölmüşlerdi. Ve Sade-138’de başladığımız yere dönmüştük; Tauran yoktu, ama üs de yoktu.

İniş talimatlarını aldık ve direkt olarak indik, mekik gelmedi. Uzay istasyonunda bizi bekleyen bir sürpriz daha vardı. Etrafta düzinelerce kruvazör duruyordu (Stargate’in vurulacağı korkusuyla bunu hiç

yapmazlardı), ele geçirilmiş iki Tauran kruvazörü de vardı.. Zarar vermeden bir tanesini ele geçirmeyi hiç başaramamıştık.

Tabii, yedi yüzyıl bize kesin bir avantaj sağlamıştı. Belki de kazanıyorduk.

“Geri dönenler” tabelasının altındaki bir yalıtım odasına girdik. Hava dönüşümünden ve savaş giysilerimizi çıkardıktan sonra güzel bir genç kadın bir araba dolusu giysiyle içeri girdi ve mükemmel aksanlı bir İngilizceyle giyinmemizi ve solumuzdaki koridorun sonundaki toplantı odasına gitmemizi istedi.

Giysi garipti, hafif ama sıcaktı. Neredeyse bir yıldır savaş giysisi ve kendi derim dışında giydiğim tek şeydi.

Toplantı odası yirmi ikimiz için fazla büyükten bile yüz kat büyüktü. Aynı kadın oradaydı ve öne yaklaşmamızı istedi. Bu tedirgin ediciydi; koridorun diğer tarafına doğru gittiğine yemin edebilirdim.. bundan emindim; kalçalarının görüntüsüne kapılmıştım.

Vay canına, belki de madde nakletmeyi icat etmişlerdi. Ya da teleportasyon. Birkaç adım az yürümek istemişti.

Bir dakika oturduk, kadının ve bizim giydiğimiz sade giysiden giymiş bir adam kürsüye yürüdü, kollarının altında kalın birer defter yığını vardı.

Arkasından kadın geldi, o da defterler taşıyordu.

Arkama baktım, hâlâ asansördeydi. Daha da garip olan şey, adam ikisinin de tam bir ikiziydi.

Adam defterlerden birini karıştırıp boğazını temizledi. Yine mükemmel bir aksanla “Bu kitapları istediğinizde okuyun,” dedi, “istemiyorsanız okumak zorunda da değilsiniz. İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz, çünkü... artık özgür adamlar ve kadınlarsınız. Savaş bitti.”

İnanamayışın getirdiği sessizlik.

“Bu kitapta da okuyacağınız gibi, savaş 221 yıl önce bitti. Yani şu anda 220 yılındayız. Tabii eski sisteme göre M.S. 3138.

“Siz dönen son asker grubusunuz. Buradan ayrıldığınızda ben de ayrılacağım. Ve Stargate’i yok edeceğim. Artık sadece dönenler için bir buluşma noktası ve insanoğlunun aptallığının bir anıtı olarak ayakta duruyor. Ve bir utanç anıtı olarak. Okuyacağınız gibi. Onu yok etmek bir tür arınma olacak.”

Sustu ve kadın hiç duraksamadan konuşmaya başladı. “Yaşadıklarınız için üzgünüm, keşke bunların iyi bir amaç için olduğunu söyleyebilseydim,

ama sizin de okuyacağınız gibi, öyle değildi.

“Birikmiş maaşlarınız ve birleşik faizle elde ettiğiniz servetlerinizin bile bir değeri yok, çünkü artık para ya da kredi kullanmıyorum. Artık bu tür... şeylerin kullanılabileceği ekonomi diye bir şey de yok.”

Adam “Herhalde tahmin etmişsinizdir,” diye sözü aldı, “ben, biz, tek bir bireyin kopyalarıyız. İki yüz elli yıldan uzun bir süre önce adım Kahn’dı. Artık adım Adam.

“Atalarımdan biri birliğinizdeydi, Onbaşı Larry Kahn. Dönememiş olması beni üzüyor.”

Kadın “Ben on milyondan fazla bireyim, ama tek bir bilincim,” dedi. “Sizler okuduktan sonra bunu açıklamaya çalışacağım. Anlamanızın zor olacağını biliyorum. Ben mükemmel modelim ve başka insan yetiştirilmiyor. Ölen bireylerin yerine başkaları getiriliyor.

“Yine de insanların normal memelilerin tarzında doğduğu bazı gezegenler var. Toplumumda çok yabancılık çekerseniz bu gezegenlerden birine gidebilirsiniz. Döllenmeye katkıda bulunmak isterseniz size engel olmam. Birçok savaş gazisi o toplumlara daha rahat uyum sağlayabilmek için cinsel eğilimlerini heteroseksüele çevirmemi istiyorlar. Bunu kolayca yapabilirim.”

O konuyu merak etme, Adam, sadece biletimi ver.

“Stargate’te on gün konuğum olacaksınız, sonra istediğiniz yere götürüleceksiniz,” dedi. “Lütfen bu arada kitabı da okuyun. Soru sormaktan ya da herhangi bir hizmet istemekten çekinmeyin.” İkisi birden ayağa kalkıp kürsüden indiler.

Charlie yanımda oturuyordu. “İnanılmaz,” dedi. “Yani erkeklerle kadınların bir arada... *bunu* yapmasına yeniden izin mi veriyorlar... hem de destekliyorlar?”

Asansörde gördüğüm dişi Adam arkamızda oturuyordu ve ben biraz yumuşak, iki yüzlü bir cevap düşünemeden o cevap verdi. “Toplumunuzda bu suç değil,” dedi, herhalde onun bunu fazlasıyla kişisel gördüğünü fark etmemişti. “Ben sadece ırk saflığı için bir güvence olarak gerektiğini düşünüyorum. Tek bir ideal bireyi kopyalamakta bir sakınca görmüyorum, ama bunun bir hata olduğu ortaya çıkarsa, her şeye baştan başlamak için geniş bir genetik havuz olacaktır.”

Dostça omzuna vurdu. “Tabii bu üreme gezegenlerinden birine gitmeniz gerekmez. Benim gezegenlerimden birinde de kalabilirsiniz. Heteroseksüel

ilişki ile homoseksüel ilişki arasında ayırım yapmam."

Kürsüye çıkarak nerede kalacağımız, yemek yiyeceğimiz yer ve daha bir sürü şey hakkında uzun bir söylev verdi. Charlie "Daha önce hiçbir bilgisayar bana kur yapmamıştı," diye mırıldanıyordu.

1143 yıllık savaş yanlış varsayımlarla başlamış ve sırf iki ırkın iletişim kuramaması yüzünden sürmüştü.

Konuşmayı başardıklarında ilk soru "Bunu neden başlattınız?" ve yanıt da "Biz mi?" olmuştu.

Tauranlar binlerce yıldır savaş diye bir şey bilmemişlerdi ve yirmibirinci yüzyılın başlarına doğru bu kavram Dünya'da da sona erecek gibiydi. Ama eski askerler hâlâ ortalıktalardı ve birçoğu güçlü konumlardalardı. Yeni keşfedilmiş olan ışınlanmadan yıldızlararası uzayı keşfetmede yararlanan Birleşmiş Milletler Keşif ve Kolonileşme Grubu tamamen onların idaresindeydi.

İlk gemilerin çoğu kaza geçirmiş ya da kaybolmuştu. Eski askerler şüphelenmişlerdi. Koloni gemilerini silahlandırdılar ve ilk karşılaştıkları Tauran gemisini vurdular.

Madalyalarının tozunu aldılar, sonrası da tarih.

Ama tüm suç orduya atılamazdı. İlk olaylar için Tauranların sorumlu oldukları yolunda sundukları deliller gülünç derecede zayıftı. Buna dikkat çeken az sayıda kişi de göz ardı edilmişti.

Gerçek şu ki, Dünya ekonomisinin bir savaşa ihtiyacı vardı, bu da çok uygundu. Tonlarca parayı akıtacak bir yer çıkmıştı, üstelik insanlığı bölmek yerine birleştirecekti.

Bir süre sonra Tauranlar da savaşı yeniden öğrenmişlerdi. Hiçbir zaman çok iyi beceremediler, sonunda da kaybedeceklerdi.

Kitabın açıklamasına göre Tauranlarda birey kavramı olmadığı için insanlarla iletişim kuramamışlardı; milyonlarca yıldır doğal kopyalar olarak yaşamışlardı. Sonunda Dünya kruvazörleri Kahn kopyaları olan Adam tarafından idare edilmeye başladı ve ilk kez birbirlerine ulaşabildiler.

Kitap bunu üstünkörü geçmişti. Adam'a bunun anlamını, kopyalar arasında iletişimin neden bu kadar özel olduğunu sordum ve benim *a priori* bunu anlayamayacağımı söyledi.

Bunun için sözcükler yoktu, olsaydı bile aklım kavramları anlayamazdı.

Öyle olsun. Biraz acayip görünüyordu, ama kabul edecektim. Savaşın bittiği anlamına geliyorsa düzün ters olduğunu bile kabul ederdim.

Adam çok anlayışlı bir varlıktı. Sadece yirmiikimiz için küçük bir restoranı yeniden açıp adamlarıyla sürekli işlettirme zahmetine girdi (bir Adam'ın yiyip içtiğini hiç görmedim; belki onun da bir çaresini bulmuşlardı). Bir akşam orada oturmuş bira içip kitaplarını okurken Charlie girdi ve yanıma oturdu.

Hiç duraksamadan "Deneyeceğim," dedi.

"Neyi deneyeceksin?"

"Kadınları. Heteroluğu." Ürperdi. "Alınmak yok... pek de çekici gelmiyor." Elimi tuttu, aklı karışmış gibiydi. "Ama alternatifi... denedin mi?"

"Şey... hayır denemedim." Dişi Adam görsel olarak mükemmeldi, ama ancak bir resim ya da heykelin olabileceği gibi. Onları insan olarak algılayamıyordum.

"Deneme." Ayrıntıya girmedi. "Hem diyorlar ki —o diyor, bu diyor, şu diyor— eski halime yine kolayca dönebilirmişim. Eğer hoşuma gitmezse."

"Hoşuna gidecek, Charlie."

"Onlar da öyle diyorlar." Sert bir içki söyledi. "Ama normal gelmiyor. Her neyse, madem değişeceğim, sence biz... neden aynı gezegene gitmiyoruz?"

"Tabii Charlie, bu harika olur." Gerçekten öyleydi. "Nereye gideceğini biliyor musun?"

"Lanet olsun, umurumda bile değil. Buradan uzak olsun yeter."

"Acaba Heaven hâlâ eskisi gibi..."

"Hayır." Charlie parmağıyla barmeni gösterdi. "O orada yaşıyor."

"Bilmiyorum. Herhalde bir liste vardır." Lokantaya bir adam girdi, dosyalarla dolu bir araba itiyordu. "Binbaşı Mandella? Yüzbaşı Moore?" Charlie "Biziz," dedi.

"Bunlar askeri kayıtlarınız. Onları ilginç bulacağınızı umuyorum. Sadece sizin vuruş gücünüz kaldığında kağıda geçirildiler, çünkü bu kadar az veri için normal veri işlem ağlarını çalışır halde tutmak pratik olmazdı."

Sorunuz yokken bile sorularınızı önceden tahmin ediyorlardı.

Benim dosyalanın Charlie'ninkilerin en az beş katı kalınlıktaydı. Herhalde herkesinkinden daha kalındı, çünkü tüm savaş boyunca yaşamış tek asker ben olmalıydım. Zavallı Marygay. "Bakalım ihtiyar Stott benim hakkımda nasıl bir rapor tutmuş." Dosyanın kapağını açtım.

Ön sayfaya kare şeklinde küçük bir kâğıt zımbalanmıştı. Diğer tüm sayfalar bozulmamış bir beyazdı, ama bu eskiyip sararmış, kenarları çatlamaya başlamıştı.

El yazısı tanıdıktı, bu kadar zaman sonra bile hâlâ fazlasıyla tanıdıktı. Tarih 250 yıldan eskiydi.

Ürperdim ve gözlerim bir anda yaşlarla doldu. Yaşıyor olabileceği aklıma bile gelmemişti. Ama öldüğünü de bilmiyordum, o tarihi görene kadar.

“William? Ne ol...”

“Beni yalnız bırak, Charlie. Sadece bir dakika.” Gözlerimi silip dosyayı kapattım. Kahrolası notu hiç okumamalıydım. Yeni bir hayata başlıyordum, yaşlı hayaletleri geride bırakmalıydım.

Ama mezardan gelen bir mesaj bile bir tür iletişimdi. Zarfı tekrar açtım.

11 Ekim 2878

William—

Bu senin kişisel dosyanda. Ama seni tanıyorum, hepsini çöpe atabilirsin. Bu yüzden bu notu almanı sağladım.

Gördüğün gibi, kurtuldum. Belki sen de kurtulursun. Bana katıl.

Kayıtlardan Sade—138’de olduğunu ve iki yüzyıl daha geri dönmeyeceğini biliyorum.

Sorun değil.

Ben Middle Finger denilen bir gezegene gidiyorum, Mizar’dan sonraki beşinci gezegen. İki ışınlama sürüyor, öznel olarak on ay. Middle Finger heteroseksüeller için bir tür sürgün yeri. Oraya “ırk kontrolünün sınırı ” diyorlar.

Neyse. Benim ve eskilerden beşinin daha tüm parasıyla UNEF’ten bir kruvazör aldık. Ve onu bir zaman makinesi olarak kullanıyoruz.

Yani bir zaman mekiğinde seni bekliyorum. Yapacağımız şey beş ışık yılı gidip Middle Finger’a dönmek, oldukça hızlı. Her on yılda bir ay kadar yaşlanıyorum. Yani geç kalmaz ve hâlâ hayatta olursan, buraya geldiğinde yirmi sekiz yaşımda olacağım. Acele et!

Asla başkasını bulmadım ve başkasını istemiyorum. İster doksan yaşında ol, ister otuz. Sevgilin olamazsam, hemşiren olurum.

—Marygay

“Baksana, barmen.”“Evet, Binbaşı?”

“Middle Finger diye bir yer biliyor musun? Hâlâ yerinde mi?”

“Tabii öyle. Başka nerede olacaktı?” Mantıklı bir soru. “Çok güzel bir yerdir. Bahçe gezegeni. Bazıları orayı yeterince heyecan verici bulmuyorlar.”

Charlie “Bütün bunların anlamı ne?” diye sordu.

Boş bardağımı barmene uzattım. “Nereye gideceğimizi buldum."

SONSÖZ

The New Voice'tan, Paxton, Middle Finger 24—6 14/2/3143
ESKİ ASKERİN İLK OĞLU DOĞDU

> **Marygay Potter—Mandella (24 Post Yolu, Paxton) geçen Cuma 3.1 kilo ağırlığında bir erkek çocuk doğurdu.**
>
> **1977'de doğmuş olan Marygay Middle Finger'ın ikinci "en yaşlı" sakini olduğunu söylüyor. Bitmeyen Savaş'ın büyük bir bölümünde savaştı ve zaman mekiğinde 261 yıl boyunca eşini bekledi.**
>
> **Henüz adı koyulmamış olan bebeğin doğumu evde, ailenin bir dostu olan Dr. Diana Alsever-Moore'un yardımıyla gerçekleşti.**

Yazar Hakkında

1943'te doğan yazar Vietnam'da savaşmıştır. Ününü büyük ölçüde, bu savaşta yaşadıklarını bir gelecek zaman fonunda sunduğu *Bitmeyen Savaş'a,* borçludur. Bu yapıtıyla Hugo ve Nebula ödüllerini kazanmıştır. Uzun süre Bilimkurgu Yazarları Derneği'nin başkanlığını yürüten Haldeman, halen Harvard Üniversitesi'ne bağlı Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde yazma sanatını öğreten bir öğretim üyesidir.

[1] Tauran kelimesi Tauruslu demek; bu ad, Boğa Takımyıldızının İngilizce adı olan Taurus'dan geliyor, (ç .n.)

[2] AU: Astronomical unit (astronomik birim). (Y.h.n.)

[3] Siborg:Sibernetik organizma (ç.n.)

[4] Valhalla: Savaşta ölenlerin gittiğine inanılan mitolojik cennet (ç.n)